

D → [Icons: a person, a film strip, a camera, a film strip]

RT

Бил Маккей

СТАРГЕНТ БУНТЪТ

СЪЩЕСТИЯТА СЪЩЕСТИЯТА СЪЩЕСТИЯТА СЪЩЕСТИЯТА СЪЩЕСТИЯТА

СЪЩЕСТИЯТА СЪЩЕСТИЯТА СЪЩЕСТИЯТА СЪЩЕСТИЯТА СЪЩЕСТИЯТА

[Icons: a person, a film strip, a camera, a film strip]

Бил Маккей

Старгейт: Бунтът

ПЪРВА ГЛАВА ТРИ ПРОБУЖДЕНИЯ

До съмване оставаше още много време, но избледняването на сенките в малката спалня показваше, че изгревът неизбежно ще дойде. Сара О'Нийл различаваше все повече детайли от гардероба и бюрата.

Тя лежеше на хълбок и се взираше през мрака в мъжа до нея. Скоро полковник О'Нийл щеше да стане и стегнат и избръснат, да се отправи към близката военноморска база. Сара бе доволна, че поверителните му задачи включваха чиновнически задължения вместо избиване на хора. Поне засега.

Страхувала се бе, че неотдавнашната му мисия ще остане последна. Джек бе рухнал, когато синът им – Джек младши – загина при оръжеен инцидент. Тяхното момче бе влязло в списъка с жертви на оръжейни злополуки. През последвалите месеци Джек или спеше в друга стая, или лежеше до Сара с тяло, напрегнато като стегнат юмрук. С часове седеше сам в кабинета и въртеше в ръцете си армейския колт, модел 1911 година – старомоден офицерски атрибут, способен да пръсне мозъка му из цялата стая, ако накрая решеше да налага дулото.

Когато пристигна заповедта да замине на нова мисия, Сара смяташе, че началниците му просто го насочват като механизъм, състоящ се от самоубийствена бомба и детонатор.

Джек обаче се завърна. Още по-радостно и необяснимо бе, че се бе завърнал изцелен. Не бе оставил изцяло зад себе си смъртта на сина им, но по време на мисията, за която никога не говореше, бе успял да преодолее загубата на Джек младши. Когато се прибра у дома, Джек вече не беше ходещата развалина, в която се бе превърнал след погребението, нито близкия до карикатура образ на лишен от разсъдък военен, който машинално изпълнява заповедите.

Той бе отново самият себе си. А след завръщането си те се любиха – за пръв път от много-много време. Когато той се съблече, Сара видя, че мисията му никак не е била лека. По ребрата и корема му имаше дълбоки следи от ожулвания – свидетелства за брутален ръкопашен бой.

Тя се бе постарала да бъде нежна. А обикновено суровият полковник бе почти плах като че ли се боеше, че няма да се получи. Но беше великолепно и това също бе подпомогнало изцеляването му.

Сара безмълвно изучаваше познатите черти. От момента, в който бе

срещнала наперения млад ефрейтор, тя бе омагьосана от противоречие-то между присмехулните му очи и решителната челюст. Сега очите му бяха затворени, а челюстта – отпусната. Уязвим в съня си, възрастният Джек приличаше на сина си.

Сара прегърна съпруга си. Сякаш се опитваше да го защити. Знаеше, че след месеци мълчание един от онези безлики началници, на които докладваше Джек, ще дойде в базата.

Той бе имал твърде малко време да поживее като нормално човешко същество, нищожно малко, за да свикне, помисли си Сара и се притисна към съпруга си. Надявам се да не го изпатят някъде, откъдето да се завърне, превърнал се в робот.

На планетата Абидос Даниел Джексън се взря в тавана и лекичко размърда пръсти в опит да възвърне кръвообращението в дясната си ръка. Не че имаше нещо против причината, спряла притока на кръв. Главата на Шаури почиваше върху рамото му. Жената се бе сгушила в него и заровила лице на гърдите му.

Даниел се бе озовал тук по доста странен начин. Колегите му египтолози го бяха обявили за ексцентрик, защото твърдеше, че процъфтяването на цивилизацията по Нил следва развитието на по-ранна култура.

Но той бе открил артефакт от тази цивилизация-предшественик, докато работеше по секретен проект на правителството. Бе го кръстил Старгейт – Звездна порта – от йероглифите, свързани с разкритието.

Сетне бе получил задача да разшифрова криптографските знаци по самата Старгейт, които се бяха оказали обозначения на съзвездия. С откриването на ключа той бе дал възможност на правителството да отвори Старгейт. Присъединявайки се към разузнавателен отряд морски пехотинци, Даниел се бе озовал на тази странна планета, където бе открил Нагада, Шаури и отмъстителното получовешко създание, което управляваше Абидос и другите светове в облика на Бога на слънцето Ра.

Даниел бе помогнал на хората-роботи да вдигнат бунт, докато морските пехотинци и няколко млади бунтовници водеха битка с пазачите на Ра. Даниел и Шаури бяха смъртно ранени, ала възкръснаха благодарение на извънземната технология на Ра – странен саркофаг с кварцов кристал.

Ра бе обяснил, че неговата технология е била в основата на по-късната египетска цивилизация, но земните му роботи се разбунтували и заровили Старгейт. Сега, хилядолетия по-късно, той щял да накаже

родния свят на хората през отново отворената врата. Щял да изпрати атомна бомба в Колорадо, увеличавайки мощта ѝ с помощта на мистериозния кварцов кристал.

Бунтовниците и морските пехотинци бяха осуетили плана му. Накрая атомният заряд бе унищожил самия Ра.

Даниел бе решил да остане на Абидос. Ра не само бе експлоатирал жестоко местното население, но го бе държал в безпросветност и неведение относно миналото. Даниел можеше да им помогне, докато в същото време сам изучаваше корените на египетската култура. Освен това изживяваше приключение, което смяташе, че би могъл да види само на филм. Той дори се бе оженил за дъщерята на местния водач.

Даниел се втрени в напукания таван. Чакаше го доста работа. Бе започнал да ограмотява местното население. През изминалите месеци бе научил Шаури, няколко от старейшините и други местни жители, проявили интерес, да разчитат йероглифите. Първите му ученици вече преподаваха основните познания, докато Даниел бе поел по-напредналите.

Днес се бе срещнал с учениците от своята група в тайните архиви на Нагада. Поколения тайни писачи бяха покрили стените в скрита стая с истинската история на подлостта на Ра, въпреки забраната на Бога на слънцето срещу писането. Първата работа на Даниел бе да препише йероглифите.

Той си спомни колебливия превод на Шаури на една част от писанията. „Когато се разбунтуваха онези на Омбос, Хатор бе изпратена като Око на Ра. Тя удави в кръв този свят, докато, ранена, влезе в гробницата на Ра, където оттогава потъна в сън.“

Даниел си спомни един египетски мит. За да потуши бунта на хората, Ра изпраща Хатор – богинята с котешка глава, покровителка на похотта и бързото отмъщение, да убие заговорниците. Но тя се опиянява от кръвта и планира да избие цялата човешка раса. Боговете, загрижени да не изгубят своите поклонници, създават бирено езеро, оцветено с малинов сироп. Жадната за кръв богиня го изпива, потъва в пиянски сън и се събужда лекомислена и похотлива, каквато си е била.

А сега митът е подкрепен с истинска история, помисли си Даниел. Благодарение на йероглифите. Ала един досаден вътрешен глас му прошепна: „Може би е по-добре да научиш тези хора на английски.“

Нагада преживяваше от земеделие и занаятчийство, но повечето от работниците бяха миньори. Градът бе разположен до находище от кварцоподобните кристали, използвани толкова широко в технологията на Ра. Това бе главен продукт за износ, макар хората да не получаваха

нищо в замяна.

Износът можеше да стане печеливш, след като учените от Земята се запознаеха с някои от изделията, с които О'Нийл се бе върнал през Старгейт. Даниел се бе опитал да предупреди Касуф, бащата на Шаури, и другите градски старейшини относно етиката в бизнеса на Земята. Ала му бе трудно дори да обясни какво представлява една корпорация. За Касуф и останалите, пришълците през Старгейт бяха приятели, а може би дори герои.

Даниел можеше само да се надява местните жители да не променят отношението си.

Шаури се размърда и въздъхна. Отвори очи и му се усмихна сънено.

– Дан-йер – прошепна, произнасяйки името му на местното наречие.

Даниел й се усмихна в отговор и реши засега да забрави притесненията си.

Облицованите с мрамор зали на луна Туат не бяха подходящи за разговор на висок глас. Особено тази зала с пирамидалния си купол, чиито стени се събираха далече горе. Не за първи път Тот се чудеше защо Ра бе сложил на върха именно на тази постройка панорамен купол. Отвън имаше само безмълвни скали, опулени звезди и всящата в самуреното небе сивкаво-синя грамада на света, около който обикаляше тази луна. Дори след десет хилядолетия, планетата все още се възстановяваше от екологичната катастрофа. Според тайните архиви тук Ра бе намерил първите си слуги – работниците, построили Звездните порти, екзоскелетните шлемове и оръжията, които превръщаха в богове хората роби на Ра.

В архивите се наемкваше за сключена сделка Ра да намери нов свят, където да отведе жителите от разрушената планета. Ала този нов свят се бе оказал Омбос – светът, удавен в кръв.

Тот вдигна очи към планетата. Които и да бяха тези първи слуги, те бяха строили добре. Дори от такова разстояние се виждаха правилните очертания на разрушените им жилища.

– Погледни ме, Амит да те погълне! – отекна гръмкият глас на Себек.

Тот въздъхна и насочи поглед към мъжа, който крачеше покрай колоните по централната пътека. Нямахше представа защо Себек

продължава да шари с поглед наоколо. Именно той бе избрал това място за тайната им среща. Тот не бе споменал, че другите три божества, които можеха да се превърнат в Ра, бяха избрали същото място.

Трудно бе да се повярва, че много отдавна двамата със Себек са били деца от едно и също племе, изпратени да служат на Ра – хубави момчета и момичета. Бяха израснали съвсем различни. Тот се бе издигнал в администрацията на Ра и се бе превърнал в счетоводител на боговете. Физически той напомняше създанието, което носеше на главата си като символ на своята божественост. Тот бе бог с глава на ибис – а ибисът бе щъркелоподобна птица. С източени крайници и наченки на шкембе Тот не изглеждаше внушително в бялата си ленена пола.

Себек, от друга страна, бе бог-крокодил, известен с жестокостта си, един от планетните заместници на Ра, надзирател на надзирателите. Той имаше набито и мускулесто тяло на воин. И макар да не притежаваше грацията на загиналия Анубис, най-добрия боец на Ра, имаше сила в излишък.

В момента изглеждаше така, сякаш едва се сдържа да не използва силата си, за да счупи ръцете и краката на Тот.

Тот следеше с поглед крачещия воин. Напълно основателно бе уверен, че Себек няма да прибегне до такива насилствени средства, поне засега. Ала Тот бе научен да държи под око противниците, дори онези, които търсеха подкрепата му.

А именно това бе целта на тези тайни преговори – на чия страна щеше да застане административната машина?

– Няколко от хората на Хнум загинаха в юмручен бой със стражите хороси на Апис – рече Себек. Напоследък Овенът блъска силно Телеца. – Той извърна хладните си проникателни очи към Тот. – Не вярвам да ти съобщавам нещо ново. Твоите писари са отлични шпиони. Видях достатъчно доказателства за това на Уефен. Ра като че ли научаваше тайните ми в момента, в който ги научавах и аз. Себек спря да крачи и застана пред Тот. – Но тази система може да работи само когато има водач – сниши глас той. – Сигурен съм, че знаеш много. Но на кого можеш да го кажеш сега?

Тот не отговори. Истина бе, че писарите бяха полезни разузнавачи за Ра. Но сега Ра го нямаше, бе изчезнал за месеци след планирано кратко пътуване и посещение на затътената планета Абидос.

От всички краища на империята на Ра войните-богове пристигаха през Старгейт на планетата Туат, а оттам прелитаха до луна Туат – Ра не позволяваше достъп през Старгейт до личното си убежище.

И на малката луна, където някога Тот се бе радвал на поста втори след Ра – като главен администратор – сега пристигаха един след друг войни и вицекаrale. Техните служители проверяваха агресивността и решителността на другите фракции. Всички те бяха хищници, които Ра бе държал в клетки.

Но увереността, че Ра вече го няма, нарастваше. И войните започваха да пресмятат изгледите да заемат мястото му. А за по-неразумното малцинство – Себек и неколцина други – сметките отиваха далеч отвъд изброяването на бойците и взривните копия, използвани от тях.

– Аз съм най-добрият ти избор – продължи Себек. – Двамата с теб се хранехме на една маса. Заедно Му служихме.

Тот си даде сметка, че по време на целия разговор Себек нито веднъж не спомена Ра по име. Гласът на война премина в шепот.

– Спомням си как умираше от страх, когато Го беше разочаровал, как се ужасяваше от наказанието, което Той можеше да ти отсъди. – Себек прониза с хладен поглед стария си другар. – Помисли какво наказание мога да измисля аз. И ако няма да ми служиш заради добрите стари времена – тогава страхувай се от мен!

Той се обърна и остави Тот сам в залата. Тот отново вдигна очи към безжалостните звезди. Можеш да имаш доверие на Себек, че ще ти отпрати директно предложение – и ще ти го поднесе като заплаха. Разбира се, имаше и по-лоши кандидати за властта. Себек можеше да събере могъща армия, за да грабне трофея. Но дори с подкрепата на Тот беше ли в състояние Себек – беше ли в състояние който и да е от бъдещите наследници – да задържи властта и да я опази от останалите претенденти? Или борбата на войните щеше да унищожи наградата? Да разруши незаменимите механични и човешки ресурси, благодарение на които империята функционираше?

А подкрепата на погрешен кандидат можеше да стане причина за смъртта на Тот. Ако Анубис беше сред тях, войн, отличаващ се с жестокост, която никой не бе в състояние да обуздае...

Но Анубис бе изчезнал заедно с Ра. И нито един от войните, влезли в залите на Туат, не можеше да се сравнява с него. Освен, ако Тот не започнеше много по-опасна игра.

Трябваше бързо да вземе решение, преди юмручните свади да се превърнат в битки с енергийни оръжия. Изгледите за успех бяха доста съмнителни. И което бе още по-лошо, нямаше възможност за маневриране, невъзможно бе да печели време, като преговаря със Себек и останалите, които търсеха подкрепата му.

Тот задейства шлема си и ибисът покри лицето му. Длъгнестото му тяло се движеше плавно към поставената цел. Той се насочи към долното ниво на пирамидата, където се съхраняваха машинариите. Съществуваха обаче планове на постройката, които не бяха въведени в архива, нито пък предадени в ръцете на писарите.

Благодарение на плановете Тот бе открил херметично затворената врата, а от други архивни документи бе научил за необходимостта от специално облекло. Костюмът покриваше полата, ала стягаше силно крайниците и гърдите. Усещането бе твърде необичайно върху кожата, която обикновено беше гола. Към шлема се прикачаха тръбички, така че да може да диша.

Тот прекоси преддверието и пое по гола скала. Само на метри от пирамидата изкуствената гравитация изчезваше. Това беше добре дошло. Тот тръгна по големи издадени стъпала към хоризонта, който изглеждаше неестествено близо. Целта му бе доста далеч от пирамидалния комплекс, в който се помещаваше дворецът на Ра. Не се виждаше дори от най-високия кристал – мястото, където току-що се бе срещнал със Себек.

Тот се бе задъхал, когато изкачи стената на малък кратер. Дори при ниска гравитация, усилията, които трябваше да положи, бяха необичайни за него. Този път поне не носеше нищо.

Дъното на кратера бе от черен камък и ако Тот не знаеше от тайните писания къде точно трябва да погледне, щеше да пропусне целта си, вземайки я за сянка или случайно каменно образуване. Дори отблизо очертанията бяха твърде неравни – подложени на микрометеоритно въздействие в продължение на 8500 години – и можеха да бъдат отминати като естествени.

Трябваше да се погледне внимателно в Тъмния отвор в земята, за да се види входът към мастаба – подземната гробница.

Тот задейства отварящия механизъм и се промъкна вътре. Купчина оборудване, донесено от него парче по парче, лежеше точно до входа. Тот вдигна малко фенерче, сетне се обърна да затвори портала на гробницата. Едва когато се увери, че няма да бъде забелязан от повърхността, той включи фенерчето. На вътрешността съвсем не бе отделено толкова голямо внимание, както на изкусно затворената врата. Залата очевидно бе издълбана с енергийни заряди. Стените бяха грубо издялани, на места черният камък бе стопен и покрит с шлак. В единия ъгъл се виждаха изгорелите останки на работниците, направили изкопа.

Неясните изкривени очертания на телата бяха в ярък контраст със

саркофага, положен на неравния под. Изкусно изработена от кварц, пазена само за най-големите технологични чудеса на Ра, каменната кутия изглеждаше необикновено голяма сред примитивната зала и сякаш блещукаше с приглушена златиста светлина, когато лъчът от фенерчето на Тот падна върху нея. Слънчев диск украсяваше горната част на погребалния сандък, който бе два пъти по-дълъг от човешки ръст. Върху камъка бяха издълбани йероглифи – химн за вечния живот.

Тот се обърна към останалите материали, които бе донесъл в гробницата. Отвори контейнерите със сгъстен въздух и възстанови атмосферата в заличката за първи път от хилядолетия. Най-сетне Тот повдигна маската във формата на ибис и вдъхна дълбоко.

Сетне приближи до саркофага и натисна някои от йероглифите в точно определена последователност. Кристалните стени на кутията се отместиха като живи. Якият покривен камък се раздели на три парчета. Слънчевият диск се повдигна, издърпвайки друга част от камъка, който се разцепи на две като криле на диска.

Перлена светлина, струяща от вътрешността на кутията, изпълни помещението. Тот пристъпи напред, лицето му бе изопнато от вълнение. Горната част от вътрешността на саркофага бе оформена като фараонска украса за глава и подобно на ореол обрамчваше красиво женско лице. Жената, която лежеше вътре, бе мургава, но не със слънчев загар. Орловите ѝ черти бяха съвършено оформени. Със затворени очи изглеждаше като изящна статуя.

Сетне Тот забеляза лекото повдигане и спускане на гърдите под наизитите на огърлицата.

Очите се отвориха.

Хатор оживя.

ВТОРА ГЛАВА ПРЕЦЕНКА НА ЕКСПЕРТ

Последният съзнателен спомен на Хатор бе свързан с пронизващата я болка. Битката за Омбос вече не бе мъглява перспектива, беше се превърнала в реалност. Стъпка по стъпка, Хатор безмилостно бе обърнала хода на борбата и бунтовниците не само търпяха поражение след поражение, а бяха застрашени от пълно унищожение. Дори собствените й войски се бояха от нея, защото бе потопила планетата в кръв.

Хатор ръководеше нападението срещу една от малкото непрезети крепости на бунтовниците, скрита в недостъпен планински район. Удажетите – едноместни безмоторни самолети – летяха непрестанно и обстрелваха с бластерите местността, докато я превърнаха в гола обгорена земя. Хатор тъкмо бе поела напред, когато един от онези червеносоки дяволи бе изскочил от някакъв изкоп. Нещастникът дори не носеше енергийно оръжие. Очевидно бунтовниците бяха научили, че пазачите хороси откриват с радари подобно въоръжение.

Хатор бе насочила собственото си взривно копие, ала бунтовникът бе изстрелял някакво метално оръжие. Сякаш хиляди нажежени до бяло игли се забиха в стомаха й. Но раната не беше само прободна. Като че ли залени с киселина, нервите й напълно се вцепениха.

– Отрова... – обърна се тя към един от войните хороси, взривил нападателя й.

Сетне я обхвана парализа и усети пронизваща болка. Всяко движение по пътя обратно към Старгейт бе ужасна агония. Хатор долавяше миризмата на разложение, излъчваща се от стомаха й, дори по време на краткия полет с удаждета. С каквото и да бе намазано това отвратително острие, то превръщаше плътта й в разлагаша се каша.

Ако оцелея, обеща си Хатор, ще откроя каква е тази отрова. Ще прибавя ново оръжие към арсенала си.

Когато най-сетне стигна Туат, дори кожата на лицето й вече бе почерняла и започваше да окапва. Самият Ра излезе да я посрещне и сърцето на Хатор примря, когато зърна изражението му.

Имаше само една надежда да оцелее. Да бъде затворена в чудодейния саркофаг на Ра. Незаменимите служители на Ра бяха поставяни в тази кристална кутия, когато страдаха от различни болести. Всички излиша излекувани и напълно възстановени.

Така че щом дойде в съзнание, Хатор отвори очи, изпълнена с надежда. Силата и красотата ѝ се бяха възвърнали. И вероятно Ра щеше да я поздрави. В краен случай наблизко трябваше да бъде някой от слугите ѝ. Ала вместо в тронната зала на Ра, Хатор осъзна, че се намира в някакво малко помещение, което приличаше на пещера – или на затвор. И нямаше никаква представа кой е мъжът, който се взираше в нея.

Мускулите ѝ бяха сковани и тя усети болка, когато се надигна и поsegна към дългнения непознат. Движението я затрудни, отне ѝ няколко секунди повече и даде възможност на мъжа да отстъпи, преди Хатор да се измъкне от каменния ковчег и да сграбчи непознатия за врата.

Тя направи няколко крачки и притисна натрапника в грубата стена. Лицето му се покри с червени петна и Хатор охлаби хватката. Притиснала едната си ръка към оръжието върху тялото ѝ, тя задейства шлема на мъжа. Очакваше да се покаже страж хорос, който бе решил тайно да се наслаждава на прелестите ѝ. Ала вместо това откри... Тот.

– Не може да бъде – промърмори тя и натисна отново, за да свали маската му. – Тот е по-възрастен, но не чак толкова стар, че да умре, преди да съм... Помещението се залюля около нея. – Къде съм?

Тот рязко пое въздух и разтри врата си.

– На Туат – успя да промълви. – В мастаба на няколко километра от двореца на Ра.

– Гробница! – Тя безмълвно махна с ръка, показвайки, че тялото ѝ е съвсем здраво.

– Ти спа, о, Великолепна! – Тот търсеше подходящи думи. – В архивите, които прегледах, се казва, че прекрасно си изпълнила мисията си.

– Унищожих бунтовниците безмилостно, както ми беше заповядано – отвърна Хатор и изкриви устни. – И като направих това, явно Ра не е останал доволен. Затова ме е погребал, за да ме съживи при някое още по-страшно бедствие. Така ли е? – Хатор присви очи. – Или... ти спомена архивите, които си прегледал. Ако си възнамерявал да ме събудиш, за да ме използваш срещу Ра... – Тя отново изкриви устни. – Направил си груба грешка, заговорнико.

Цялата ѝ военна кариера, докато си проправяше път в кръга от войни, заобикалящи Бога на слънцето, бе изградена на тактика, по-древна от самата нея – прелъстяване и сродяване. Дори съпругът ѝ, инженер на боговете, не се бе осмелил да я укори за „приятелството ѝ“ с Ра. А тя знаеше, че младото тяло на нейния господар откликваше на желанието ѝ. Ала чуждоземната душа, обитаваща тази плът, я бе отблъснала. Да,

без съмнение бе отстранена от чуждоземната „Ка“ на Ра.

Ала въпреки това бе неразумно от страна на този натрапник да очаква, че тя ще таи лошо чувство. Каквото бе постигнала, можеше да постигне отново. Вече се бе събудила. И най-сигурният начин да спечели благоразположението на Ра, бе да му занесе главата на предателя.

Явно мислите се бяха изписали на лицето ѝ, защото Тот се притисна към стената и бързо протегна ръка напред.

– Събудих те, защото изглежда, че Ра вече го няма.

Този път Хатор отстъпи смаяно и се олюля.

– Как... – Тя не довърши въпроса: „Как е възможно това?“, а вместо това попита: – Колко дълго съм била затворена тук?

Когато Тот ѝ отговори, тя го изгледа невярващо. Осем хиляди години бяха напълно достатъчни, за да се превърнат действията ѝ в легенда. Следващият ѝ въпрос бе чисто делови:

– Кой носи сега котешката глава?

Тот изглеждаше изненадан.

– Никога не е имало друга Хатор.

Новината изпълни Хатор с горчиво задоволство. Тя наистина се бе смятала за незаменима. Но това създаваше проблеми. Ако имаше наследник, би могла да се бори за поста си – и без съмнение с едно единствено убийство не само щеше да възвърне властта си, но и да се сдобие със служители и войни. Без наследник, този път за постигане на целта се изключваше напълно.

Тя се взря в този Тот, отдалечен на толкова поколения от Първия. Какво бе неговото мнение за способностите ѝ? Тот от нейното време беше книжовник и интригант – той бе избрал за свое оръжие писанията, а не меча. Съмняваше се, че този дългнест Тот би могъл да ѝ осигури солидна подкрепа, неговите служители вероятно не притежаваха уменията на войни. Нима мъжът разчиташе тя да се справи съссем сама?

– Какво очакваш от мен? – попита Хатор.

– Ра, изглежда, вече го няма – рече Тот. – Някой трябва да сложи ред в неговите дела.

Опасностите на легендата, помисли си Хатор. Той очаква от мен да победа бъдещите наследници сама и без никаква помощ.

Ала усети и подтика на собствените си амбиции. Бе възнамерявала да създаде Династия на Ра по пътя на любовта. Нима щеше да бъде толкова различно да основе Династия на Хатор по пътя на войната.

– Трябва да обсъдим доста неща. – Тя се размърда и се намръщи. – А въздухът тук вече е доста спарен.

Тот посочи купчината оборудване до входа на мастабата.

– Донесъл съм още един костюм за преминаване през безвъздушната зона. Освен това съм намерил и жилище... – Той махна с ръка. – Доста скромно жилище, но затова пък безопасно и съвсем близо до двореца.

Хатор кимна. След повече от осем хилядолетия, прекарани в каменната кутия, физическите ѝ нужди бяха доста скромни. Освен това елементът на изненадата бе от голямо значение.

– Разкажи ми за лидерите – рече тя. – Кои фракции се борят за трона на Ра? Кой от вицецралете е най-силен? Кой разполага с най-много поддръжници? Има ли нов Анубис? Или той също е изчезнал заедно с Ра?

Тот се зае да я осведоми, докато ѝ подаваше костюма. Хатор бе носила подобна екипировка и в миналото. Познаваше я добре. И разбира се, във вечната империя на Ра технологията не се беше променила.

Когато Тот приключи с краткия списък на кандидатите, които имаха най-големи шансове да завладеят безграничната власт, Хатор вече бе готова. Тя се интересува най-вече от описанието на Себек, с когото Тот се познаваше от детинство. Никога не бе хранила добри чувства към бога-крокодил от своето време. А този нов Себек не само се ползваше с репутацията на жесток войн, но имаше и добре обучен, силен антураж.

Това го правеше най-важната мишена в очите на Хатор.

– Достатъчно – рече тя накрая. – Да излизаме оттук. – Хатор задейства шлема си и за първи път от осем хиляди години отново се показа образът на Котката.

Това е добре, помисли си Хатор. Котката, с крехкото си тяло и нежното мъркане, бе смятана от мнозина за създание, предназначено само за чувствено удоволствие. Така се бе случило и в нейната кариера. Твърде късно онези, които я бяха подценили, разбраха, че тази котка има твърде сходни черти със своя братовчед лъва.

Може би същото ще се случи и с този Себек, както и с останалите богове, които искаха да наследят Ра.

От друга страна, те може да са като този Тот и да вярват в легендите, раздухващи прекомерно славата ѝ. Това също можеше да се окаже полезно. Би могла да използва като пример един от кандидатите – този Себек може би – за да държи другите в подчинение.

Убий един, изплаши хиляди. Бе научила това правило на Омбос, докато унищожаваше бунтовниците. Сега щеше да го приложи и на Тутат. Макар то вече да бе наложено тук от самия Ра.

От самото начало на Първите дни на Земята Ра господстваше с оръжието на страха. Така бе подчинил робското население на своята воля. И ако трябваше да се каже истината, страхът бе част от примамката и наказанието, които използваше, за да бъде водач и на боговете.

Разбира се, властта също бе примамка, както и продължителността на живота, далеч надхвърляща тази на средния смъртен. Но ако някой предадеше Бога на слънцето, ако разочароваше Ра, наказанието бе смърт. А Ра можеше да изпълни смъртната присъда по множество неприятни начини, например със скъпоценния си камък, който превръщаше костите във вода.

Независимо дали това им се нравеше, или не, Ра управляваше боговете, държейки ги в постоянен страх.

Хатор се усмихна. И тя можеше да властва със силата на страха.

На Земята от Вашингтон излетя военен транспортен самолет. Обзаждането не бе съвсем спартанско – в края на краищата на борда пътуваше старши офицер. Ала генерал Уест бе твърде умен и летеше само с движещите се по разписание реактивни самолети – и не бе единственият пътник.

Други офицери от такъв висок ранг, които никога не си дадоха труда да научат този прост урок, бяха провалили кариерите си. Колега на Уест, ръководител оперативна група в Европа, веднъж бе пътувал от Рим до Съединените щати с голям Старлифтър, необявен в разписанието, само с помощничката си на борда. След като историята бе раздухана от вестниците из цялата страна, нещастният генерал бе получил назначение да брои пингвините в Антарктида.

Но макар да летеше по правилата, генералът разполагаше с достатъчно място, където да се разположи, след като самолетът се издигна. Това бе добре дошло за него, тъй като куфарчето му беше пълно с доклади, по които трябваше да вземе решение, преди приземяването на самолета.

Лицето му застина напълно безизразно, когато прегледа първата поредица документи, върху които бе поставен печат „Строго секретно“. Беше технологичната оценка на учените от Пентагона, които се бяха опитали да разглобят едно от взривните копия и отново да го сглобят. Разбира се, в доклада се долавяше известна предпазливост, но в същото време лъхаше и основателен оптимизъм. Макар учените да не обещаваха серийно производство на оръжието до две седмици, изразяваха

мнение, че технологията е достижима.

Уест се намръщи. Единственото затруднение идваше от факта, че копията, както и всички други високотехнологични достижения, за които бяха докладвали Джек О'Нийл и оцелелите на Абидос разузнавачи, работеха на базата на подобен на кварц кристал. А единственият източник на този кристал на Земята бе Старгейт. Уест се запита колко ли бластери можеха да се произведат, ако телепортът или каквото там беше, се ступеше на малки парченца...

Така щяха да се решат два проблема – оръжията щяха да осигурят невиждана военна мощ на Съединените щати тук на Земята, като в същото време с разрушаването на Старгейт щеше да се затвори вратата към една враждебна вселена.

Генералът продължи да чете, обръщайки на докладите на оцелелите разузнавачи. Енергийни оръжия, телепорт, междузвезден кораб. Това бяха само някои от технологичните чудеса, които пехотинците бяха видели от другата страна на Старгейт.

Погледнато от друг ъгъл обаче... Уест потръпна, когато прегледа отново поверителния доклад на Джек О'Нийл. Старгейт едва не бе използвана като система за доставка на атомна бомба с увеличена мощ, чийто заряд бе достатъчен, за да изтрие цивилизацията на планетата. Дали възможните предимства си струваха риска?

Разбира се, О'Нийл бе съумял да използва телепорта, за да изпрати бомбата на междузвездния кораб и взривявайки го, бе сложил край на управлението на чуждоземеца, който си бе дал титлата Бог.

Но откакто тримата оцелели пехотинци, се бяха върнали на Земята, никой не бе преминавал през Старгейт. Уест не само бе затворил силоза, зад който се намираще артефакта, но бе поставил денонощна охрана от най-добрите морски пехотинци. Нищо не трябваше да влезе или излезе от тази извънземна измишльотина без неговата изрична заповед. Достатъчно трудности му създаваха заплахите на Земята. Не смяташе да включва цял нов свят сред рисковите фактори.

И все пак...

В доклада на О'Нийл се казваше също, че сред полезните изкопаеми на планетата Абидос има и огромни залежи от магическия кварцов кристал на Ра. Уест си даваше сметка, че колкото и да му се иска да отклони поканата на вселената, трябваше да обмисли и стратегическата изгода.

С готов запас от кварцовия елемент, техническата база на Земята – по-точно тази в Съединените щати – щеше да постигне огромен

напредък. Нещо повече, САЩ щяха единствени да разполагат с новата технология. Японците нямаше да могат да се намесят и да узурпират продукцията, защото суровият материал, който бе в основата на технологичните чудеса щеше да бъде достъпен единствено за Америка. Щеше да извира от изкоп в една американска планина. Какво от това, че щеше да се налага да пътува милион светлинни години, за да достигне дотам?

Според доклада на О'Нийл миньорите на Абидос работели по доста неефективен – всъщност съвсем примитивен – начин. Очевидно това се дължеше на жестоката експлоатация на хората от извънземния бог. Ала положението трябваше да се промени. Ако тази нова технология се внедреше в производство, фабриките щяха да изискват редовни доставки – в големи количества. Това би била единствената икономическа причина, за да бъде запазен отворен този портал към неизвестното.

Широко-машабното миньорство щеше да изисква техническо оборудване – и разбира се, работници, които да обслужват машините и които да бъдат под преките заповеди на генерал Уест. Отначало си бе помислил за военни инженери. Те със сигурност притежаваха умения, а и разбираха от военно дело.

Ала си бе дал сметка и какви са неудобствата при използването на военнослужещи. Изискваше се строга секретност. Можеше ли да разчита, че някой временно работещ на булдозер няма да се прибере вкъщи и да се похвали, че работи на друга планета?

На Уест отново му се прииска О'Нийл да бе взривил Старгейт от страната на Абидос и по този начин да бе премахнал проблема, преди да се е стоварил на плещите на генерала. Ако никой не знаеше за съществуването на всички тези неща...

Но технологията и кристалът съществуваха, а от Пентагона бяха натоварили Уест да вземе решение по този въпрос. Генералът не бе достигнал високия си пост като бе прехвърлял отговорността другиму. Напротив, той имаше репутацията на човек, който умее да взема правилни решения в заплетени ситуации.

Склонен бе да поеме ръководството на миньорска група – със силна охрана, в случай че от небето се появят още неприятни изненади. Но миньорите, нямаше да бъдат войници. Беше се спрял на „Консорциум на обединените миньори“. КОМ бе работил по множество правителствени поръчки – включително доста деликатни задокеански операции в сътрудничество с представители на разузнаването.

Уест бе направил проучване, за да се увери, че КОМ разполага не само с необходимите ресурси, но и с подходящи хора – работници,

които умеят да държат устата си затворена. Нещо повече, компанията бе работила в страни от Третия свят, което щеше да бъде предимство в общуването с необразованите жители на Абидос. Освен това хората от КОМ бяха доста изобретателни в запазване на изкопаната руда, независимо от незначителните оплаквания на местните жители и хитростите на правителствата.

Генералът прегледа изрезките от вестници в папката за КОМ. Сваден местен управник, сепаратистко движение в най-богатия на залежи район, своенравен президент, изместен от по-сговорчива военна хунта...

Да, КОМ със сигурност бе компания, която умееше да се справя в трудни ситуации. А като цивилни хора те щяха да вършат точно работата, която се изискваше от тях. Генералът разполагаше с имена и цифри, достатъчни, за да задвижат машината. Без съмнение от КОМ щяха да поискат да изпратят екип, който да направи предварително проучване. Разбира се, всичко това щеше да се извърши строго секретно от съображения за националната сигурност.

Разполагаше и с подходящ човек, който да ги охранява. Някой, който имаше опит от другата страна на Старгейт. Военнослужещ, който знаеше как да изпълнява заповеди и да си държи езика зад зъбите.

Полковник Джек О'Нийл.

Уест се усмихна. Може би някой ден О'Нийл щеше му благодари, задето го бе свързал с подходящи хора. Разбира се, Уест очакваше благодарност и от... КОМ. Не веднага, естествено.

Но човек, който предоставяше на една компания възможност за добра печалба – както и монопол върху рядък ресурс с множество полезни приложения. Е, такъв човек заслужаваше награда. Изгодно предложение за консултант или може би отговорен пост в управителния съвет.

Уест се облегна назад. В края на краищата скоро щеше да се оттегли в пенсия. Военната индустрия бе претърпяла доста сериозни промени.

Дори генералите трябваше да мислят как да осигурят бъдещето си.

ТРЕТА ГЛАВА ЗАВРЪЩАНЕ

Скаара засенчи очи от жестоките пустинни слънца на Абидос и набързо преброи стадото от мастаджи, което наглеждаше заедно с приятелите си. Братът на Шаури трябваше да признае, че след приключване на кратката му военна кариера като борец за свобода, да пасе мастаджи му се струваше още по-отегчително отпреди.

Заедно с приятелите си той бе станал командос почти случайно, като спаси посетителите от другия свят от гнева на Ра. Всъщност по-голямата част от военните умения Скаара бе научил, като наблюдаваше мъжа, когото наричаше Черната шапка – заради черната барета, която полковник Джек О'Нийл носеше. Той беше истински войн, въпреки невзрачните си зелени дрехи. Беше суров мъж с избухлив характер, а езиковите затруднения го въвеждаха допълнително – единственият пришълец, който говореше местното наречие бе Даниел, съпругът на сестра му.

Но Скаара се възхищаваше от О'Нийл и помежду им се бе зародило приятелство. Момчето бе много разочаровано, когато неговият идол изчезна през Старгейт, връщайки се в незнайния свят, от който бе дошъл.

Не само желанието за действие разпалваше недоволството на Скаара. Той бързо бе научил, че войната не означава непременно слава – другарите му бяха дали доста жертви, едва не загина и най-добрият му приятел Набе. А още по-лошо бе, когато невинни граждани бяха избивани от летящите удаджети, които бомбардираха Нагада.

Работата през деня и изучаването на йероглифите през нощта бяха измерителни дейности, които би трябвало да погълнат младежката му енергия. Ала ученето засилваше безпокойството му. Стенните рисунки в скритите архиви на Нагада разказваха за тиранията на Ра, споменаваха за други светове, управлявани от мнимия бог. Какво например се бе случило с Омбос, след като Хатор, богинята с глава на котка, бе потопила този свят в кръв?

Дори мъдрият Даниел не знаеше нищо.

С постепенния напредък в учението се появи и желанието на Скаара да посети световите от другата страна на Старгейт, да разкаже на хората, че Ра вече го няма – да се присъедини към звездните си братя и да се бори за свобода, както бяха направили жителите на Абидос.

Не бе обсъждал тези свои мисли нито с баща си, старейшината

Касуф, нито с Шаури, нито с Даниел. Но когато сподели е приятелите си пастирчета, ветерани от войната срещу Ра, отговорът бе утвърдителен. И към всекидневното му разписание бе добавена нова дейност. В свободното време, което им оставаше между ученето и работата, Скаара и другарите му се занимаваха с бойни изкуства.

Упражняваха се в прикриване, в бързо придвижване под открит огън. Изпробваха различни оръжия, опитваха се да овладеят техниката на боравенето с автоматите и пистолетите, които пришълците от Земята бяха оставили. Скаара бе организиран внимателно почистване при останките от базовия лагер на пришълците. Усилията на момчетата бяха възнаградени с няколко кутии муниции за автомати.

Като упражнение по военни действия и дисциплина Скаара бе наредил на няколко от пастирчетата да наблюдават пирамидата, където се помещаваше Старгейт.

Затова когато се разнесоха няколко последователни изстрела с автомат, Скаара не беше изненадан. Изстрелът трябваше да бъде сигнал за пристигането на нови пришълци. Но Скаара не бе доволен. Сигналят трябваше да бъде единичен изстрел. Щеше да си поговори с пазачите как се хабят муниции.

Освен..., ами ако пришълците не са били приятелски настроени и пазачите са били принудени да се защитят?

Изведнъж пред очите на Скаара се появи отвратителна картина: безброй стражи хороси се изсипват през украсената входна арка на пирамидата. Той мечтаеше да отнесе свободата и на другите планети от империята на Ра. Ами ако някой от приближените на Ра бе дошъл на Абидос с намерението да възстанови деспотизма?

Скаара рязко даде заповед на останалите и за секунда пастирчетата се превърнаха във войници. Всички носеха някакви оръжия. Изоставиха мастаджите и поеха в редица към наблюдателния пункт – висока пясъчна дюна, откъдето се откриваше изглед към скалата, върху която бе построена пирамидата.

Докато се изкачваха към върха на дюната, Скаара внимателно подреди хората си – автоматите по фланговете. Може би щяха да успеят да стрелят няколко пъти по нашествениците.

Но когато достигнаха наблюдателния пост, намериха две подскачащи от радост момчета.

– Скаара! – извика Набе и посочи към пирамидата. – Те са тук! Те се върнаха!

Скаара легна по корем и измъкна от наметалото си друго

съкровище от Земята. Преди да си тръгне от Абидос, О'Нийл му бе оставил черен военен бинокъл. Щом фокусира върху трите фигури, които слизаха по скалата към пясъците, Скаара видя, че Набе е прав. Пришълците бяха облечени като хора от Земята. И единият от тях носеше черна барета. Скаара фокусира отново бинокъла и позна Джек О'Нийл.

Мъжът с черната барета носеше друг костюм: този път не беше зелен, а изпъстрен с кафяво и жълто – цвета на пясъците. Камуфлажните облекла правеха новодошлите по-трудно забележими. Но Скаара бе видял добре лицето на полковника. А това бе достатъчно, за да се увери, че тези хора са приятели.

Скаара се обърна и преподреди малкия си военен отряд от засада в почетна охрана.

Но като всеки строг командир се скара на Набе, задето хаби ценните им муниции.

Уолтър Дрейвън, посредникът на КОМ, изпратен на Абидос, притисна дългото си тънко тяло към земята, когато гърмежите отекнаха в стената на пирамидата.

– Като че ли бяха изстрели с автомат – рече той. Суровите очи върху продълговатото лице с остри черти гневно се обърнаха към военния.

– М-16, нагласен на автоматична стрелба – съгласи се полковник О'Нийл.

– Казахте, че тези хора живеят първобитно и са необразовани. Че са имали само метални инструменти, когато сте били тук! – Гласът му прекесна от яд.

– Изглежда, местните са се сдобили с малко желязо – отбеляза Мартин Престън, военен инженер. Той беше нисък и набит, с кръгло румено лице и криви крака. Но знаеше всичко за миньорството в примитивни условия.

– Група деца ни помогна – обясни О'Нийл, на устните му се появи усмивка при спомена за Скаара и приятелите му. – Стреляха с някои от нашите оръжия. Макар да съм изненадан, че са им останали патрони – призна той.

– Може да са намерили някои от запасите ви – изтъкна Престън. – В доклада си твърдите, че сте изоставили голяма част от оборудването си в базовия лагер.

О'Нийл едва успя да скрие изненадата си, задето генерал Уест бе предоставил поверителните доклади на минния инженер. Полковникът

хвърли поглед към хълма от пясък, под който бе останала по-голямата част от бойните припаси.

– Ако е така, проявили са повече инициативност, отколкото очаквах. – Лицето му помръкна. – И повече дисциплина.

– Какво искате да кажете? – попита Дрейвън.

– Децата и оръжието са опасна комбинация. Сложи пистолет в ръката на дете и тя може да отхвъркне.

Двамата мъже от КОМ се спогледаха, сетне безмълвно последваха О'Нийл надолу по скалата. Други изстрели не последваха.

– Може да е било стрелба по мишена – задъхано предположи Пресън, докато търсеше опора за краката си.

– По-скоро беше сигнал – възрази О'Нийл. Полковникът дишаше тъй леко и спокойно, сякаш се разхождаше по параден площад.

– Значи тези хора са сложили наблюдателен пост – при Старгейт. – Дрейвън сякаш обвиняваше местните жители във враждебност.

– Имат пълно право да знаят, ако някой се появи – изтъкна О'Нийл.

– Смятате ли, че това е хрумване на онзи професор, който се оженил за местно момиче и останал тук? Как му беше името... Джексън? – попита Дрейвън.

О'Нийл не можа да сдържи смеха си.

– Даниел? Мисля, че е прекалено зает с разчитането на йероглифи и семейния си живот, за да организира подобна цивилна отбрана.

– Тогава кои са тези хора, които ни шпионират? – настоя Дрейвън.

– Съществува съвсем лесен начин да разберем – отвърна О'Нийл. – Ще отидем там и ще ги попитаме.

Той достигна подножието на скалата и пое към най-високата дюна. Дрейвън и Пресън го последваха. Пясъкът сякаш се вливаше в краката им, правеше стъпките им бавни и тромави. За разлика от тях двамата О'Нийл сякаш се плъзгаше без усилия, униформата му от Пустинна буря замаскираше движенията му, докато напредваше.

Дрейвън изруга, когато забърза да го настигне. В кариерата си в КОМ бе достигнал пост, заради който се полагаше да бъде откаран с реактивен самолет на проблемния обект, където да го чакат с бронирана лимузина и няколко телохранители. Преди седмица – дори вчера – той би се изсмял, ако някой му кажеше, че ще се влачи сред някакви пясъци с технически персонал, състоящ се от един човек и ще бъде охраняван от самонадеян морски пехотинец.

Ала ето че беше тук, подготвяйки се за преговорите на живота си. Изглежда от КОМ осъзнаваха много по-добре от военните

възможностите, които се откриваха при изследването на един нов свят. Искаха да изпратят най-способния човек, с когото разполагаха.

И този човек бе Уолт Дрейвън.

Той избърса потта от челото си и вдигна поглед да види докъде бе стигнал проклетият пехотинец.

За негова изненада се оказа, че са в подножието на голямата дюна. О'Нийл се изкачваше диагонално по пясъчния склон.

В същия миг Дрейвън забеляза движение на върха.

– Полковник! – неволно извика той. – Горе!

О'Нийл вече бе чул шума над главата си. Ускори крачка и на лице то му грейна широка усмивка.

На върха в редица бяха застанали Скаара и дрипавата му банда пастирчета. Когато зърнаха О'Нийл, момчетата вдигнаха едновременно дясна ръка и отдадоха чест.

– Какво, по дяволите... – промърмори Дрейвън, втрещен в групата.

Когато О'Нийл най-сетне стигна до момчетата, те развалиха строя и заобиколиха своя герой. Скаара се увлече дотолкова, че прегърна и целуна смутения полковник.

– Нация, която не скрива чувствата си – сухо отбеляза Престън.

Младежите бърбореха един през друг, нетърпеливи да демонстрират бойните си умения, но симпатичното момче с къдрава коса и обеци бързо възстанови реда с няколко резки, макар и неразбираеми заповеди.

– Този трябва да се държи под око – тихо отбеляза Дрейвън. – Той е водачът.

Двамата земляни продължиха мъчителното изкачване и дузина ръце им помогнаха да превалят билото. О'Нийл представи момчетата.

– Това са Скаара и младежите, които ни помогнаха да унищожим Ра.

Момчетата командоси не разбраха какво казва О'Нийл, но чуха, че споменава Ра. Всички се изплюха при изричането на името, а на Скаара отново се наложи да възстановява реда.

Младежите не направиха силно впечатление на Дрейвън. Нямаха униформи, бяха загърнати в груби дрехи от ръчно тъкано платно. Въоръжението им бе смехотворно – няколко автомата, недостатъчни дори за половината от отряда. Единствената друга военна екипировка бе шлемът на Набе.

Но Скаара... Дрейвън трябваше да признае, че момчето има заложби. Хората го следваха. Притежаваше външността и способностите на водач.

Скаара можеше да се окаже опасен. От друга страна, както Дрейвън мигновено прецени, младежът можеше да бъде използван за дестабилизиране на настоящия режим – какъвто и да беше той.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА СМЪРТ И СЪГЛАШЕНИЯ

Добре, че стражите хороси пред входа за жилището на Себек бяха с маски. Ако Хатор бе зърнала израженията им, вероятно щеше да се почувства длъжна да ги избие всичките – а това не бе включено в плана ѝ.

Предвид обстоятелствата, реакцията на пазачите бе съвсем естествена. Облеклото на Хатор се състоеше от десет процента плат и деветдесет процента въздух – прозрачна обвивка за знойните ѝ прелести. Разбира се, слугите на Ра се избираха по физическа красота още от детска възраст. Някои, като Тот например, се бяха превърнали в грозни патета. Хатор, от друга страна, бе станала красив лебед, далеч надминавайки детската си хубост. Тялото ѝ притежаваше греховно съвършенство, достойно за богиня на секса и любовта.

А Хатор бе твърде умна, за да добавя излишни украшения към естествената красота. Стъклени гривни и сандали с дебела подметка допълваха съблазнителния ѝ тоалет.

Един от пазачите ѝ препречи пътя, орловите му очи я изпиваха.

– Какво те води насам? – попита той.

Тя скромно сведе очи.

– Моят господар Тот ме изпрати.

Пазачът изсумтя, сетне се обърна към някого във вътрешността на жилището.

– Дошло е едно момиче. Явно носи предложение за мир от страна на Тот.

Отвътре се дочуха няколко груби тълкувания на фразата, сетне долетя заповед.

Пазачът избухна в гръмогласен смях.

– Да я претърся ли? Че по нея няма нищо скрито!

Хатор бе въведена в огромна мраморна зала, пълна с войници от фракцията на Себек, които очевидно се забавляваха. В помещението се долавяше лютивата миризма на бира и пот. Мъжете крещяха с цяло гърло, хвалеха се, спореха, залагаха на фона на непрестанното трополене от играта на ашици върху излъскания каменен под.

Щом тълпата зърна Хатор, врявата постепенно утихна, докато накрая настъпи мъртва тишина. Мъжете поглъщаха с очи новодошлата. Един от приближените на Себек прошепна нещо в ухото му.

Широкото тяло на бога-крокодил се люшна напред, пълното му лице бе зачервено от бирата.

– Значи Тот те изпраща, така ли?

Хатор кимна.

– А носиш ли някакво съобщение от него?

Хатор сви рамене, съзнавайки, че жестът ще има силен ефект върху присъстващите.

– Само това, че ме изпраща като знак за високото му уважение.

– Е, той явно умее да подбира хубави... подаръци. А проявява мъдрост и в избора на получателя – с дрезгав смях се обърна Себек към поддръжниците си. – Едва ли разполага с толкова красиви жени, че да изпрати по една на всички претенденти, нали?

Войниците повишиха гласове, изразявайки пиянското си одобрение.

– Така че ще ме извините, докато се наслаждавам на предложението на Тот... сам.

Себек й даде знак да го последва и прекоси стаята. Хатор се подчини, все още смирено свела поглед. Дисциплината на войните й направи силно впечатление. Макар да подсвиркваха и подвикваха, никой не поsegна към жената, предопределена за техния лидер.

Хатор излезе от голямата зала и последва Себек е малко уединено помещение. Вицекралят се отпусна на мекия диван и плъзна поглед по жената.

– Остани там – махна й той да спре. – И се обърни. Обичам да оглеждам това, което получавам.

Хатор се завъртя с бавно изкусително движение, разкривайки прелестите под ефирния плат около бедрата й. Когато й махна да приближи, Себек вече дишаше учестено. Хатор усещаше топлината на тялото му, когато спря само на сантиметри от седналия мъж.

Себек протегна ръка с нетърпението на двегодишно дете, което посяга да разопакова подарък. Сграбчи ефирната материя и дръпна рязко. Когато тъканта се скъса и се свлече в краката на жената, Себек плъзна ръка по бедрото й, обхвана хълбока и я придърпа към себе си. Горещият му дъх опари корема й, когато я притисна към тялото си.

В мига, в който Себек я привлече, Хатор рязко замахна с ръце. Дясната се спусна към пръстите, обвити около хълбока й, а лявата се стрелна нагоре към лицето на Себек. Острите като бръснач стъклени гривни изпълниха предназначението си. Наранената ръка на вицекраля охлаби хватката си и Хатор се освободи. Лявата буза на Себек бе разрязана от

челюстта почти до окото.

Мъжът дълго остана неподвижен, втрещен в кръвта. Сетне лицето му се изкриви от гняв.

– Кучка! – изръмжа той и понечи да се изправи.

Хатор го ритна в корема и му изкара въздуха.

Много отдавна, когато бе решила да застане в редиците на войните, Хатор бе намерила най-добрите треньори. И им бе платила добре, в злато или с монетите на любовта. Опитните експерти ѝ бяха обяснили, че никога няма да достигне силата на ръцете и раменете на мъжете войни. Краката ѝ обаче бяха по-силни от ръцете на всеки мъж – освен това имаха по-голям обseg на действие. А изящните сандали, които носеше, бяха с вградена в подметката метална плоча.

Коя е тази дяволска жена, сякаш питаше с поглед Себек, докато хриптеше, опитвайки да си поеме въздух. Хатор знаеше, че коремните мускули на мъжа са доста зле натъртени и няма да му е лесно да възстанови нормалното си дишане. Съвсем ясно долавяше дилемата му. Само да извикаше и стаята щеше да се напълни с войници. Но какъв авторитет щеше да има пред фракцията си, ако се нуждаеше от защита срещу една гола жена?

Хатор нанесе силен удар с левия си крак. Когато Себек се опита да хване глезена ѝ, тя се извъртя, описа дъга във въздуха и го ритна отлясно. Тежката подметка попадна в слепоочието на мъжа и го повали почти в безсъзнание на пода.

Той остана за момент неподвижен, сетне опита да се повдигне на ръце и колене. Ритник в левия му лакът едва не счупи ставата и го претърколи настрани. Хатор продължи да го рита в бъбреците, в ребрата, преобръщайки го по гръб, за да разкрие уязвимите му слабини.

Богът-крокодил опита да се превие и да предпази наранения си корем, ала металната подметка на Хатор размаза тестисите му. Той изстена от болка, дъхът му секна отново.

Себек опита да се преобърне по корем, ала Хатор го ритна отново и го просна по гръб. Мъжът вече искаше да извика за помощ, но нямаше достатъчно въздух в дробовете си.

Хатор не облекчи положението му. С хладна усмивка насочи десния си крак към шията на Себек. Напълно безпомощен, мъжът направи усилие да сведе глава, за да прикрие с брадичката нежната тъкан на врата.

Нов ритник от жената войн отхвърли главата на Себек назад и разкъса още повече раната на бузата му.

По шията на бога-крокодил шурна кръв, когато Хатор отново замахна с крак. От устните на мъжа се отрони прегракнал шепот:

– Кой...

Само това успя да изрече.

Хатор изкриви устни. Въпросът вероятно беше: „Кой те изпрати?“ Себек сигурно подозираше някой от съперниците си, уверен, че Тот не притежава нито кураж, нито пък възможности да му изпрати наемник – още по-малко пък добре обучена жена убиец.

Но ако някой от приближените на Себек отидеше да поговори с Тот, както се надяваше Хатор, щеше да получи категорично потвърждение за изпращането на „подаръка“.

Защото Тот вече не беше независим агент. Той действаше като поддръжник – всъщност изпълняваше заповедите на богинята, която щеше да спаси и възстанови империята на Ра.

Така че Хатор подразбра недоизказания въпрос като: „Кой се крие в твоя облик?“

Реши, че ще бъде честно да му позволи да узнае. Отдръпна се за момент и измъкна голям пакет изпод дивана. Войниците скоро щяха да разберат, че обслужващият персонал беше част от администрацията и следователно безрезервно предан на Тот.

Хатор извади една от огърлиците, която се превръщаше в глава на боговете. Щом отново притисна с крак шията на Себек, тя сложи наниза около врата си и задейства металната маска. Проблясващият, примесен със злато, материал оформи котешка глава – древния символ на Хатор.

Очите на Себек изскочиха от орбитите, когато се втренчи в нея и я позна.

Маската беше последното нещо, което мъжът видя. Хатор натисна с крак и смаза трахеята му.

Докато Себек се гърчеше в предсмъртни мъки, Хатор се върна при пакета, който бе наредила да бъде предварително оставен тук. Извади пола на войн и я облече. Почака, докато богът-крокодил умре напълно и едва тогава се залови за работа. Никога не се бе съмнявала в способността си да убие Себек. Това бе най-лесната част от задачата. Сега се изправяше пред истинското предизвикателство – да се върне обратно в залата, където въоръжените мъже си почиваха и да ги обедини, превръщайки ги в свои предани слуги.

Чуваше шумното си дишане в шлема, когато натисна плочката за сваляне на маската. Искаше войните да видят лицето и – да я разпознаят като жената, която Себек бе отвел, за да си достави удоволствие и която

се връщаше като боец, убил богакрокодил.

Оставаше един-единствен завършващ щрих. Тя бръкна в пакета и извади нож. Острието бе от чудодейна сплав, изтънено до молекула. В сравнение с него бръсначът би изглеждал съвсем безобиден.

Хатор вдигна острието. Ако не успееше да сплаши тълпата отвън, щеше да се нуждае от оръжие, за да посече нападателите си, а може би и себе си, ако зверовете се опитат да я изнасят.

Но в момента се налагаше да използва ножа за по-практични нужди. Пъхна длан под брадичката на трупа и отметна главата му назад. Сетне се зае да пререже хрущялите и плътта на шията. Без да обръща внимание на съсирената кръв, тя работеше съсредоточено като домакиня, която приготвя пиле за вечеря. Единственият проблем бяха шийните прешлени. Забивайки върха на ножа в гръбначния стълб, тя завъртя острието, докато прешлените се отделиха. Сетне трябваше само да пререже кожата, която все още крепеше главата на Себек към тялото.

Хатор избърса ножа в полата на трупа, сетне вдигна главата и огледа резултата от работата си. Разрезът беше леко нагъбен и от него все още капеше кръв. За щастие, като повечето войни, Себек имаше дълга коса.

Понесла в едната ръка ножа, а в другата – главата на Себек, Хатор ритна вратата и пое по късия коридор към голямата зала. Пируващите войници притихнаха, осъзнали какво държи жената. Хатор захвърли кървавия си товар сред тях.

– Аз, и то съвсем сама, го убих – високо произнесе тя, следвайки древната церемония на политическото убийство, като по този начин отправяше предизвикателство към всички в залата. – Себек не е единствен и аз доказах достойнствата си по най-суровия начин.

Без да изпуска ножа, тя вдигна свободната си ръка към превключвателя на огърлицата си.

– Но аз няма да заема мястото на Себек – продължи тя, отклонявайки се от древния обичай. – Тъй като моите достойнства и моят пост са по-високи от тези на Себек. Аз съм легенда. Аз съм Хатор.

Тя задейства трансформацията на биоморфния метал и котешката глава покри лицето ѝ. Зелените очи на бляскавата маска внимателно се взираха в бойците, докато Хатор търсеше признак на враждебност от тяхна страна.

Подръжниците на Себек седяха неподвижни и безмълвни. Техният лидер се бе оттеглил да се наслади на прелестите на красива прислужница. Ала тя се бе превърнала в жена-войн и бе донесла главата на

Себек. Претендираше за име, превърнало се в легенда дори в тяхната сурова общност. Страховитото потвърждение на нейните претенции бе захвърлено презрително в краката им.

По изразенията на войните Хатор можеше да прочете мислите им. Себек беше ненадминат майстор в боравенето с оръжия и военната тактика. Именно затова тези бойци бяха решили да го последват. Но силата и уменията на Себек очевидно бяха надминати от тази натрапница.

Войн с прошарена коса стигна до очевидното заключение. Той бавно се отпусна на колене и засвидетелства почитта си на Хатор. Последваха го и други, докато накрая цялата зала демонстрира покорството и предаността си.

Под котешката маска устните на Хатор се разтегнаха в усмивка и жената захвърли ножа. Легендите са полезно нещо, помисли си тя. Оръжие, по-силно и от най-острия меч.

Хатор излезе от банята, наметнала само една кърпа. Като член на общество, свикнало да цени красотата и да се облича оскъдно, тя не се притесняваше. Но забеляза, че Тот извърна глава от разголеното и тяло. След случилото се със Себек почти всичките ѝ нови поддръжници бяха изключително предпазливи.

Хатор се чувстваше прекрасно. Мускулите ѝ отново бяха добили обичайната си гъвкавост. Пък и тази сутрин бе приключила с много тежка задача.

Разбира се, Хатор не бе заела мястото на Себек. Но бе обявила, че няма да позволи традиционните убийства, за да бъде излъчен новия Себек. Фракцията ѝ не можеше да си позволи да изгуби добри войни.

Наместо това Хатор бе поканила всички, които проявяват интерес към поста на бога-крокодил, да се срещнат с нея в индивидуален двубой. Резултатите от съвсем практичния подход към проблема се бяха оказали доста полезни. Твърде малко кандидати бяха дошли да се бият за мястото на Себек. И победата ѝ над тях – без да причинява смъртта им бе увеличила значително авторитета ѝ сред войните. Освен това, когато разказите за индивидуалните двубои се разчуеха – клюките се разпространяваха бързо сред мъжете – другите фракции също щяха да научат за бойните ѝ умения.

Укрепила позициите си в своята фракция и възродила легендата за себе си, Хатор се подготвяше да привлече нова група, която да ѝ помогне да завладее върховната власт в империята на Ра.

Тот ѝ бе поднесъл административния апарат в империята на Ра. Макар войните да се подиграваха на хората на Тот и да ги наричаха броячи на бобени зърна, самите те нямаха опит в широкомащабни операции. Хатор знаеше цената на добрата организация на тила от времето, когато се бе сражавала на Омбос.

Но съществуваше още един невоенен компонент в управлението на Ра – майсторите на технологиите, водени от Пта, инженерът на боговете. Това бяха хората, които настройваха двигателите на космическите кораби, конструираха удаджетите, оформяха подобните на кварц кристали в чудодейните изобретения на Ра – включително и взривните копия, които стражите с удоволствие използваша.

За да установи контрол над техниците на империята, Хатор възнамеряваше да се срещне с Пта. Инженерът обикаляше империята, конструираше и поправяше нужните съоръжения. Шпионите-писари бяха докладвали, че е пристигнал на планетата Туат и ще посети двореца на луна Туат.

Докато Тот стоеше с извърната глава, Хатор се облече като войн.

– Готова съм – заяви най-сетне. – Хората ти успяха ли да го открият?

Тот кимна.

– Той е в секцията за поддръжка на една от по-старите пирамиди.

– Води!

Двамата поеха с малък отряд хороси. Тот поведе по заобиколен маршрут, за да избегне крепостите на другите фракции и в същото време да не издаде коя е крайната им цел.

Спартанският декор доказваше, че Ра никога не бе слизал на нивото, където бяха разположени съоръженията за поддръжка на пирамидата-дворец. Вместо лъскав мрамор, широки пространства и колони, групата на Хатор преминаваше през тъмни тесни коридори, облицовани с груб камък. Въздухът бе по-топъл, с лек мирис на озон, сякаш вдишваша леко йонизирано вещество, отделено от използваната в работата енергия.

Хатор познаваше добре тази атмосфера. Много отдавна първият триумф в кариерата ѝ бе женитбата с Пта. Този ход я бе издигнал в обществото и я бе извел пред очите на Ра. Двамата царуваха заедно и Пта трябваше да мълчи. Той отминаваше божествената изневяра с хладно мълчание, не коментираше дори бляскавата военна кариера на Хатор, изградена изцяло благодарение на уменията и компетентността ѝ. Когато бе заминала за Омбос, Ра присъстваше..., но не и Пта.

Следвайки стражите по мрачния коридор, Хатор се отърси от мислите си. Древна история, рече си. Първият Пта трябва да бе умрял преди хиляди години, а също Тот, Себек и всички останали... с изключение на Ра. И разбира се, на нея самата, люшкала се някъде между живота и смъртта.

Хатор зърна светлина в края на тунела, не мъждива и луминесцентна, каквато обичаше Ра, а остър актинов блясък.

– Работилницата му – прошепна Тот.

Влязоха в помещение, където техниците трескаво се суетяха около някакви мистериозни механизми, а маскиран мъж работеше с кислород. Маската бе изработена от опушено стъкло, за разлика от животинските глави, които увенчаваха повечето богове. Първият Пта бе пренебрегнал обичайната практика и бе влязъл в историята, изобразен с брада.

Този Пта очевидно се бе сблъскал с невиджан по своите мащаби кактаклизъм. Ръката, с която държеше окисжена, беше механична, изградена от проблясващ в златисто кристал. Всъщност повече от половината от тялото на Пта изглеждаше изкуствено, сглобките между механизмите и плътта бяха скрити под превръзки, подобни на намотан около мумия плат. На малкото места, където се показваше, плътта изглеждаше смъртнобледа и излъчваше луминесцентна светлина като плесен върху растящо в блато дърво.

Щом забеляза гостите си, Пта изключи окисжена и защитната маска се превърна в декоративна огърлица.

– Значи слуховете са верни – дъщеря се дрезгавият му глас с метална нотка. – Пътуването ми дотук не е било напразно. Добре дошла, скъпа.

За миг Хатор застина, пребледняла почти колкото мъжа срещу нея. Някога лицето на Пта бе доста привлекателно, ала сега беше развалина. Половината от кожата, включително едното око, бяха изградени от биоморфния кварцоподобен материал на Ра. Плътта беше смъртно бледа със зеленикав оттенък.

Ала най-шокиращо бе това, че Хатор всъщност разпозна изкривеното изражение. Мъжът, който стоеше пред нея, беше Първият Пта – някогашният ѝ съпруг.

Лицето ѝ се изопна от недоумение. Сетне тя насочи гнева си към Тот.

– Не е можел да те предупреди, скъпа – изпревари я Пта. – Информацията е толкова добра, колкото и системата, която я съхранява. А през годините някои факти... бяха премахнати от летописите. Усмивка разтегли човешката половина на лицето му. – Моят произход например

се знаеше единствено от Ра. Отношенията помежду ни бяха заличени, докато връзката ти с Върховния се превърна в мит.

– Как... – започна Хатор и посочи външността му на киборг. – Какво...

– Злополука, докато отстранявах дефект в системата за управление на един от бойните кораби, които ти бе поискала от Ра. – Пта се стремеше да говори любезно, ала Хатор долови хладните метални нотки в дрезгавия му шепот. Ти вече бе заела допълнителния саркофаг на Ра, а той не искаше да се лиши от другия за времето, което бе нужно, за да бъде напълно възстановен. Ами ако най-неочаквано му потрябваше? За това прибягнах към... по-механичен начин на лечение. За беда, това означаваше, че никога вече няма да мога да използвам саркофага.

Пта плъзна механичната си ръка по изкуствената част на лицето си.

– Но успях да оцелея и с тези средства. Каква ирония, че аз, който избягвах да използвам маска, сега я нося постоянно.

Ала Хатор искаше да знае какво се крие под маската на Пта. Очевидно бе, че я вини за обезобразяването си. Но тя можеше да пренебрегне личната вражда в името на политическия съюз.

– Ти би трябвало да знаеш намеренията ми по-добре от всеки друг – рече Хатор. – Ще ме подкрепиш ли?

Пта разпери ръце, едната – матово проблясващ метал, другата – сбръчкана съсухрена плът.

– Осведомих се за съперниците ти – откровено рече той. – Ако не бъдат обуздани, те ще унищожат всичко. Да, скъпа Хатор, подкрепям те.

Ала неизречената дума „засега“ увисна във въздуха помежду им.

ПЕТА ГЛАВА СДЕЛКИ

Джек О'Нийл бе силно впечатлен от младите войници на Скаара, които придружиха пришълците до Нагада. Скаара имаше водач, ариергард и прикриващи фланговете, докато вървяха през дюните. Това бе идеалният строй за разузнавателния отряд на морските пехотинци – доказателство за изключителната наблюдателност на Скаара. Очевидно бе копирал начина, по който О'Нийл бе организиран хората си при посещението на Абидос.

Полковникът се вгледа във високата фигура на Уолтър Дрейвън. Може би великият посредник на КОМ бе сгрешил, приравнявайки примитивизма с глупостта.

Щом се увери, че ще бъдат видени от стените на града, Скаара издаде заповед. Набе вдигна пушката си и този път внимателно даде само един изстрел. Щом забелязаха чужденците, хората на наблюдателните кули надуха тръбите, които приличаха на гигантски мутирала овчи рогове. Пронизителният звук, наподобяващ мучене, накара жителите да излязат на улиците.

О'Нийл си спомни първото си посещение в този град, почти инстинктивната вежливост и гостоприемство на хората. Тогава те бяха донякъде изплашени от чужденците, защото смятаха, че идват от името на Ра. Този път големите тежки врати се отвориха, за да пропуснат обзета от радост тълпа.

О'Нийл почувства почти физическа болка при мисълта, че това посещаване всъщност е за него. Нагаданците приветстваха като герой мъжа, унищожил Ра и извоювал свободата им.

Горчивина изпълни полковника, когато отмести поглед от радостното множество към земните си спътници. Хората ще приемат тези змии в сърцата си само защото са с мен. Тъкмо затова съм тук, а не да бъда водач.

Сред тълпата се появи познато лице. Шаури махна с ръка на Скаара, сетне зашепна на ухото на брат си. Скаара поведе гостите към централния площад. Касуф и градските старейшини стояха пред една от кирпичените постройки. Щом пришълците приближиха, Даниел се измъкна от тълпата и се присъедини към старейшините.

– Очаквахме посещение. Така че аз ще превеждам.

– Искате да кажете, че не сте научили тези хора да говорят английски? – изумено се втренчи в него Дрейвън.

– Бяхме заети с това да възвърнем самосъзнанието им, откраднато от Ра – отвърна Даниел. – Жителите на Абидос тънат в невежество вече поколения наред.

Усмивката на Дрейвън подсказваше, че новината му допада.

– Но през изминалите няколко месеца все повече хора се учат да пишат... на своя език.

– Трябваше да се досетите, че рано или късно, връзката със Земята ще бъде възстановена. Дошли сме, за да се осведомим за износа на това уникално минерално богатство. – Дрейвън обхвана с жест порутените кирпичени къщи около площада. – Нека бъдем откровени, тази планета може да се възползва от модерните придобивки на американската столица.

– Това не е Дисниленд – ядосано натърти Даниел. – Тези хора имат хилядолетна култура. Едва ли примират за бляскави тоалетни и ресторанти за бърза закуска.

– А какво ще кажете за модерни строителни материали и медикаменти? – любезно попита Дрейвън и кимна към старейшините. – И не трябва ли решенията да вземат местните лидери, щом се отнасят за народа им?

О'Нийл поклати глава. Възправянето на необщителния учен срещу финансовата акула бе най-неравностойният двубой, който бе виждал – все едно Бамби срещу Годзила. След започване на преговорите старейшините се пазаряха по-добре от Даниел. А може би бяха предварително подготвени.

Даниел неохотно предложи да започне курс по английски.

– Смятам, че не трябва да ви отвличаме от вашите изследвания – рече Дрейвън. – Моята компания ще поеме тази работа.

И ще определя кой може да работи с КОМ и кой не, рече си наум О'Нийл.

– Може би първото нещо е да определим заплата за онези, които работят в мините – предложи Дрейвън.

– Даниел спомена за това – обади се Касуф и спечели гневен поглед от преводача. – Бихме желали да ни обясните как работи тази система.

– Не плащате ли на миньорите си? – попита Дрейвън.

Щом Касуф се впусна в дълго подробно обяснение, Даниел погледна Дрейвън.

– Дума по дума ли искате да превеждам, или накратко? Ще трябва

да започна от основаването на мините преди осем хиляди години.

– Придържайте се към основните моменти – рече Дрейвън, умело прикривайки изненадата си.

– При управлението на Ра работата в мините е била задължение на гражданите – започна Даниел. – Всички са се трудели там. В замяна старейшините са осигурявали храна, вода и заслон от слънцата. Когато отидете в мините, ще видите, че най-голямата конструкция е шатрата за отдих, ако се изключат деветте милиона стъпала нагоре и надолу. А ще се убедите колко е необходима, след като слезете в праха и жегата на самата мина.

– Моля, кажете на Касуф, че моята компания с радост ще поеме разходите по тази шатра за отдих – рече Дрейвън. – Всъщност възнамерявах да предложа изграждането на подобни места за отдих. – Той хвърли поглед към старейшините. – Значи казвате, че нямат представа как се заплаща трудът?

– Получавали са възнаграждение, разбира се, но що се отнася до мината, работили са безплатно, тъй като Ра не е плащал. Той просто е изисквал рудата и ако не са я доставяли навреме и в желаното количество, са били убивани.

– Доста интересен тип е бил този Ра – подхвърли Дрейвън.

Даниел кимна.

– Убеден съм, че неговият стил на ръководство много щеше да ви допадне.

Посредникът на КОМ сви устни.

– Да се върнем на заплатите. От това, което чувам, местните парични средства вероятно няма да бъдат достатъчни, за да платим на всички работници, от които ще имаме нужда.

Даниел преведе и след като се посъветва с колегите си, Касуф се съгласи.

– Може би ще успеем да се споразумеем за някаква временна монетна система – предложи Дрейвън.

Лицето на О'Нийл се изопна. Разбира се. КОМ можеше да осигури акции на компанията с огромна печалба. И дори да манипулира със стойността на тези акции.

Даниел и старейшините обсъждаха известно време този въпрос.

– Обяснявам за акциите – с мрачна усмивка се обърна Даниел към Дрейвън.

Накрая Дрейвън бе принуден да се съгласи да плаща с американски пари. Но това споразумение създаде нови проблеми. Старейшините –

както и всички жители на Абидос – никога не бяха виждали книжни пари. Когато Дрейвън извади няколко банкноти, Касуф и останалите мрачно ги повъртяха в ръце.

– Казват, че искат монети – преведе Даниел.

– Няма проблеми – рече Дрейвън. – Можем да предложим по една такава монета за час работа. – Той извади четвърт долар.

Даниел изумено се втренчи в мъжа.

– Сигурно се шегувате! – сопна се Даниел. – Искате тези хора да вършат тази непосилна работа за два долара на ден?

– Да не искате да наводните икономиката на този град с американски долари? – гневно рече Дрейвън. – Виждал съм какво става с местната индустрия, когато хората започнат да купуват чуждестранни стоки. – Той примирително махна с ръка. – Това е само символично заплащане. Смятам, че ще бъде честно да предложим на тукашната управа процент от стойността на рудата на световния пазар – имам предвид нашия световен пазар. Възнаграждение на собственика на мината за правата върху полезните изкопаеми, изчислено в проценти от стойността на рудата.

Възнаграждение, определено от КОМ, помисли си Джек О'Нийл. Каква ли ще бъде сумата?

Дълго време обсъждаха този въпрос, ала постигнаха споразумение по основната схема на заплащане. Възнаграждението, което управата щеше да получава като собственик на мината, щеше да даде възможност на старейшините да създадат модерни удобства. Да изградят болница, да осигурят града с чиста вода, да построят канализация. Управниците на Нагада се бореха за своя народ, ала нямаха представа какво може да им предложи КОМ.

Даниел постигна победа, когато измъкна от джоба си монета от един долар от времето на Созън Браунел Антъни.

– Нося тази монета като талисман. Може да донесе щастие и на тези хора. С такава монета трябва да заплащате труда им.

Така Даниел поне учетвори заплатата на миньорите.

Първият етап на преговорите завърши с размяна на любезности. Даниел искаше споразумението да бъде в писмен вид, ала Дрейвън лесно избегна тази клопка.

– Сигурен съм, старейшините ще се съгласят, че не е необходим писмен документ – рече той. – Честната дума задължава много повече.

Даниел хранеше съмнения по този въпрос и заспори разпалено с Касуф и старейшините. Ала неграмотните управници на Нагада през целия си живот бяха сключвали устни сделки. Дрейвън спечели и

Джексън бе твърде раздразнен, за да се забавлява на празника, устроен в чест на гостите. О'Нийл остави двамата мъже от КОМ да се насладят на гущероподобното животно с вкус на пиле и приближи към Даниел.

– Внимавай с тези хора – тихо го предупреди той. – Компанията им е свързана с ЦРУ... и те са свикнали да диктуват условията в Третия свят.

– Е, това е Четвъртият свят – отвърна Даниел. – Защо изобщо си тръгнал с тези типове?

О'Нийл избегна погледа на Даниел.

– Заповед – бе лаконичният му отговор.

На следващата сутрин бе ред на Мартин Престън да заеме централното място на сцената.

– Бих искал да разгледам мините – рече инженерът от КОМ. – Трудно е от древната египетска измервателна система да бъде пресметнат очакваният тонаж. Как ще направим приблизителни изчисления в пари?

– Добивите са малко занижени от количествата, които се предоставяха на Ра – призна Даниел. – Но както вече ви казах, Ра убиваше хората, ако не получеше достатъчно руда.

Специалистите от КОМ поеха с малък ескорт, включващ О'Нийл, Даниел, Касуф, още няколко старейшини и Скаара.

– Доколкото разбирам, мината представлява дълбок ров – рече Престън, докато вървяха през пустинята под вече жарките слънца.

– Да, може да се каже – отвърна Даниел. – Изнасят рудата от дълбок изкоп в земята. – Пред тях изникна голяма шатра от грубо платно, издигната на колове, високи колкото телефонни стълбове. Това е Шатрата за отдых – продължи ученият. – Работниците се нуждаят от сянка и вода под тези силни слънца.

Мината се намираще зад шатрата. Застанали в редица мъже и жени чакаха да се спуснат по едната стълба, докато други излизаша от дълбока пясъчна клисура. Всички в изкачващата се редица носеха торби, пълни с кварцова руда. Хората, които чакаха да се спуснат, бяха с празни торби.

Касуф заговори и Даниел преведе:

– В момента работят с минимален персонал. Повечето от миньорите са преместени в земеделието и напоителната система. – Даниел се усмихна мрачно. – Това е още едно от нещата, които не им бе позволено да вършат, докато робуваха на Ра.

Престън застана на ръба на клисурата и зяпна от удивление, докато наблюдаваше работата на миньорите. Стените на клисурата се спускаха

стотици метри надолу, на равни разстояния бяха оформени изпъкнали ръбове. Единственият достъп между нивата се осъществяваше посредством здрави, но груби двойки стълби, построени успоредно – за изкачване и слизане. Подпорите представляваха дървени трупи с обелена кора, а самите стъпала бяха по-тънки клонки.

Носачите се движеха подобно на мравки нагоре и надолу по стълбите, събирайки буци руда. На издадените ръбове, а често и на самите стълби работниците размахваха кирки или мотики и откъртваха рудата от скалата.

– Господи – прошепна Престън, загледан надолу. – Казвах ми, че всичко е съвсем грубо..., но това тук е направо примитивно.

Разбира се, помисли си О'Нийл, той е свикнал с мините от Третия свят, където се работи по остаряла европейска технология от деветнайсети век. Това тук прилича по-скоро на нивото на техниката през шейсетото столетие преди новата ера.

Минният инженер се намръщи, все още взирайки се в клисурата.

– Нещо не е наред ли? – попита О'Нийл.

– Не е естествено – рече Престън.

– Не е, разбира се – отвърна полковникът. – Копаят тук вече осем хиляди години.

– Не и в тази клисура. – Престън застана на самия ръб и О'Нийл мислено се помоли мъжът да има добро чувство за равновесие.

– Отначало е било само цепнатина, която местните жители просто са разширили.

Но Престън поклати глава.

– На първо място няма естествена причина за съществуването на каньон тук – няма вода, а ерозия, причинена от вятъра не би могла да създаде подобно нещо. – Той погледна Дрейвън и О'Нийл. Вижте, знай доста за геологията минен инженер съм, за Бога. – Престън отново извърна очи към бездната. – Сякаш Божията ръка е издълбала пропаст в скалата точно където е щяла да бъде рудата. И оттогава тези хора копаят и я разширяват.

– Не Бог, а извънземен, притежаващ могъществото на бог – поправи го О'Нийл. Ако Ра притежаваше оръжия, с които да издълбае земната кора, може би са имали късмет, че не е очаквал неприятности на Абидос. Космическият кораб на Ра във формата на пирамида се бе видял на земяните огромен и внушителен. Ами ако е бил обикновен пътнически кораб?

В такъв случай как ли биха изглеждали бойните космически

кораби?

– Какво искаш да кажеш? Как така вече нямаме на разположение бойни кораби?

Меденият месец на Хатор и Пта очевидно бе приключил. Тя се бе навела над работната му маса, подпряла юмруци на грубия каменен плот.

Създаването на космическа флота бе нейно постижение, резултат от влиянието ѝ над Ра. Той предпочиташе да изпраща войски през Звездните порти и неохотно предоставяше космически кораби дори на най-доверените си подчинени. При нахлуването през Звездните порти се откриваше единственият път за бягство на бунтовниците. Дори Хатор бе обмисляла възможността в случай на поражение да избяга с флотилията си и да се установи като пълновластен господар в някое друго кътче на вселената.

Ра не обичаше споровете, но Хатор не отстъпи. Бунтовниците на Омбос разполагаха с доста напреднали технологии – и без съмнение щяха да превърнат в мишена Старгейт. Нападението от космоса щеше да спести жертви – и се бе оказало успешно.

Осведомявайки се за събитията след затварянето ѝ в саркофага, Хатор с изненада научи, че космическата флота не е била използвана за потушаване на бунта на Земята. Сега вече знаеше причината.

– Къде са корабите? – отново попита тя.

– Ще ти покажа. – Пта се обърна към стената и натисна няколко бутона. Появи се холографско изображение, което леко трепна, сетне се стабилизира. Тот нервно подскочи, разпознал обстановката. Беше галерията с кристален купол, където се бяха провели множество тайни срещи.

Пта натисна още няколко бутона и гледната точка се промени. Сега сякаш гледаха през купола към лунната повърхност отвън.

Хатор се намръщи.

– Какво е станало с космодрума? – попита тя. Виждаше се еднаединствена станция – груба пирамида със средни размери. Там, където навремето бяха другите, сега имаше два пирамидални купола, очевидно на постоянни съоръжения.

– Разгледай по-отблизо пристройките на двореца – посъветва я Пта.

Хатор се вгледа по-внимателно в изображението и разпозна в пристройките два от старите си бойни кораби, поставени върху нови основи.

– След като те остави да почиваш, Ра набързо приспособи корабите в ескорт на летящия дворец обясни Пта. – Намери практическо приложение за тях единствено на Абидос. Използва главните оръдия, за да осигури достъп до залежи на кристалите. Пта стрелна с поглед някогашната си съпруга. – Но твоите играчки, както и амбициите ти, притесняваха Ра. Докато ти спеше, той най-сетне извади от употреба корабите.

Хатор кимна, проумяла замисъла на върховния бог. Унищожавайки корабите, той лишаваше недоволните от всякаква възможност за бягство.

– Колко време ще отнеме, за да бъдат пригодени отново за полети в космоса?

– Единият е напълно оборудван – отвърна Пта. В другия е останал поне командният пулт. – Той погледна към техниците в работилницата. – Използваме го като тренировъчен център, обучаваме екипажи като подкрепления за пътническия кораб на Ра.

– Колко време ще бъде необходимо? – настоя Хатор.

– Вероятно ще успеем да възстановим двигателите. Ще трябва да се ремонтира и корпуса. Има доста прорези във вътрешния корпус, проходи, свързващи каменната пирамида с помещенията в кораба. Това означава сериозна работа по закръпването на обшивката. Ще трябва също така да се монтират обратно защитните оръдия, да се свържат компютрите за контрол на стрелбата, да се възстановят животоподдържащите системи... няма да е като да построиш нов кораб, но все пак ремонтът ще отнеме доста време. – За момент настъпи мълчание, сетне Пта отстъпи под натиска на втренчените в него тъмни очи. – В най-добрият случай около година – рече той накрая.

– Три месеца – безизразно нареди Хатор. – Толкова време ще ми е нужно, за да утвърдя позициите си тук. Искрено се надявам, че този срок ще ти бъде достатъчен, за да се справиш с работата си. От това зависи безсмъртието ти. – Тя му отпрати усмивка, изкуствена като по-голямата част от тялото му. – Колко жалко би било, след като си оцелял толкова дълго време, да те загубя за нещо тъй незначително, съпруге.

ШЕСТА ГЛАВА ПРИГОТОВЛЕНИЯ

Да се превърне пристройката отново в боен кораб бе трудна задача, особено като се имаше предвид, че липсва ремонтна база. Ра я беше унищожил преди хилядолетия, а Пта не виждаше смисъл да съжалява за нещо, което не може да бъде върнато. Ала най-неприятни бяха закъсненията, дължащи се на политическите борби.

Жилищата на няколко от съперниците на Хатор се помещаваха в старите бойни кораби, а други пък бяха настанили войските си във вътрешността на огромната конструкция. Всички тези войнствени богове нямаха никакво намерение да се изнесат само заради прищявката на някаква странна жена, която смятаха за свой враг и за парвеню. Ставаха още по-враждебни, когато научеха причината за преместването.

В няколко от случаите Хатор успя да постигне целта си с преговори. Съумя дори да предизвика кратка междуособна война между двама кандидати, като събра войските им в една казарма.

Лидерите на други фракции бяха по-непреклонни. Те отказаха да се изнесат, принуждавайки Хатор да влезе в бой с тях. Тя все още пазеше своите войски и се опитваше да избягва масовите битки, затова организираше спорове и дуели. Равносметката беше още свободни места в божествената йерархия, значително увеличение на войските, предани на Хатор, спечелване на дълбоката ненавист на оцелелите съперници и прогонване на обитателите от стария боен кораб.

Пта трябваше да признае, че някогашната му съпруга се справи доста бързо с тази задача. Явно не бе изгубила уменията си по време на дългия сън. Всъщност тя приближаваше към поставената цел за установяване на господство на Туат с доста ускорени темпове и вероятно щеше да се вмести в трите месеца, които си бе поставила като срок.

Работата по реконструкцията на бойния кораб не вървеше тъй гладко. Пта разполагаше с твърде малък, добре обучен, персонал. Макар да бе прекратил работата по всички останали проекти в империята, екипът му бе съвсем малоброен. Колкото и да му бе неприятно, трябваше да признае, че липсата на способни техници означаваше, че империята на Ра върви към разруха. Напоследък Богът на слънцето бе обръщал повече внимание на войните си, отколкото на техническия персонал.

Може би наистина бе време да дойде нов върховен бог.

Но Пта би предпочел лидер, който да бъде малко по-отстъпчив от Хатор. Тя не би се поколебала да го превърне в пример за назидание, за да накара следващия Пта да спазва крайните срокове, които бе поставила.

Фактът, че щеше да загуби безценен техник, обучен от самия Ра, едва ли щеше да е от значение за нея. Поне в близко време.

Така че за първи път от няколко хилядолетия Пта бе принуден да се отдаде на краткосрочно планиране. Техниците му работеха на смени по дванайсет часа. Той самият се бе заел с изпълнението на някои ръчни операции, докато в същото време ръководеше работата на всички останали. Осъзна, че спи само по няколко часа в денонощие – едно от предимствата на механичното тяло.

Ала въпреки всички усилия проектът неумолимо изоставаше от предвидените срокове.

Пта стоеше сред руините на сводест коридор и заваряваше стоманена плоча върху прекрасно оформена арка. Грубата заварка приличаше на присадена плът върху металната обшивка. Пта недоволно огледа набързо свършената работа.

Но колкото и да бе грозна, плочата бе затворила още един вход. Преди корабът да бъде превърнат в пристройка, множеството отвори, водещи към някогашната ремонтна работилница, бяха превърнали вътрешния корпус в решето. Сега трябваше да бъде възстановена целостта на металната обшивка.

Пта остави окисжена. Е, заварката щеше да издържи поне вакуума. Макар че нямаше да могат да я тестват, преди да бъдат монтирани двигателите. След това щеше да има навигационен тест и накрая корабът щеше да бъде демонтиран от скалата.

Инженерът реши, че този момент е доста далече в бъдещето. Тъкмо преглеждаше холографското изображение на плана на кораба, за да се насочи към следващия отвор, който трябваше да бъде заварен, когато по коридора приближи един от ръководителите на екипи.

– С какво да се заемат моите хора, когато според разписанието трябва да вършат две неща едновременно? – оплака се мъжът, изтощен от продължителната работа. Трябва или да инсталираме новите второстепенни оръжия, или да тестваме контролните уреди за стрелба на главните оръдия – грубо продължи той. – Просто не можем да се справим едновременно с двете неща.

– Инсталирайте новите оръжия – отвърна Пта след кратък размисъл.

Мъжът смаяно се втренчи в него.

– Половината от контролните уреди бяха само поставени в нови конзоли – напомни той. – А и няма допълнителни подсигуриращи съоръжения. – Всичко това бе съвсем нетипично за господаря му, който бе перфекционист. Пта винаги настояваше за допълнителни системи и подробни кръстосани тестове.

Но инженерът на боговете само сви рамене.

– Опитях се да получа срок от една година, като се надявах да свърша работата за шест месеца – рече Пта. – Ала ми бяха дадени само три месеца, което е половината от необходимото ми време. – По ужасяващото му лице се плъзна страховита усмивка. – В рамките на този срок се очаква да предоставя на Хатор кораб, който може да лети и да стреля. И аз ще го направя. Ние трябва да го направим.

Той изпрати изпълнения със съмнения техник да продължи работата си и промърмори дрезгаво:

– Не гарантирам докога корабът ще изпълнява и двете функции.

В КОМ Юджийн Локуд имаше репутацията на ръководител, който умее да си върши работата. Той се гордееше, че се чувства еднакво добре както в кабинета си, така и на дъното на минната кариера. Ала макар да се владееше чудесно, Локуд смяташе, че е твърде неудобно да работи в кабинет на дъното на минната кариера. Или по-точно на дъното на силоза, където се помещаваше Старгейт към Абидос.

Нямаше търпение да се установи на новата планета и да започне работа. Но преди да замине на новото си назначение, трябваше да уреди на Земята няколко милиона административни подробности. Най-досадното бе, че трябваше да работи заедно с Мартин Престън, експерта на КОМ, изпратен като проучвател на Абидос. Заради опита си с примитивна миньорска техника, Престън бе прикрепен като консултант към екипа на Локуд.

Локуд се надяваше само онзи да не смята, че съветите му ще бъдат вземани под внимание.

– Трябва да видиш онези хора, докато работят, за да повярваш – повтори Престън за десети път.

– Прегледах снимките – разсеяно отвърна Локуд и прелисти някакви доклади, без да поглежда към инженера.

Престън не схвана намека.

– Снимките не дават реална представа за мащаба на работата –

продължи той: – И трудът на хората е убийствен. Няма асансьори. Нито дори релси с вагонетки за руда.

– Добре, добре, спомена вече за това. – Локуд нетърпеливо се взря в инженера. – От корпорацията получих нареждания да работя в три направления. Първо, да модернизирам мината. Второ, да се справя с нежеланото влияние отвън – което означава да държа настрана този тип Даниел Джексън. Мъжът сви рамене. – Тук не виждам проблем. Той е предложил да учи тамошното население на английски език. Но ние ще организираме курс, от който на местните жители ще им хвъркнат шапките. Аудиовизуално. Мултимедия. Вече сме наели телевизионна компания с образователни програми, за да организира нещата. Пресмятам колко портативни генератора ще са ни необходими за екраните. – Локуд се върна към задачата си. – И накрая, трябва да направи всичко това, като извличам рудата с печалба при сегашните условия на работа.

– Но отбелязаните цифри, към които се придържаш, са прекалено високи. – По пухкавото лице на Престън бе изписано неодобрение. – Смятах, че цифрите, посочени от старейшините на Нагада, са максимумът, който може да бъде достигнат, а ти ги наду още повече.

– Според нашите военни източници в миналото са достигани такива добиви.

– Да. Бях там с един от тези военни източници. Той ме осведоми, че единственият начин за достигане на тези цифри е като се впрегне в робски труд цялото население на града. Великият бог Ра или какъвто там е бил, ги е принуждавал да работят под страх от смъртно наказание. Ти какво смяташ да предприемеш?

Раздразнен, Локуд започна отново да прелиства докладите.

– Моето задължение е да постигна възможно най-висока производителност. Схващаш ли? Този кварц явно е много ценен, ако се съди по цената му за тон. Освен тора явно има множество приложения, тъй като всички изследователски центрове в страната пищят за него. И ние ще им го доставим – в големи количества. – Той опита да се усмихне на досадния си подчинен. – Така че ще помоля теб и местните работници да се поизпотите малко, докато въведем модерни съоръжения поне за част от операциите.

– Няма начин да се модернизират част от операциите, без да се наруши целия производствен процес – прекъсна го Престън. – Тези хора добиват рудата по един и същ начин от хилядолетия. Пристигнеш ли с асансьори и рудни конвейери, няма начин да не разстроиш работата им. Не си предвидил дори време за обучение при въвеждането на новата

технология. Производителността на мината ще спадне – може би стъпаловидно – преди да се покачи.

– Благодаря за консултацията – рече Локуд. Смятам, че грешиш. Защо не ме оставиш да се заема с модернизацията, докато ти вършиш работата, за която си ми необходим. Просто се погрижи тези хора от Абидос да извличат колкото е възможно повече руда. – Той се усмихна хладно. – Докато инсталираме машините и се отървем от повечето от тях.

– Готова храна. – Плешивият офицер, отговарящ за продоволствията, се втренчи в количеството, което искаше О'Нийл. – Това са запаси за шест месеца, ако съдя по броя на хората, които взимате със себе си.

– Може да се окаже, че ще ни е необходимо подкрепление – отвърна О'Нийл.

– Мислех, че очаквате да получите продоволствия от местните жители.

– Така е – рече полковникът. – Но не желая да ги ощетявам прекалено. Пък и ми се ще да имам резерв.

– Значи ще натоварите нещата тук и ще ги прекарате през това нещичко Старгейт – рече мъжът.

О'Нийл скри усмивката си. Така би могъл да говори само човек, който никога не е минавал през Старгейт. Зачуди се какво ли ще е мнението на офицера за „това нещичко Старгейт“, след като го разпадне на атоми и го запрати на милион светлинни години през тунел, който не се подчинява на законите на триизмерната геометрия.

– А сега мунициите – продължи плешивият офицер и присви очи. – Да не възнамерявате да провеждате учения в реална обстановка?

– Нямам представа по кого или по какво ще се наложи да стреляме – отвърна О'Нийл. – Но каквото и да се случи, не ми се иска оръжието да се окаже недостатъчно. Освен това може да вземем подкрепление, за което ще ми трябват патрони, както и храна.

– Пиле във всяка бака и ракетен снаряд „Стингър“ за всеки войник. – Той почука с химикалката по списъка. – Искате повече снаряди, отколкото изпратихме в Афганистан за цялата война. А там на... как му беше името... Абидос са толкова изостанали, че сигурно смятат лъка и стрелите за високотехнологично постижение. Защо смятате, че ще са ви необходими толкова много ракетни снаряди?

О'Нийл се овладя с усилие.

– Необходими са ми, защото генерал Уест не разреши построяването на няколко обекта със зенитно управляеми ракети земя-въздух.

Офицерът изумено се втренчи в О'Нийл.

– Искали сте да разположите обекти със зенитно управляеми ракети на онази планета? Защо? Да не мислите, че руснаците са продали на онези... Този път той срещна неодобрителния поглед на полковника. – Явно местните са получили няколко бойни самолета, от които ще трябва да се защитаваме. – Лицето му грейна, сякаш от внезапно прозрение. – О, може би сте загрижен да не долетят хората, построили Старгейт. – Той опита да се пошегува. – Сигурен ли сте, че снарядите „Стингър“ ще свършат работа срещу летящите чинии?

О'Нийл не се засмя на дебелашкия хумор.

– Пет пари не давам за летящите чинии. – Лицето му се изопна, когато си спомни безмоторните самолети, с които трябваше да се справи заместникът му Ковалски. А също и космическия кораб-дворец на Ра. – Безпокоят ме огромните летящи пирамиди.

СЕДМА ГЛАВА РАЗУЧАВАМЕ НА ХИТРИНИ

При Старгейт от страната на Абидос енергийният слой на пръстеновидното кварцово съоръжение внезапно бликна навън, сетне се оформи вихрушка, насочена обратно. Енергийният поток постепенно се стабилизира във формата на искряща леща като бляскав течен скъпоценен камък в златно гнездо. Миг по-късно илюзорното бижу изчезна, блещукащата повърхност се набразди и изхвърли човешка фигура.

Първата крачка, която Юджийн Локуд направи на чуждата планета, приличаше повече на унизително плъсване по корем. От инструктажа знаеше, че залата, в която се намира, е част от гигантска пирамида. Това, което не очакваше, беше ужасният шум на бензиновите генератори, хранящи осветителната система. Експлозиите на двигателя отекваха в каменните стени.

Локуд излезе от камерата на Старгейт, пое надолу по коридора към по-широко помещение, по чийто под и таван бяха подредени дискове, сякаш изработени от кована мед. В инструктажа залата бе описана като телепорт с близък обхват. По-нататък следваха стръмна площадка и огромна каменна галерия, водеща към преддверие с колони.

Тук го очакваха хората, с които бе дошъл да се срещне – пиротехническият екип на КОМ – и поставяха експлозивни около тесния изход към външния свят. В контраст с огромните пропорции на вътрешната архитектура входът бе стеснен като гърло на бутилка и висок по-малко от два метра. Локуд загрижено огледа заложените взривове, докато екипът прикачваше детонаторите.

– Сигурен ли си, че ще всичко ще бъде наред? – обърна се Локуд към шефа на екипа – нисък, червендалест мъж, ухапал незапалена пура.

Погледът, който му хвърли експертът, бе в състояние сам да взриви експлозивите.

– Проверихме издръжливостта на камъка и прекрасно знаем как да разположим насочените взривове. Те само ще разширят входа – освен, ако не желаеш да пръснеш на парчета оборудването, което си донесъл.

– Но взривът няма да засегне Старгейт, нали? – нервно настоя Локуд.

– Машинарията е достатъчно далеч, но за всеки случай ще поставим няколко щита срещу ударната вълна – отвърна пиротехникът.

Огледа с опитно око работата на подчинените си и обяви:

– Идеално. След като това избухне, ще използваме чакъла, за да разширим площадката, водеща нагоре към вратата.

Работниците развиха жици от детонаторите до залата, където се намираше Старгейт. От Земята продължаваха да пристигат хора и материали. Тежки стоманени щитове бяха избутани напред, за да блокират входовете към Старгейт.

– Готови сме – обяви пиротехникът.

Локуд пое назад към Земята. Тъкмо се бе опомнил, когато от Старгейт изскочи пиротехникът.

– Палете, момчета! – извика той на работниците, събрани в ракетния силос.

Ако шумът от другата страна на Старгейт бе силен, то бученето, изпълнило силоса, беше оглушително. Двигателите на булдозерите, застанали пред Старгейт, забоботиха в унисон с тихото жужене, дочуващо се от тунела. Локуд изпита мимолетно съчувствие към часовете, които дежуреха непрестанно на транспортния пункт. Шумът бе като юмручни удари. Нешащните войници сигурно вече бяха напълно вцепенени.

Трите булдозера се подготвиха за преминаване на Абидос.

Първият пое по рампата към енергийната леща, навлезе и изчезна. Спомнил си как бе изгубил ориентация, Локуд искрено се надяваше шофьорът да се сети да загаси двигателя, щом стигне прага.

Старгейт забави оборотите на въртене, давайки възможност на първата машина да излезе от другата страна. Няколко минути по-късно извънземното съоръжение отново бе запазено с енергия и в тунела навлезе вторият булдозер.

Локуд изчака, докато третия земекоп пристигне на Абидос, преди да рискува отново да изпробва Старгейт. Щом пристигна, забеляза, че булдозерите вече са разчистили отломъците от експлозията в прохода. Локуд и шефът на пиротехниците енергично последваха земекопната машина, прекосиха залата и поеа по площадката.

Двамата мъже стигнаха преддверието, където проникваше много повече светлина отпреди. Цепнатината в стената вече я нямаше. Вместо нея зееше широк отвор и лъчите на трите слънца на Абидос струяха през облака ситен прах от взривените камъни.

По новия портал имаше още доста работа – назъбените краища трябваше да се изгладят и да се построи бетонна арка. Ала новият вход бе достатъчно широк, за да пропусне земекопните машини и шофьорът на един от булдозерите подкара напред, за да изрине каменните

отломъци.

– Поставихме началото – отбеляза Локуд.

Без да стоварим покрива на главите си, добави наум.

Звукът от взрива, насочен навън от подобното на тунел помещение, напомняше пукот на изстрел с пушка – само че многократно усилен. И тази „пушка“ бе насочена право към Нагада.

Ударната вълна не причини никакви щети – експлозията бе твърде далече от града, а постройките бяха устойчиви. Но за жителите звукът бе като гърмеж, получен при летенето на свръхзвуков самолет, дори още по-вълнуващо преживяване, като се имаше предвид, че само един от тях – Даниел Джексън – бе донякъде запознат с реактивните самолети.

Докато тъпият звук все още вибрираше във въздуха, Даниел внезапно прекрати заниманията в курса по изучаване на йероглифите.

– Какво ли може да е това, по дяволите? – промърмори той и пое по улиците да търси Касуф.

Откри местния лидер да се съветва с още няколко от старейшините. Бяха се качили на една от наблюдателните кули с надежда по-добрият изглед да им подсказва какво се е случило.

Лицето на Касуф бе изопнато от ужас и Даниел прекрасно разбираше безпокойството му. Последният път от гигантската пирамида бяха излетели удаджетите и се бяха спуснали над безпомощния град, унищожавайки всичко по пътя си.

На хоризонта се появиха двама от войниците на Скаара. Момчетата препускаха бясно през пясъчните джжи. Единият гръмна във въздуха с автомата, докато другият развълнувано сочеше пирамидата.

Касуф се овладя. Каквото и да се бе случило там, налагаше се да се справят със ситуацията. Старейшината даде заповед и по криволичещите улици запристигнаха в галоп оседлани мастаджи.

Е, помисли си Даниел, ще яздят удобно и възможно най-бързо, за да разследват събитията.

Масивните порти на града се отвориха и пропуснаха кавалкадата. Или може би трябва да я нарека мастадж-када, рече си Даниел.

Скаара изникна отнякъде и също се присъедини към групата, препускаща през кафявите дюни.

Бързо стигнаха до младите часови, които бяха дали сигнала стриктно според нарежданията на Скаара. Докладът им обаче не бе тъй прецизен. Очевидно в пирамидата, където бе кацал корабът на Ра, избухнала мощна експлозия. След това се появила ръмжаща жълта машина. Щом

видели всичко това, момчетата командоси се втурнали да съобщят.

Даниел се намръщи. Възможно ли беше да се е случило нещо със Старгейт? За миг една подличка част от него си пожела наистина да е така. Предпочиташе да загуби връзката със Земята, отколкото да стане свидетел как корпоративните акули съсипват културата на Абидос.

Превалиха поредната дюна и зърнаха пирамидата. Даниел забеляза булдозерите, отломъците и пред очите му сякаш се спусна червена пелена.

Предната част на пирамидата вече не бе идеална варовикова стена. Основата беше взривена и в камъка зееше голяма цепнатина. Наместо скромната арка на стария вход, сега около площадката се търкаляха отломки. Сред тях се виждаха и парчета от двата каменни обелиска, стояли от двете страни на площадката.

Касуф и съгражданите му поеха дъх, стиснали зъби. От вандалски разширения отвор излязоха още работници. Някои започнаха да укрепват порутения вход, други се заеха да разстилат чакъл върху отломките и да забъркват бетон. Явно възнамеряваха да увеличат площадката поне три пъти. Така тежки машини като булдозерите и големите камиони щяха да слизат без проблеми.

Даниел беше толкова ядосан, че скочи от седлото, преди да спре мастаджа и животното едва не го прегази.

Щом избегна тежките тремави крака на подобния на мастодонт звяр, Даниел се втурна към площадката.

– По дяволите, момчета, какво правите... – Той рязко спря, зърнал нещо, което заслепен от гнева не бе забелязал. Пирамидата бе обградена от войници. Морски пехотинци в маскировъчни униформи, които бяха насочили пушките си към Даниел.

Ученият бавно разпери ръце, за да покаже, че не носи нищо.

– Ей, момчета. Не съм въоръжен, не виждате ли? Говоря нашия език, нали така? Не можете да ме застреляте. Аз съм преводач.

По площадката се спусна американец, който очевидно заемаше ръководен пост.

– На какво си играете, бе хора? На Лорънс Арабски върху мутирала камили? Можехте да пострадате, задето нахлувате в строителна зона.

– Не видяхме никакви предупредителни знаци, че можем да бъдем засипани или застреляни – натърти Даниел. – Единственото ни указание бе експлозията, когато взривихте нашата пирамида.

– Вашата пирамида? Доколкото ми е известно, нашият господин Дрейвън съвсем ясно ви е обяснил, че изискваме неограничен достъп до

Старгейт.

– Но не знаехме, че „неограничен достъп“ означа пробиване на дупки в монумент на осем хиляди години, за да могат да минат булдозерите ви. Поне можехте да ни предупредите.

Мъжът погледна Даниел така, сякаш египтологът бе нещо неприятно, което трябваше да остърже от подметката си.

– Вие трябва да сте Джексън.

– Даниел Джексън, доктор на науките. А вие кой сте?

– Юджийн Локуд. Аз съм служител на КОМ и ще ръководя този обект. А в момента подготвяме самия обект.

– Давайте, Локуд. Вече сте започнали да изграждате трасето за камиони, което Дрейвън ви осигури, благодарение на благоразположението на местните жители. Те са тук и можете сам да се уверите дали са доволни. – Даниел посочи Касуф и останалите старейшини, които се взираха в отломките около огромната цепнатина. Лицата им далеч не изразяваха задоволство.

– От друга страна, колкото по-бързо се заемем с рудодобива в мината, толкова по-скоро КОМ ще може да предложи на тази планета нещата, които са й необходими. – Локуд кимна към Касуф и старейшините. – Можете да им кажете това.

– Ще им го кажа... Време беше да се появиш! – подхвърли Даниел към новодошлия.

Джек О'Нийл не беше в добро настроение.

– Пристигнах веднага щом разбрах, че КОМ са поискали охранителен отряд, докато извършват... промените.

– Твоите хора едва не ни застреляха, когато дойдохме да проучим какъв е този взрив – обвинително рече Даниел.

– Моите хора са насочили оръжие срещу спокоен съдържан проучвател като теб? – вдигна вежда полковникът. – Че как е възможно?

Седмица по-късно Скаара седна в третия час по английски на Даниел. Всъщност Даниел и Шаури преподаваха заедно.

Ала това, което притесняваше Скаара, бе увеличаващият се брой празни места. В стаята присъстваха едва половината от учениците, дошли на първия урок.

Даниел също забеляза големия брой отсъстващи.

– Да не съм казал нещо погрешно? – пошегува се той. – Може би нямам много добро произношение на вашия език.

Точно затова помолих Шаури да ми помага.

– Проблемът не е в преподаването... или в произношението ви – извини се един от учениците. – Всичко е заради уроците, които онези хора дават в лагера си.

Думата „лагер“ бързо бе навлязла в речника на всички жители на Нагада. Само за няколко дни Локуд бе направил палатков град на скалното плато, където бе разположена пирамидата, в която се помещаваше Старгейт. От Земята изглежда пристигаше непрекъснат поток материали. В добавка, охранителният отряд под командването на Джек О'Нийл бе заел отбранителни позиции.

Макар морските пехотинци да предлагаша много по-добра защита от отряда на Скаара, момчето продължаваше да държи часове при пирамидата. Това бе по-скоро тренировка за младежите, ала Скаара получаваше съобщения, че все повече нагаданци посещават лагера.

– И какво има там, дето тук го няма? – попита Даниел. – По-хубави учители? Или по-интересни помагала. – Той махна с ръка. – Извинявайте. Правя си лоши шегички. Пък и никой тук не ги разбира. – Той погледна Шаури. – Така че нека се заемем с нещата, които разбираме. – И той започна да преподава урока.

Когато часът свърши, Скаара излезе през портите на Нагада и пое към дюните. Спря за малко при наблюдателния пункт, сетне продължи към лагера на КОМ. Огледа се за униформен пехотинец и реши да изпробва бедния си английски.

– Пор-ков-ник О'Ниър... О'Нийл – поправи се момчето.

Изненадан, пехотинецът му посочи палатката на командира.

Джек О'Нийл бе доста изненадан да види Скаара. Ала остана още по-изненадан, когато младежът заговори.

– Здравейте, полковник.

– Здравей, Скаара.

– Сестра ми ме учи. Даниел също.

– Явно се справят добре – усмихна се О'Нийл.

– И тук учат също. Скаара се намръщи в опит да състави изречение с ограничения си запас от думи. Хора, които Даниел учил. Те идват тук...

– Искаш да разбереш защо? – О'Нийл се усмихна, когато момчето закима енергично. – Добра идея, генерале.

Младежът изглеждаше смутен.

– Генерал – повтори О'Нийл и отдаде чест. – Ти генерал, аз отдавам чест.

Скаара докосна гърди.

– Генерал.

– Ти проучваш. – О'Нийл засенчи очи с ръка, имитирайки разглеждане на местността. – Ние наричаме това разузнаване.

Бедният Скаара изглеждаше напълно объркан. О'Нийл реши да улесни разговора.

– Ще ти покажа уроците. Разгледай наоколо.

Часовете по английски, водени от хората на КОМ, се провеждаха в голяма просторна шатра. Скаара се ококори, забелязал компютрите и екраните. На някои се виждаха невероятни машини, подобни на булдозерите, които бе видял при пирамидата. Имаше снимки на големи вагони, които се движеха с много колела, но не се виждаха мастаджи, които да ги теглят.

На други монитори се виждаха ярко осветени фигури, които се движеха в такт с жизнерадостна музика. Младежът се зачуди как хора, които не знаят неговия език, могат да го учат на техния. Проблясващите фигури му дадоха отговор. Учителите на КОМ използваша йероглифи – и освен дезертърите от часовете по английски Скаара разпозна и ученици от оگرامотвяващите курсове на Даниел.

Чужденците използваша работата на Даниел, за да примамят учениците му!

Обучението не беше безупречно, разбира се. Скаара видя няколко знаци, които не разбра и други, които очевидно бяха изписани погрешно.

Един от учителите приближи до момчето.

– Искаш да научиш мой език? – попита той на странен развален диалект. – Трябва да помогнеш, като научиш мен на твоя.

– Учителят в града говори моя език много по-добре – отвърна Скаара. – Защо да не уча при него?

– Той не е... – Учителят почука с пръст главата си. – В моята земя той не е наред.

Лицето на Скаара остана безизразно. Ала когато се върна въкъщи, момчето имаше да обсъди доста неща с Даниел и Шаури.

ОСМА ГЛАВА СУРОВ УРОК

Даниел не повярва на ушите си.

– Телевизори. Компютри. Всички свирки и гъдулки. – Той зърна недоумението, изписано по лицата на Скаара и Шаури, и побърза да добави: – Извинявайте. Така казваме у дома. – След като изслуша какво е видял Скаара, ученият се намръщи. – Така значи. Цялото това шоу има за цел да направи силно впечатление на хората с чудодейните машини, които Локуд възнамерява да докара тук. Може би дори търси хора, склонни да ги управляват. Ще им излезе доста по-евтино, отколкото да доведат хора от Земята. По-голямата част от всичко това може да се постигне с картини. Но как говорят с хората? Не вярвам пехотинците да разбират дотолкова, че да...

Когато Скаара му обясни за танцуващите йероглифи, Даниел ококори очи иззад стъклата на очилата си.

– Опитват се да научат езика на Древен Египет от хората, които аз съм учил да пишат? С помощта на йероглифи?

– Някои са безсмислени – рече Скаара. Взе тебешир и върху парче плоча нарисова една от странните фигури, които бе видял на светещите екрани. За съжаление не мога да възпроизведа цветовете – извини се момчето.

Даниел обаче се взираше в йероглифа, който Скаара бе нарисувал. Сетне избухна в смях.

– Нищо чудно, че не си могъл да разбереш какво означава. Тези идиоти използват трудовете на Бъдж, а те са пълни с грешки. – Доброто му настроение се върна и той се обърна към Шаури, – Изглежда, ще трябва да подновим записването за уроците по английски. Този път ще изберем хора, които не сме учили да пишат. Ти ще поемеш устните уроци, а аз ще ги уча на английската азбука. – Даниел се намръщи и додаде на английски: – Чудя се дали да не поръчам да ми изпратят онзи толкова рекламиран курс за изучаване на разговорен английски.

Чужденците напредваха доста бързо. Пътят вече се простираше от пирамидата, където се намиреше Старгейт до мината. Камioni бучаха в двете посоки. Започна работата по първата механизирана система за

изнасяне на рудата от дълбините към повърхността. Но междувременно кварцовият материал все още трябваше да бъде добиван и транспортиран ръчно.

Локуд посети няколко пъти Нагада, за да се пазари със старейшините за повече работници и по-усилен труд. Не успяваше да постигне производителността, която бе предвидил. Доведе със себе си и членове на персонала, а щом учителите му станаха по-опитни в местното наречие, някои от тях също го придружаваха. В края на краищата се увериха, че Даниел Джексън превежда правилно и точно исканията им.

Ръководният служител на КОМ не остана доволен от чутото. Разликата между количеството, което бе обещал на началниците си и това, което се извличаше, беше доста голяма. И на Локуд му трябваше човек, върху когото да стовари вината. Опита да стимулира работниците, като увеличи заплащането на онези, които извличаха повече от обикновено. Подобно нещо не можеше да затрудни компанията. Старейшините се бяха съгласили на дневна надница, която би възмутила повечето миънорски профсъюзи. Единственият проблем бе, че местните жители настояваха да им се плаща в монети. Нямаха нищо против да бъдат американски монети. Но много американски банки се чудеха защо нараства търсенето на доларови монети от времето на Съюзън Браунел Антъни.

Производителността се увеличи леко, но не достатъчно, че да удовлетвори изискванията на Локуд. Провалил се с примамката, той реши да опита наказанието. Организира срещи на четири очи с надзирателите.

– Мързеливи са – оплака се Дибласи. – Липсва им дисциплина. Нямам представа как са успявали да достигнат добивите, за които говорите. Само няколко изкачвания и слизания по тези стълби и половината отиват в шатрата. Особено жените и старците.

Дибласи не спомена, че едно-единствено изкачване по стълбите бе достатъчно, за да го извади от строя за повече от половин час.

Локуд се усмихна.

– Значи ще въведем нормативи. Работниците няма да определят сами, времето за почивка. Ще опитаме с пет курса, преди да им се разреши да почиват. Приемливо ли е?

Седнал в снабдения с климатична инсталация фургон на началника, далеч от убийствената жегата на трите слънца на Абидос, на Дибласи всичко му се струваше приемливо.

– Но как ще ги принудим? – попита той.

Локуд изглеждаше така, сякаш бе ухапал изгнила слива.

– Ще настоявам пред шефовете да изпратят охрана. Като знам

колко е мекушав тоя О'Нийл, сигурен съм, че пехотинците няма да ни подкрепят в подобно начинание.

– Ами хората от Абидос? Ако се оплачат? – настоя Дибласи.

– А, будалите? – присмехулно подхвърли Локуд, произнасяйки за първи път прозвището, което използваше за местните жители. – Какво могат да направят? Да подадат оплакване в профсъюзите?

Дибласи избухна в гръмък смях.

– Абудали – повтори той. – Това ми хареса.

– Искам всички надзиратели да наблюдават внимателно работниците – нареди Локуд. – Открийте слабите звена – тези, които са неефективни. Щом механизираме процеса, те ще бъдат първите, от които ще се отървем. – Чертите му се изкривиха в самодоволна гримаса. – Само не ги убивайте с работа, ясно ли е? Известно време ще имаме нужда от тези хора.

Локуд може би смяташе, че прозвището „абудали“ е много остроумно и не изпитваше никакво стеснение да нарича местните жители мръсни и мързеливи, но бе подценил един от слушателите си. Докато Локуд и Дибласи разговаряха, местна жителка почистваше фургона. Тя бе възрастна жена и тъй като напомняше на един от надзирателите за собствената му майка, той ѝ бе осигурил по-лека работа. Ала нито надзирателят, нито Локуд знаеха, че жената учи английски в класовете на Даниел Джексън.

Гласовете, които долитаха през тънките стени на фургона, бяха съвсем ясни. И макар жената да не знаеше английски дотолкова, че да преведе целия разговор, тя притежаваше способността на запомня звуци.

Когато същата вечер старицата повтори разговора пред класа, Даниел имаше чувството, че слуша магнетофонен запис. Учениците, които говореха свободно английски като Шаури и Скаара бяха разгневени и обидени. След като изслушаха превода на понапредналите ученици, останалите също се ядосаха не на шега.

Даниел бе отвратен. Абудали, помисли си той. Мръсникът е измислил подходящо унижително прозвище.

Но в момента ученият имаше други грижи – нарастващата неприязън срещу КОМ, обхванала учениците му.

– За какъв се мисли тоя Локуд? – ядно подхвърли един мъж. – За самия Ра? Той поне имаше оправданието, че е Бог, а не човек. Локуд обаче е смъртен като всички нас.

Даниел внимателно подбра думите си.

– В моя свят – започна той, – когато трябва да се свърши много

работа, се създават големи организации, наречени корпорации.

– Много работа... като в мината ли? – попита друг от учениците.

– Колкото повече е работата, толкова по-голяма е корпорацията. Хората, които работят за корпорацията – особено онези, които заемат ръководни постове – започват да мислят само за интересите на компанията. За тях корпорацията се превръща в бог, когото почитат – като Ра.

– И благодарение на властта си, те започват да се държат като Ра – обади се Скаара.

– Но как хората в твоя свят се защитават срещу арогантните корпорации? – попита младеж от последния ред.

– Съществуват различни начини – отвърна Даниел. – Понякога хората се обръщат към властниците с молба да бъдат защитени със закон. Друг път работниците се обединяват и поставят исканията си пред корпорацията.

– Това не ни помогна срещу Ра – подхвърли възрастна жена. – Когато протестирахме за това, че се отнасят зле с нас, стражите хороси ни пребиваха още по-жестоко.

В стаята настъпи тишина. Поддръжниците на Ра се бяха отнасяли зле към народа, докато накрая той се бе вдигнал на бунт. В резултат на това Ра и неговите хора бяха намерили смъртта си.

Отгатнал мислите на учениците си, Даниел реши да сложи край на дискусиата.

– Доста се отклонихме от темата – рече той и се обърна към плочата, върху която пишеше. – Обсъждахме защо някои думи се пишат по един начин, а се изговарят по друг...

На следващия ден Даниел, Шаури и Скаара бяха повикани на среща с Касуф и старейшините. Възрастните мъже бяха искрено объркани.

– От лагера чуваме странни неща за този човек Локуд – започна белеблад старейшина. – На онези, които научиха езика на чужденците, били показани снимки на големи машини, които могат да работят вместо стотици хора. На някои предложили да научат нещо повече от езика – как сами да работят с тези големи съоръжения. Казаха им, че това ще ги направи ценни работници. И им намекнали, че други могат да загубят работата си.

– Не само им намекнали – гневно се обади друг старейшина. – Но чух, че самият Локуд е казал такова нещо на бригадните ръководители.

– Аз чух същото – намеси се Касуф и се обърна към Даниел. – И разбрах, че такова нещо е било казано в един от твоите часове. Вярно ли е?

– Жената, която чисти на Локуд, е чула всичко това – отвърна Шаури. – Той ни се е присмивал, обиждал ни е. Но е наредил на подчиненици си да следят кой изнася повече руда и кой по-малко.

– Разбира се, че някои, могат да носят повече от други – обади се един от старейшините. – По мое време... по времето на Ра – поправи се той – всички работеха на мината. Децата, старците, жените не могат да изнесат нагоре по стълбите толкова, колкото носи силен мъж. Но все пак работеха.

– Носеха товарите си под заплахата на Ра и войните му – изтъкна Скаара. – Сега хората работят на мината по своя воля заради монетите, които чужденците им предложили.

– А Локуд се оплаква, че не работели достатъчно. – Касуф изглеждаше объркан. – Щом не работят достатъчно, защо иска по-малко работници?

– Ще се отърве от тях, щом докара машините – заяви Скаара. – Дотогава ще има нужда от много работници. И възнамерява да ги накара да работят здраво. На никого няма да бъде позволено да почива в шатрата, докато не е направил пет обиколки по стълбите.

Старейшините се посъветваха шепнешком.

– Пет обиколки... По това време на годината под жарките слънца пет обиколки затрудняват дори силен мъж.

– Какво знае Локуд за слънцата? – ядосано подхвърли белобрадият. – Казаха ми, че прекарвал по-голямата част от деня в кутия, дето винаги е хладно.

Най-доброто описание за фургона с климатична инсталация, което съм чувал, помисли си Даниел.

– Нека той и подчинените му да пороботят под слънцата, преди да поставят такива условия – гневно подхвърли друг старец. – Дори при Ра шатрите за отдых винаги бяха отворени за всички, които имаха нужда от почивка.

Даниел се намръщи. Очевидно старейшините говореха за традиция, съхранила се в продължение на хилядолетия. А Локуд смяташе, че традицията е неизгодна за бизнеса и възнамеряваше да я промени.

Този опит можеше да гръмне като бомба в лицето му, и то много по-зле от взривяването на пирамидата. Тогава той просто бе унищожил артефакт от миналото на народа. Сега се нахвърляше върху нещо, което засягаше здравето и благоденствието на всеки абидосец, работещ в мините. Старейшините, които също прекарваха доста време в бездната, очевидно бяха развълнувани. И това бе съвсем разбираемо. Като старци,

които работеха под жарките слънца, те също се нуждаха от удобствата на шатрата за отдих.

– Разкажи им как е в твоя свят, Даниел – внезапно настоя Скаара. – За корпорациите и законите, за това как работниците сами защитават правата си.

Даниел Джексън изведнъж осъзна, че всички в стаята са насочили погледи към него. Усещането не бе особено приятно. Бе го изпитвал и друг път изправен пред орда скептично настроени египтолози, докато представяше теорията си, извоювала му репутацията на чудак. Спомняше си как му се прекланяше народът на Нагада в онези първи дни, когато го смятаха за пратеник на Ра.

Но сега, след като най-сетне ги бе убедил, че е обикновен човек, управниците на Абидос се обръщаха към него за съвет. След като бяха пренебрегнали предупрежденията му, Касуф и останалите старейшини бяха започнали да подозират, че не е по силите им да се справят с Юджийн Локуд.

Какво можеше да им каже Даниел? Той не бе адвокат, нито пък консултант по трудовите въпроси. Даниел беше учен – от онези, които живееха далече от действителността. Беше направил няколко сполучливи догадки за историята, но не бе получил работа. По щастлива случайност теориите и познаването на йероглифите го бяха довели до проекта Старгейт и Даниел ги бе предоставил срещу възможността да участва в най-великото приключение на живота си.

Даниел преглътна мъчително и огледа лицата, по които бе изписано очакване.

Аз съм само специалист по мъртвото минало, а не по настоящите събития, помисли си той. Озовах се в доста трудна за един египтолог ситуация.

ДЕВЕТА ГЛАВА НЕПРИЯТНОСТИ В РЕЗЕРВ

– Полковник О'Нийл? Върнън Балард. Назначен съм за началник на охраната на минните обекти.

Джек О'Нийл инстинктивно усети, че се задават проблеми още в мига, в който новодошлият от Земята влезе в палатката му.

Непознатият беше едър и мускулист, стоеше изпънат като струна, ала леко провисналият му корем се очертаваше под униформата. Именно сиво-кафявият маскировъчен костюм привлече вниманието на О'Нийл. Един поглед му бе достатъчен, за да се досети, че това е работа на правителството – ала униформата не бе осигурена от правителството на Съединените щати.

Балард свали войнишката си барета. Кестенявата му коса, оредяла по слепоочията, бе подстригана толкова късо, че бе трудно да се каже откъде започва плешивината. Под брадичката му бе започнала да се оформя двойна гуша, сякаш напоследък прекарваше повече време зад бюрото, отколкото на бойни учения.

Мъжът улови погледа на О'Нийл, плъзна се по униформата му.

– Помислих, че ще бъде най-добре войниците ни да се различават. КОМ успяха да ни снабдят със стари родезийски униформи – по-подходящи, струва ми се, за операции в пустинята.

О'Нийл изсумтя. От известно време Локуд хленчеше, че има нужда от полиция на компанията. Трябваше да се досети, че КОМ ще ги облече с реликви от африканска война, водила се преди двайсет години.

– Убеден съм, че ще се справите по-добре от войниците, които последни носиха тази униформа хладно рече О'Нийл. – В края на краищата сега Родезия е Зимбабве.

Той махна с ръка на Балард да седне, ала мъжът остана прав, все така изпънат, леко разкрячен. Неприязънта на О'Нийл се усили. Цивилните, които се правеха на войници, го отвращаваха. От друга страна, ако този мъж бе професионалист и получаваше заплата от КОМ, това означаваше, че е наемник. А в Третия свят военните наемници на КОМ не се ползваха с добро име.

– И тъй, колко души си довел, Балард? – попита О'Нийл. – Мога ли да изпратя част от моите пехотинци у дома?

– Ще бъдат прехвърлени около стотина консултанти по охраната. –

Чудесен евфемизъм за наемник, помисли си О'Нийл. Лицето на Балард се изопна, щом забеляза изражението на полковника. Предположих, че вие също ще доведете подкрепление, полковник, като се има предвид променливото настроение на миньорите.

– Хората, които копаят в мината, работят там от незапомнени времена – отвърна О'Нийл, стараяйки се да запази спокойствие. – КОМ сами си създадоха проблеми, опитвайки се да променят нещата твърде бързо. Освен това моята задача е да осигуря охрана срещу нашествие отвън.

– Но вашите войници трябва да са подготвени да защитават интересите на Америка.

О'Нийл изгледа Балард така, сякаш току-що е открил нещо вонящо и лепкаво на подметката си.

– Не съм убеден, че националните интереси съвпадат с интересите на КОМ. Точно затова са наели теб и твоите горили. Заплатата ти сигурно струва на Локуд колкото надниците на всички миньори, които вършат истинска работа долу в бездната.

Лицето на Балард почервеня.

– Може би се съмнявате в нашия професионализъм, полковник. Но мога да ви уверя, че моите хора си знаят работата. Аз също. Вие може да сте разузнавач от морската пехота, полковник, аз обаче съм обучен за строго секретни водолазни операции.

Лицето на О'Нийл остана безизразно и той впери поглед в Балард.

– Водолаз значи? И какво стана? Да не са те разжалвали?

– Моля? – Червенината по лицето на Балард се сгъсти. О'Нийл махна към входа на палатката.

– Хубаво огледай отвън, водолазе. Обзалагам се, че си добре трениран за подводни мисии. Но тази планета е пустинна, по дяволите. Тук твоята компетентност не значи нищо. Така че може да си говориш за охрана, но си доведен тук като наемна горилка на КОМ. – Балард вече излизаше от палатката, когато О'Нийл додаде: – И щом им писна да се отнасят лошо с тях, хората на тази планета въстанаха срещу боговете и ги унищожиха. Не вярвам да се изплашат от бивш водолаз и стотина наемници.

В оборудвания с климатична инсталация фургон на Локуд атмосферата също беше нажежена, когато Мартин Престън влетя и наруши уединението на ръководителя на обекта.

– Смяташ да сложиш охрана около шатрата за отдиш? – избухна Престън. Инженерът от КОМ току що бе научил за последното

нареждане на Локуд от един от надзирателите. Макар Престън да бе консултант по проекта, за новата система на работа не бе поискано неговото одобрение.

– Ще позатегнем нещата благодарение на нашата охрана на обекта. – Локуд седна зад бюрото си, без да се трогне от яростта на инженера. – Ще наложим нашите изисквания за пет обиколки, преди на миньорите да им бъде позволена почивка. След петото изкачване нашите надзиратели ще дават на работника писмено разрешително за шатрата за отдых. Охраната ни ще се погрижи до шатрата да бъдат допускани само работници с разрешително.

– Изкачването от най-дълбоката част на мината до повърхността е равносилно на изкачване до единайсетия етаж.

Престън се бе опитал да изкачи разстоянието без почивка един-единствен път. После вървеше по стълбите бавно и редовно почиваше през няколко нива.

Локуд, който бе наблюдавал изкачването само от повърхността, просто сви рамене.

– Местните миньори отдавна трябва да са свикнали с изкачването. – Той се насочи към по-сериозни въпроси. – Когато се опитахме да установим ред на доброволни начала, работниците се отнесоха с пренебрежение към нашите надзиратели. Дори когато ги стимулирахме със заплащане, продължаваха да си почиват, без да имат право на това. – Мъжът удари с юмрук по бюрото. – Няма да позволя банда чалмосани нещастници да подбиват авторитета на ръководството. Все още не сме достигнали планираната производителност...

– Производителността, която ти планира – ядно го прекъсна Престън. – Твърде нехайно подцени факта, че имаш еднопосочна линия за доставка на запаси. Не е лесно да се направи разписание за износ на рудата и приемане на оборудване. Чувам, че се налага да купуваш храна от града.

– Она негодник О'Нийл смята, че неговите доставки са с по-висок приоритет от нашите – изръмжа Локуд. – Задръства Старгейт, макар вече да има на разположение достатъчно продукти.

– Не можеш да обвиняваш О'Нийл за закъснението при усъвършенстването на технологията в мината. Трябваша ти седмици, за да инсталираш първия асансьор, защото имаше трудности при пренасянето на частите в силоза и прехвърлянето им тук.

– Още по-основателна причина да изискваме по-добра работа от местните – озъби се Локуд.

– Не зная какво определение ще дадеш за „по-добра работа“, когато хората започнат да припадат от жегата. – Престън разрови натрупаните по бюрото папки и измъкна последния си доклад. – Пренебрегваш най-простите мерки за сигурност, които съм изложил тук...

– Няма да се занимавам с безпочвените ти оплаквания – прекъсна го Локуд. – Зает съм с работа по мината.

– Мисля, че трябва да помислиш как да си спасиш задника – рече Престън. – Щеше да се превърнеш в герой на компанията, предлагайки на управителния съвет печалби, които далеч надхвърляха моите първоначални проучвания. – Експертът горчиво се усмихна на началника си. – Ала действителната производителност на мината падна смехотворно под твоите надути обещания. Провали се и с монтирането на съоръженията. Твърдиш, че не можеш да си позволиш никакви мерки за сигурност, а в същото време докарваш армия от главорези, които наричаш „охрана“. – Престън гневно размаха пръст към Локуд. – Ти вече не си инженер, интересуват те само парите.

– Случайно съм твой началник – натърти Локуд.

– И съществува основателна причина за това. Вие, инженерите, би трябвало да намирате практически решения на проблемите. А ти правиш ли го? Не. Не съм чул от теб нито едно конструктивно предложение.

– Тук става въпрос за човешки живот – отчаяно настоя Престън, – а не за пари. Не те ли безпокои...

– Няма какво да ме безпокои – прекъсна го Локуд.

– Тук няма профсъюзи, нито федерална полиция. На друга планета сме, за Бога. Така че кой ще се разтревожи за няколко абудали?

Азар бе един от онези, които Локуд подигравателно бе кръстил „абудали“, смирен фелак като хилядите работници, които се трудеха в дълбоката каменна пропаст, където се намираще кварцитната мина на Абидос.

Азар се облегна на една от хилядите стълби, закрепени по отвесните стени и избърса с края на чалмата си смъдящата пот, стичаща се в очите му.

Трите слънца на неговата планета сякаш се бяха съюзили и с дяволска прецизност безмилостно огряваха дълбокия каньон. Сенки нямаше, хладината бе забравен спомен.

Азар засмука малко камъче, безуспешно опитвайки се да навлажни напуканите си устни, сетне се отдръпна от стълбата и удари жилата кварцит с грубата си медна мотика.

Един, два, три пъти мотиката се заби в ярката руда. Най-сетне се отчупи парче колкото половин човешка глава и падна на долната тераса.

Азар спря за момент, докато един от събирачите прибра парчето блестяща скала в торбата, която носеше.

– Хайде, Гаден – махна Азар към колегата си. Вземай го и се махай оттам, преди някое друго парче да е паднало на главата ти.

– Вече имам достатъчно, за да се изкача до върха – отвърна Гаден.
– Може би дори ще спра в шатрата за одих, докато още е позволено.

Азар обходи с поглед върволиците фелахи, които се изкачваха по множеството стълби, водещи към повърхността.

– Защо не сложиш товара си в крилатата кутия? Спира точно там...
– Азар посочи две стълби по-нагоре. – Много по-близо е от върха.

– Надявам се да не си постъпвал така; докато си събирал – рече Гаден. – Чух, че началниците... надси-ра-те-ли-те... щели да записват имената на работниците, които оставяли товара си в кутията. Щели да бъдат отбелязвани като слаби и първо тях щели да уволнят, щом бѐдели построени още кутии.

– Това ще отнеме много време – отвърна Азар. Видя ли чужденците, дето строят рамките за кутиите? Не им разбирам езика, ама съм сигурен, че ругаят. Ту почват, ту спират работа.

– Но един ден ще приключат. Частите ще пристигнат. Кутиите ще летят нагоре и надолу. И много, много от нас ще загубят работата си. – Гаден стрелна е поглед приятеля си. – Няма да има вече от онези страни, блестящи монети. Ще ги дават само на онези, които ще управляват машините. И може би на малцина други.

– Но не и на онези, който са записани като слаби – замислено промълви Азар.

Летящата кутия профуча покрай тях на път към повърхността. Тресеше се леко в клетката, в която бе поставена. Стълбите се разтресоха силно.

Азар слезе на площадката и се насочи към стълбата, която минаваше точно покрай летящата кутия. Когато съоръжението заработи, Азар го бе разгледал с голям интерес. Здравно въже от преплетени метални жици бе прикрепено към върха на кутията, за да я дърпа нагоре или да я спуска надолу. Отвореният асансьор се движеше по релси.

Гаден стоеше неподвижно и наблюдаваше Азар, който чакаше металната кутия да се върне обратно надолу, преструвайки се, че кърти камъка там, където нямаше руда. Двамата чуха свистенето на приближаващата кутия и вдигнаха погледи. Азар присви очи, преценявайки

разстоянието. Дъното на квадратния съд приближи тяхното ниво. Изведнъж Азар захвърли мотиката си точно там, където кабинката се плъзгаше по релсите.

Асансьорът не беше празен. В ъгъла на клетката се бе подпрял едър набит младеж.

В гимназията в Тексас Чарли Морис бе известен с две неща: че е най-трудно преодолимият футболен защитник и че носи най-голям размер яка в града.

За беда, в колежа не приеха млади надеждни спортисти и така мечтите на Чарли да играе професионален футбол угаснаха. Той бе работил на много места, но навсякъде от него се изискваше да използва не толкова ума си, колкото мускулите. И сегашните му задължения бяха да наглежда банда чалмосани дрипльовци да не объркат работата.

Че какво ли можеха да объркат при копаене на руда?

Главата на Чарли бе издадена напред като на човекоподобна маймуна върху необичайно дебелия му врат. В училище си бе спечелил прозвището Горилата. Заради странната си стойка той непрекъснато страдеше от слънчево изгаряне на врата тук на Абидос. Нямаше намерение да слиза по стъпалата, докато слънцата пламтят като огньовете на ада.

Не и щом можеше, да се вози.

Чарли изложи лице на лекия въздушен поток, образувал се около спускащия се асансьор. Това щеше да бъде последният ветрец, на който можеше да се наслади през следващите четири часа в дълбините на майка Абидос.

Ветрецът едва не се оказа последният в живота му.

С крайчеца на окото си Чарли забеляза проблисък на кована мед. Обърна се и зърна един от примитивните инструменти на миньорите да лети към релсата на асансьора.

Зад мотиката младежът съзря и самия миньор загоряло от слънцето мургаво лице като хиляди други, на което бе изписан шок. Очевидно работникът не бе очаквал, че „летящата кутия“, както я наричаха, ще бъде заета.

Чу се издрънчаване от удара на метал в метал, сетне кабината силно изскърца по релсите и рязко спря. Чарли изхвъркна във въздуха. Трескаво размаха ръце и успя да се вкопчи в рамката, на която бе облегал допреди малко.

За един ужасяващ миг изглеждаше, че ще прелети оставащите пет нива без помощта на асансьора.

Ала съумя да се залюлее и да се стовари обратно в клетката на спрялата кабина.

Приземи се с глух удар на пода. Замайно се повдигна на колене и длани, сетне отправи разярен поглед към стъпалата, където бе застанал мъжът с чалмата, опитал се да го убие.

Разбира се, на стълбата вече нямаше никой.

– Саботаж – промърмори Локуд, докато ядосано кръстосваше лагера на КОМ и се опитваше да открие полковник Джек О'Нийл. Бе настоявал пред местния военен командир да постави пехотинци, които да охраняват съоръженията на КОМ в мината. Ала О'Нийл му се бе подиграл.

И ето, че точно когато ръководителят на обекта бе готов да постави своя охрана, проклетите абудали бяха счупили асансьора – единственото модерно съоръжение, което бе успял да монтира в примитивната им помийна яма.

Нещо повече, работниците по поддръжката му бяха казали, че ще минат дни преди проклетата машина да заработи отново. Трябваше да заменят част от релсите с нови, които да се доставят от Земята и сетне да ги свалят по тези стълби от Каменната ера до мястото, където бе извършен саботажът.

– Надзирателите нямаха представа какво се е случило. Причината за блокирането на асансьора бе инструмент за копаене на рудата, използван от местните жители, който отдавна е трябвало да бъде изложен в музей с артефакти на древните египтяни.

Дървената дръжка на мотиката бе разцепена на трески. Но меката метална плоскост се бе врязала между асансьора и релсите. Поразията, направена от невежия копач с кал под ноктите, бе тъй сериозна, колкото, ако бе извършена от опитен саботьор, разполагащ със сложна апаратура.

– Разбира се, нямаше начин да бъде открит собственикът на мотиката. Хиляди подобни инструменти бяха разхвърляни из мината. А да се разпитват работниците около мястото на саботажа се оказа също тъй безполезно. Локуд взе най-добрите учители, хората, които разбираха и говореха местното наречие. Ала със същия успех би могъл да изпрати най-глупавите маймуни, току-що пристигнали от Земята. Абудалите не само страдаха от загуба на паметта, но очевидно бяха забравили и да говорят.

Локуд лично пое надолу по грубите стълби към мястото на

саботажа. Винаги бе смятал, че е в прекрасна форма, но след като слезе пет нива и сетне се изкачи три, наложи се да спре задъхан на една от мињорските площадки. Върнън Балард, новият началник на охраната, който придружаваше Локуд, бе принуден да се изкачи до шатрата за отдиш и да се върне с вода и солени таблетки за отмалелия и потънал в пот ръководител на обекта.

След като дойде на себе си, Локуд се изкачи на повърхността, отпочина в кабинета си с климатична инсталация, сетне пое да се оплаче на О'Нийл. Изпадна в ярост, като не успя да открие никъде полковника.

Локуд обходи палатките на морските пехотинци, а също и собствения си лагер. О'Нийл го нямаше никъде. Служителят на КОМ тъкмо смяташе да поеме към Нагада, когато един от неговите хора му докладва, че полковникът бил забелязан да се придвижва с един от всъдеходите в пустинята.

Ръководителят на мината пое в указаната посока с друго от превозните средства, подходящи за всякакъв терен.

Придвижването през огромната пустиня приличаше на пътуване с малка лодка сред тежките вълни на необятен океан. Всъдеходът изкачи пясъчен хълм и от върха се разкриха множество дюни, простиращи се до хоризонта.

– Къде може да е отишъл, по дяволите? – обърна се Локуд към морския пехотинец, които управляваше всъдехода.

– Ами може да са отишли до Алеята на Хоган – отвърна младежът.

– Закарай ме там! Веднага! – нареди Локуд. Алеята на Хоган се оказа малка долинка, скрита между две високи дюни. Част от долината бе превърната в стрелбище, а останалото пространство бе боен терен с препятствия.

Локуд се втренчи надолу от върха на пясъчния хълм.

– Какво е това? Терен за тренировки на вашите хора?

– Ами... – започна пехотинецът, но не бе нужно да отговаря. Всъдеходът внезапно бе обграден от отряд млади местни войни, които сякаш изникнаха от самия пясък и се прицелиха с оръжията си. Локуд замръзна от ужас, ала сетне осъзна, че автоматите са без пълнители, арбалетите – без стрели.

– Абу... – Локуд бързо се поправи. – Абидосци?

Водачът на отряда, решителен мургав младеж със загоряла от слънцето кожа, изрече с отвращение някаква дума на местния диалект.

– Ти не си от тре-не-ров-ка-та! – Произнасяше много внимателно английските думи.

– Тренировка? – изумено повтори Локуд. – Какво става тук?

Отговорът дойде, когато се появи друга група от местни младежи и се започна тренировъчен бой. Изведнъж дюнните почерняха от борещи се фигури. Двата отряда от абидосци се биеха не само с жар, но и със завидни умения.

Първият отряд бе победен тъй светкавично и умело, та Локуд бе смаян. Но още по-изумен остана, когато се появи съдията, за да изслуша оплакванията на водача на първия отряд.

Локуд внимателно бе проучил всички документи, преди да поеме ръководството на операцията на Абидос. Бе прегледал снимките и незабавно разпозна лейтенант Адам Ковалски, заместник командирът на О'Нийл при първата разузнавателна акция на Абидос.

Лейтенантът бе младши офицер във военната част, изпратена при настоящата операция. Той търпеливо изслуша оплакванията на водача на първата група от абудали, който обясни на развален английски, причината за погрешно насочената засада.

– Не беше от тре-не-ров-ка-та! – настоя той.

– Съжалявам, Скаара – рече Ковалски. – Трябваше да разбереш това, преди да поведеш войниците си.

Младият Скаара показа не само сила на духа, но и невероятна дисциплина. Той прие решението на Ковалски с енергично отдаване на чест.

Локуд огледа отново долината и забеляза още един съдия – Ферети, също оцелял от първия разузнавателния отряд.

А изправил се на друга дюна, с бинокъл в ръка, полковник Джек О'Нийл наблюдаваше провеждането на цялата тренировка.

ДЕСЕТА ГЛАВА ОПЛАКВАНИЯ

Генерал Уест разполагаше с малък кабинет в Пентагона, твърде тясно работно пространство, което не даваше истинска представа за влиянието на обитателя му във военната политика. За генерала обаче това беше стандартна оперативна процедура. Юджийн Локуд трябваше да оцени това, че е само малко зъбно колелце в голямата машина на Пентагона и полезна маскировка за истинската власт на Уест.

Тясната стаичка нямаше дори прозорец. Ала на бюрото пред вратата на Уест седеше заплашителна секретарка от женските военни части, която трябваше да обезкуражава нежеланите посетители.

Локуд бе пропътувал милион светлинни години през Старгейт от Земята до Абидос. От цивилизация, отдалечена на осем хиляди години от Древния Египет, се бе озовал в ултрамодерния ракетен силов. Бе преживял и пътуването с реактивен самолет до Вашингтон. Но докато караше колата си през Вирджиния към Пентагона, той погледна златния си часовник с надеждата да е преценил правилно и да пристигне навреме за важната си среща.

Локуд премина през лабиринта на Пентагона с лекотата на истински бюрократ и в точно определения час застана пред кабинета на Уест. Женският цербер го покани с ръмжене. Ала щом служителката затвори вратата на Уест, Локуд стана прицел на още по-лошо нападение.

– Проблеми на Абидос ли има? – попита генералът и запрелиства документите върху бюрото си.

Локуд забеляза върху листовете емблемата на КОМ. Военният четеше докладите му, които трябваше да бъдат секретни!

– Имахме няколко неуспеха – призна Локуд. Програмата ни за усвояване на езика не напредва тъй бързо, както се надявахме, отчасти заради враждебността на местните, жители, подклаждана от Даниел Джексън, бившият ви експерт, останал на Абидос.

Уест кимна, леко пълното му лице остана безизразно.

Изпечен в бюрократичните битки, той нямаше намерение да поеме отговорността за бъркотия, създадена от друг.

– Повече ме притеснява провала ви в инсталирането на модерни съоръжения в мината. – Уест отново прелисти докладите. – От тази страна на Старгейт ние се подготвяме да използваме сериозно този кварцитен

материал. Но действителната ви продукция е далеч под предвижданията на КОМ, представени ни преди започване на проекта.

Опитва се да затегне примката около врата ми със собствените ми предвиждания, помисли си Локуд, като запази напълно спокойно изражение. Не бе дошъл във Вашингтон, за да се защитава срещу дразнещите въпроси на генерала. Подготвяше собствено нападение – а също и изкупителна жертва за проблемите около продукцията на мината.

– Имаме по-сериозни проблеми от трудностите по прехвърляне на частите и закъснението на доставките. Местните жители започнаха кампании от саботажи. – Локуд замълча за секунда. – Освен това аз лично ги видях да провеждат военна тренировка – очевидно с одобрението и помощта на полковник О'Нийл.

Уест отново запрехвърля листовите пред себе си.

– Да, получих доклад от полковника.

Онзи негодник си пази задника, помисли си Локуд. Но това няма да му помогне.

– О'Нийл научил, че двама от членовете на разузнавателния отряд са предложили помощта си на местните жители, помогнали им да избягат от извънземните войски. Младите хора са организирали нещо като войска, както докладва преди време полковникът – а също и господата Дрейвън и Престън от вашата компания. – Уест сви рамене. – Лейтенант Ковалски и ефрейтор Ферети смятат, че тренировките ще помогнат да се изразходва енергията на младежите. А ще им даде и възможност да държат под око тази група млади хора.

– Според моите сведения имало само дузина такива пастири – възрази Локуд. – Видях доста повече младежи да участват във военните игри. – Той се наведе през бюрото на генерала, за да затвърди преимуществото си. – Полковникът категорично отказва да охранява новите минни съоръжения от местните жители. Сега им позволява да провеждат тренировки и да се превърнат в още по-сериозна опасност за моите хора. – Локуд стрелна с поглед на генерала. – Зная, че сте избрали О'Нийл заради опита му на Абидос. Той обаче като че ли има прекалено голям опит на тази планета – твърде много контакти. О'Нийл е сляп за всяка опасност, която не идва отвън. След като този Ра е мъртъв, струва ми се, че почти не съществува вероятност за нападение на извънземни. Истинските проблеми на Абидос идват от враждебно настроените елементи в Нагада, а не от никакви несъществуващи чудовища отвъд Старгейт.

Генерал Уест отново кимна, лицето му не издаваше какво мисли.

– Вярно е, че О'Нийл бе изпратен на Абидос, защото е запознат с

местните условия – замислено рече военният. – Но вашите опасения са съвсем основателни. Може би полковникът се е привързал силно към коренните жители.

– И какво ще предприемете по този въпрос? – попита Локуд.

– Там все още имам нужда от човек, който познава терена и жителите – рече най-сетне Уест. – Но мой дълг е да се съобразя с вашите искания за допълнителни войскови части на Абидос. Ала ще ми бъде нужен и офицер с висок чин, който да поеме командването.

Локуд кимна спокойно, сякаш чуваше соломоново решение. Ала едва се съдържа да не се изхили злорадо. Направи го, Уест, настоя наум. Изритай негодника надолу по стълбите!

На Абидос Даниел Джексън приключи поредния си урок по английски. След като всички излязоха от стаята, ученият махна на Скаара да остане.

– Какви са тези слухове за някакви боеве в пустинята? – попита Даниел. Из Нагада се говореше за коварността на хората от КОМ и за унищожаването на минното съоръжение. Ако искаше да бъде полезен на новия си пост като съветник на старейшините, Даниел трябваше да изслуша всички и да стигне до истината. След като цяла седмица му бяха разказвали какви ли не фантастични истории, вече бе готов да се примири с всичко.

Когато Скаара започна да разказва за тренировката в пустинята, Даниел зяпна от изумление. Историята надхвърляше всички апокалиптични разкази, които бе чул в града.

– Та нали само петима от твоите приятели останаха живи след битката срещу Ра – рече Даниел. Как си успял...

– Към нас се присъединиха още доста младежи прекъсна го Скаара. – И всеки ден идваха нови и нови. Сега вече тренират редовно около стотина души. Някои от твоите приятели ни помогнаха... високият, който крещи...

– Не и О'Нийл – рече Даниел.

– Другият... Ковалски. – Въпреки уроците по английски, Скаара с усилие произнесе името на лейтенанта. – И бързият... Ферети. Те решават проблемните ситуации и преценяват как се бием.

Даниел смаяно поклати глава.

– Двама морски пехотинци ви обучават?

– Дори човекът с черната шапка дойде да ни гледа как се бием...

самият О'Нийл – гордо рече Скаара – Но се появи онази змия Локуд. Така го нарекоха войниците на О'Нийл – поясни Скаара, зърнал изненадата на Даниел. – Смятам, че възнамерява да създаде неприятности на полковника.

Даниел се опита да върне разговора на темата. Току-що бе научил, че братът на жена му е организиран армия. Макар и малка, тя бе първата за местните жители на Абидос. Може да не разполагаха с модерни оръжия, но ако съдеше по Скаара, не им липсваше дух. Освен това в тяхна полза бе и фактът, че ги обучаваха двама пехотинци, които се бяха сражавали рамо до рамо с тях срещу Ра.

– Добре – рече накрая Даниел. – Отговори на два от въпросите ми – какво и как. Но остава може би най-важният. Защо се подготвяте за война?

Ученият се боеше да не чуе, „за да убием дяволските пришълци“, макар че, ако трябваше да бъде честен, би признал, че подобно изявление е напълно справедливо. Само за месеци хората от КОМ бяха събудили омраза, каквато Ра бе успял да предизвика за хилядолетия.

Но Скаара отново го изненада.

– По времето на Ра разполагахме единствено с мъливи – неясни предания от световите отвъд Старгейт. Когато пристигнахте, вие превърнахте тези предания в реалности ни помогнахте да унищожим бога, който смучеше кръвта ни от толкова дълго време. И ето че сме свободни.

– Какво има тогава? Да не се страхувате, че някои от поддръжниците на Ра ще се върнат през Старгейт? Нали точно срещу такова нападение ни пазят О'Нийл и войниците му?

Скаара кимна леко смутен.

– Първо бяхме просто момчета, които си играят на войници. Наистина бях сложил пост при голямата пирамида. Но имяхме мечта – голяма надежда. Когато ни научи да четем скритите писания, разбрахме повече за онези други светове. – Той развълнувано разпери ръце. – Там живеят наши братя, Даниел. Те все още са роби на Ра или на лешоядите, които му слугуват. Нашите братя дори не знаят, че чудовището е мъртво. Но ние се надяваме да променим това.

Даниел изумено се втренчи в младежа. Лицето на Скаара бе изопнато и изразяваше непоколебимост.

– Да промените това? Как?

– Не исках да идвам при теб, преди да сме готови – рече Скаара. – Ти познаваш най-добре Старгейт. Ти знаеш как да откриеш ключовете към другите светове – Омбос, Уефен, може би дори Туат – дома на

боговете. Тогава ще можем да се борим за тези роби и да ги освободим!

Даниел бе слисан. Така става, като се сдобиеш с репутацията на мъдрец, помисли си. Преди появата на хората от КОМ ученият често се бе промъквал тайно в пирамидата и в залата, където се намираше Старгейт. Мислено бе размествал загадъчните фигури в основата на шестметровата колона.

Откъм страната на Абидос върху портата бяха гравирани съвсем непознати фигури, изображения на съзвездията, криго се виждаха на небето тук. Шаури му бе разказала за някои, други се бяха загубили из дълбините на местната история. Въпреки това Даниел си представяше как размества изсечените фигури в нови конфигурации и отваря проход към непознати светове.

Но това беше само фантазия. Даниел дори не бе експериментирал. А откак бяха пристигнали земляните, ученият избягваше портала. О'Нийл би се ужасил от идеята да бъде отворен още по-широко прозорецът към Земята и планетата да бъде изложена на опасност. А и от КОМ, разбира се, щяха да възразят срещу прекъсването на снабдителния проход между Земята и Абидос.

Дори да бе експериментирал, съществуваше проблемът за намирането на правилната конфигурация от съзвездия от квадрилион възможни комбинации. Даниел бе позабравил как трябва да пресметне вероятностите, но бързо прецени, че би имал по-голям късмет при отгатването на числата от лотарията.

– Скаара – ученият замълча за момент, като търсеше подходящи думи, с които да обясни на младежа, че е почти невъзможно да изпълни желанието му, ти беше с мен, когато открихме колоната с картуша, където бяха записани координатите за Земята. От проблемите, които срещнахме, би трябвало да знаеш колко е трудно да се открият пътищата между Звездните порти.

Скаара помръкна.

– Но, Даниел, твоята мъдрост...

– Аз съм обикновен учен – бързо го прекъсна Даниел – Не съм Ра и ще ти кажа честно, възможно е да прекарам остатъка от живота си в опити да откроя координатите на Старгейт за някъде... за където и да е... и да не намеря ключ към друг свят.

По лицето на Скаара се изписа дълбоко разочарование. Даниел притеснено се покашля. Хората тук би трябвало да бъдат по-разумни и да не му приписват непогрешимост. Със сигурност не веднъж бяха ставали свидетели как не може да се справя с проблемите от всекидневието в

реалния свят. Децата все още имитираха превъплъщението му в пиле по време на първия му обяд с Касуф. Народът на Абидос не познаваше домашните птици. Празничното ястие представляваше голям колкото прасе гущер, опечен цял в собствената си кожа. За Даниел деликатесът имаше вкус на пиле. Опитвайки се да обясни това на Касуф, ученият бе изиграл цяла пантомима. И до днес, когато минаваха покрай него, децата свиваха ръце в лактите, махаха като с криле и кудкудякаха.

И тъй, защо, след като познаваха слабостите му, Касуф, старейшините – а сега и Скаара – очакваха от него да бъде непогрешим в преценките и решенията си?

Осъзнал отговора, Даниел почувства студена празнина в стомаха. Те се изправяха пред неизвестност, с каквато не се бяха сблъскали преди. И имаха нужда от вяра.

– Освен това – рече накрая Даниел – може да се окаже ненужно да се биете за другите светове. Вероятно твърде скоро и тук ще се разразят битки.

Под основата на ремонтирания боен кораб Пта наблюдаваше облечените във вакуумни костюми техници, които се движеха като ято тромави щъркели. Бе изключил уредите за контрол на гравитацията, за да улесни монтажа на управляващите съоръжения на кораба. Почти незначителното притегляне на луната Туат позволяваше на екипа съвсем лесно да маневрира с огромните конструкции за управление. Ала техниците не бяха свикнали да се движат в безтегловност и охотно се оттеглиха, когато Пта заяви, че лично ще настрои управлението.

Когато се обърна обаче, Пта с раздразнение забеляза, че главният му техник все още е до него.

– Изглежда си служа с остарели фрази – подхвърли инженерът на боговете. – Коя част от указанията ми не разбра?

– Господарю – отвърна техникът, – известно ми е, че именно при подобен тест телесната ви форма е била почти унищожена. Мислех... – Той преглътна думите. – Бих желал да ви служа, като поема задачата вместо вас.

– И колко пъти си се занимавал с калибриране на съоръжения за управление с такъв размер, ценни ми служителю? – попита Пта.

– Ами аз – Гласът на техника отново му изневери. – Никога не съм извършвал подобна операция, господарю. Но прегледах нужните инструкции...

– Голям брой войни ще поемат с този кораб към Абидос заедно със своята предводителка, великата богиня Хатор. Смятам, че не трябва да рискуваме живота им с неопитност, пък макар да си прегледал нужните инструкции. Върви. Влез в корабостроителницата, продължи до следващата зала и довърши настройката на външните контролни уреди. Искам всичко да е готово, когато се върна.

Помощникът на Пта се поклони и се оттегли, загрижено свъсил вежди.

Калибрирането на управлението бе трудна задача, но незначителната гравитация и почти пълният вакуум донякъде улесняваха изпълнението ѝ. С първерзна радост Пта осъзна, че тялото му на киборг е много по-подходящо за този вид работа. С механичната си ръка бе в състояние да контролира движението на инструментите до милионни от радиана. Тялото от плът и кръв му бе изневерило само за миг, бе задействало дефектна електрическа верига, която трябваше да бъде изключена. Механизмът за управление бе избухнал за наносекунди. Пта и екипът му се бяха оказали в убийствения обсег.

Пта направи последните свързвания в четирите ъгъла на празната пирамида. Сетне влезе в корабостроителницата и продължи до външния контролен център. Служителят му добре си бе свършил работата. Центърът вече действаше, над главите на оперативния екип плуваше холографско изображение на бойния кораб.

– Освободете придържащите конструкции – нареди Пта. На изображението в близък план се появиха скобите, които в продължение на хилядолетия прикрепяха бойния кораб към каменната основа. Механизмите плавно се отдръпнаха.

– Активирайте управлението – сухо нареди Пта.

Пръстите на техника заиграха по контролните панели. Свръхестествено златисто сияние обля кварцитните стени на пирамидалния кораб. Светлината сякаш струеше отвътре.

– Излитане! – заповяда Пта.

Сиянието се засили и огромният космически кораб плавно се издигна във въздуха. Смъртоносното излъчване бе отразено от гладкия камък на стартовата площадка. Благодарение на липсата на атмосфера операцията не бе съпътствана от гръм. Но прахът и отломките се разлетяха с невероятна скорост заради ниската гравитация. И макар да бяха чак в следващата пирамида, Пта и техниците му усетиха мощния трус, разлюлял каменистата повърхност на луна Туат.

Със сияние, непоносимо за човешките очи, ремонтираният кораб

плавно се издигна в космоса, докато накрая дори системата за холографско изображение го представи като още една звезда в черното атлазено небе – звезда, носеща гибел.

– В този момент трябва да се осъществи превключване на управлението – обяви Пта. – Но този тест ще почака до пристигането на пълния екипаж. Върнете кораба отново на площадката. – Той изгледа гневно ликуващите техници. – И внимавайте да не одраскате нещо.

Империята на Ра никога не се бе основавала на принципите на демокрацията. Но в отсъствието на върховния бог, приближените войни-богове се събираха на съвещания. Придружена от малка свита, Хатор пристигна последна, както подобава на предводителката на най-мощната фракция на Туат.

През изминалите месеци Хатор беше засилила властта си. Бе привлякла някои от съперниците, а други бе убила в двубой, издигайки на тяхно място членове от кликата им. Някои опасни конкуренти бяха изоставили коварната борба и се бяха оттеглили на безопасно място във феодалните си имения. Не можеха да се смятат за елиминирани, но докато Хатор контролираше строго Старгейт на планетата Туат, те бяха напълно неутрализирани.

В резултат на успехите си Хатор разполагаше с множество неблагоприятни съюзници, готови да се обърнат срещу нея при най-малката ѝ грешка, и един главен враг. Богът с глава на овен – Хнум – водеше задкулисна битка, съпътстваща похода на Хатор към властта. С всяка победа на богинята редиците на Хнум набъбваха, тъй като уплашените и не тъй силни богове ставаха негови съюзници. А когато Хатор убиеше могъщ бог, винаги имаше членове на завладяната фракция – любимци на загиналия водач или прекалено предани поддръжници – които се присъединяваха към главния ѝ съперник, за да търсят отмъщение.

Хатор бе доволна, че всичките ѝ врагове са в един лагер. Последният двубой ѝ бе донесъл мнозинство в съвета. Този факт, както и докладът за успешния тест на съоръженията за управление на кораба, ѝ вдъхнаха увереност да изложи публично плановете си.

Хатор не се заблуждаваше. Даваше си сметка, че някои богове провеждаха разузнавателни операции. Поне двама от поддръжниците на Хнум – и трима нейни съюзници – само чакаха заминаването ѝ за Абидос. Тогава щяха да направят своите набези към Туат.

Подобни съперници не тревожеха Хатор. Най-добрите войни щяха да я придружат до Абидос. Не, истинският проблем идваше от Хнум...

– Господа – обърна се тя към присъстващите, – имам важни

новини. Днес на третия час моите хора са направили успешна проверка на механизмите за управление на Купол Пет, бившия боен кораб „Окото на Ра“.

В залата се появи холограма, която представи с подробности излитането на кораба.

– А ние всички си помислихме, че е туатотресение или метеоритен дъжд – обади се Хапи, един от по-незначителните богове, който знаеше за ремонта на стария кораб.

Хнум обаче внимателно се взираше в тримерното изображение, очите му блестяха от ярост. Той бе строен, привлекателен мъж с изопнати като въжета мускули, които рязко изпъкваха върху гърдите и раменете, когато богът се обърна към Хатор.

– А аз смятах, че възнамеряваш да създадеш своя крепост в онзи купол, когато изгони всички оттам – започна той.

Хатор се усмихна при мисълта, че би могла да се установи на лишене от въздух луна под купол, достъпен дори за взривните копия. За каква я мислеше Хнум?

– Но да се задействат съоръжения, забранени от Ра...

Ето къде бе истинският проблем на бъдещите наследници.

Макар да се бореха да завладеят трона на Ра, те не можеха да се измъкнат от кошарата, където ги бе затворил някогашният върховен бог.

О, тя разбираше тревогата на Хнум. Ако разполагаше с космически кораб, Хатор можеше да избегне войските, защитаващи феодалните имена на боговете – а също патрул или дори мина в близост до Старгейт. Хнум може да разполагаше с най-добрите войници, ала планетата, на която се крепеше военната му мощ, вече не бе защитена срещу атака.

Хатор се съсредоточи върху възраженията на Хнум.

– Бойният кораб бе възстановен, за да тръгне да търси Ра и да открие какво се е случило с него. Макар че аз ще командвам експедицията до Абидос, призовавам всички тук да ми предоставят отряд от най-добрите си войни. По този начин ще можем да влезем в битка с голяма войска и разбира се, всички присъстващи тук богове ще разполагат със свои наблюдатели.

– Достатъчно! – избухна Хнум. – Дяволската богиня не само заплашва всички ни със забранения си боен кораб, ами очаква от нас, нейните съперници, да ѝ предоставим войски, които да използва за собственото ни унищожение! – Богът овен докосна един от нанизите, окачени на гърдите му. Щом свали изящното украшение, то мигом се превърна в инкрустирана със скъпоценни камъни дръжка на кама. Тънкото острие

обаче бе обикновена стомана. – Умри, властолюбива кучко! – извика Хнум и запрати ножа към Хатор.

Богинята светкавично сграбчи Хапи, неразумния бог, подхвърлил забележка за тестовите на кораба, и го дръпна пред себе си. Ножът се заби право в сърцето му.

Хатор мигновено задейства шлема си, ала Хнум измъкна нова кама.

Богинята вдигна дясната си ръка, сякаш да се предпази. Ала движението разкри, че тя също носи опасни бижута. Златни жички, увити около ръката ѝ, се събираха върху дланта в гнездо за черен скъпоценен камък, който излъчваше гибелен блясък. Преди Хнум да хвърли втората кама, Хатор изпрати енергиен поток, който блъсна бога-овен като мощен ураганен вятър. Мъжът политна назад, докато се удари в стената, сетне се свлече и седна на пода.

Хатор се озова до него, преди Хнум да успее да овладее скованите си мускули. Мъжът успя само безпомощно да вдигне поглед, докато ръката с дяволския камък се спусна и докосна обръснатата му глава.

Всички слуги на Ра познаваха скъпоценните камъни – чудновати продукти на технология от самите Звездни порти – с които върховният бог наказваше непокорните. Но освен че събираше отново градивните молекули, пренесени през пространството, черният камък пренареждаше телесните молекули. Ра го използваше, за да превърне във вода костите на провинил се служител. Разбира се, това убиваше жертвата.

Хнум бе силен мъж, ала неударжими конвулсии разтърсиха тялото му, подложено на ужасяващото действие на камъка. Очите му изхвъркнаха от орбитите, когато мозъкът му се стече навън като кипяща каша. Ръцете му конвулсивно потръпваха. Въздухът излизаше през дробовете и свитото му гърло с дрезгаво хриптене.

Щом Хатор притисна още по-силно смъртоносния камък, главата на бога-овен поддаде като напоена гъба. Той се свлече на пода. Хатор се подпря на коляно и продължи да притиска камъка. Отдръпна ръка едва когато великият Хнум застина в краката ѝ с напълно стопени кости.

– Ще избира негов заместник при първа възможност – обяви богинята сред притихналата зала. Вдигна ръка, за да зърнат присъстващите още веднъж смъртоносния камък. Сетне пръстите ѝ прикриха някогашното лично оръжие на Ра. – Погрижете се за подготовката на отрядите си, които ще участват в експедицията.

Когато тя излезе от залата, никой не изрази несъгласие. Дори шепнешком.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА НОВОДОШЛИ

За Джек О'Нийл първото предупреждение, че изобщо е било обсъждано изпращането на нов командир на военния отряд на Абидос бе появяването на генерала в палатката му.

– Свободно, полковник. – Офицерът извади дебел плик от джоба на тъмнозелената си униформа. Франсис Киоу, бригаден генерал от армията на Съединените щати.

Киоу ненужно силно стовари плика върху бюрото на О'Нийл. Тежкия златен пръстен от Военната академия „Уест Пойнт“ се удари в дървото.

– Според заповедите тук вашият отряд минава под мое командване – отсечено продължи Киоу. Вие оставате заместник командир и мой подчинен. – Мъжът огледа палатката. – Смятам, че можем да оставим оформянето на документите, преглеждането на запасите и всичко останало за по-късно.

Най-сетне Киоу срещна погледа на О'Нийл. Очите на генерала бяха удивително ярко сини, хлътнали дълбоко в орбитите от двете страни на клоноподобен нос. Бяха тъй пронизващи, че напомняха лазери, монтирани в еднакви вдлъбнатини, а стърчащият нос сякаш бе далекомер. Лицето на генерала бе по-скоро грубовато, отколкото приятно, а изражението му съвсем не бе добронамерено.

– Искам двама от войниците ви, Ковалски и Ферети, да дойдат тук! Веднага!

О'Нийл предаде заповедта на патрула пред палатката. Лейтенантът и ефрейторът пристигнаха само след секунди. Щом забелязаха странния генерал, двамата незабавно отдадоха чест и застанаха мирно.

– Ковалски и Ферети, сър – отдаде чест О'Нийл. Явяват се по ваша заповед.

– Господа – започна Киоу, – аз съм новият командир на изпратената тук военна част. Докато разговарям с вас, пристигат значителни подкрепления. Заради новите войници запасите доста ще намалеят. Затова, лейтенант, назначавам ви за началник по снабдяването. А вас, ефрейтор, за негов помощник.

Задължението, с което ги натовари генералът, бе плесница в лицето на морските пехотинци. Но Киоу не беше свършил.

– За да съм сигурен, че цялото ви внимание ще бъде съсредоточено върху това важно и сериозно задължение, ограничавам района ви на действие в тази база. Напускането на определения ви район – дори отиването в пустинята – ще бъде смятано за дезертьорство. В добавка, деликатната ви нова задача изключва всякакво сприятеляване с местните жители на тази планета. Ясно ли е?

С безизразни лица Ковалски и Ферети отдадоха чест като два робота, погледите им не бяха съсредоточени върху генерала.

– Да, сър! – извикаха в един глас.

– Чудесно. Свободни сте.

Докато излизаше, Ковалски хвърли поглед към О'Нийл. По дяволите, казаха очите му, натопихме те здраво!

О'Нийл грижливо запази безизразната си маска. Не трябваше да позволява на Ковалски да го убеди да наблюдава учението на войниците на Скаара. Полковникът очакваше неприятности заради внезапното появяване на Локуд. Но се надяваше на по-голяма подкрепа от страна на генерал Уест.

Киоу изчака войниците да излязат и отново се обърна към О'Нийл.

– Прегледах запасите в базата, полковник, и забелязах голямо количество снаряди земя-въздух за ръчно изстрелване. Имайки предвид местните условия, ми се струват ненужни. Можем да натоварим Ковалски със задачата да ги изпрати обратно.

– Сър, когато се бихме срещу войните на Ра, най-големият ни проблем беше невероятната им маневреност във въздуха. Техните удаждети – едноместни безмоторни самолети и бластери приковаха лейтенант Ковалски и група от местните жители...

Киоу го прекъсна с афоризъм.

– „Военият винаги мисли за последната война.“ Това, за, което говорите, вече е история, полковник. Сега трябва да се безпокоим не за нападение отвън, а от приготовления за вътрешен бунт. – Той хвърли гневен поглед към подчинения си.

– Вие не само сте пренебрегнали тази опасност, а дори сте насърчили обучението на метежниците. Ще продължа да ви използвам за връзка с местните жители, О'Нийл. Но ще трябва да се ограничите до строго служебни контакти с тяхното правителство. Не съм доволен, че сте поощрили създаването на местна войска. Генерал Уест споделя мнението ми. – Генералът премина към по-неотложни проблеми и поиска карта на платото, където се намираще базовият лагер и палатките на КОМ. – Ще трябва доста да разширим лагера, за да можем да настаним

новопристигналите войници. Ще ни трябва и площ, където да разположим въоръжението, което съм наредил да прехвърлят.

– Танкове ли, сър? – попита О'Нийл.

– Най-добрите оръжия в пустинни райони – отвърна Киоу. – Северна Африка във Втората световна война, В арабско-израелските войни. В „Пясъчна буря“. Според моите изчисления Старгейт е с такива размери, че ще могат да преминат, както тежките, така и леките танкове. Разбира се, ще ни трябва и ремонтна база за военните хеликоптери, които се налага да пристигнат на части. – Проницателните очи на Киоу не се отделяха от лицето на О'Нийл, който с усилие се опитваше да запази безстрастно изражение. – Смятате, че всичко това е ненужно, нали? Е, аз мисля, че е необходимо, за да се поправят щетите, които сте причинили. Така ще разполагаме с голяма мощ – тежко наземно въоръжение, ако се случи най-лошото. Но съм убеден, че ще вземем страха на абудалите, когато видят технологичните ни достижения. Танковете и хеликоптерите са възловият момент от тази стратегия.

– Да, сър – безстрастно рече О'Нийл.

Тези хора се биха срещу антигравитационни безмоторни самолети и енергийни оръжия, помисли си полковникът, а този клоун смята да ги сплаши с няколко хеликоптера и с обидни прозвища.

Киоу разглеждаше разположението на войниците на О'Нийл върху картата.

– Не съм възхитен от разпоредбите ви за защита, полковник. Тези специално укрепени отбранителни позиции и наблюдателни постове няма да издържат срещу нападение на човешка вълна. А доколкото ми е известно това е единствената тактика, която използват местните жители. Почти всичките им оръжия са за близък бой, нали?

– Да, сър – отвърна отново О'Нийл.

– Искам веднага да бъде започнато изграждането на защитна стена, опасваща цялото плато. Земен насип със закрепени отбранителни позиции трябва да свърши работа – може би с няколко защитни кули. Ще оставим на инженерите да преценят. Необходимите материали и булдозери могат да се вземат от КОМ.

Локуд ще бъде възхитен, рече си О'Нийл.

– Можете да предадете също на господин Локуд, че незабавно изпращам войници като подкрепление на личната охрана на КОМ в мината.

Маската на О'Нийл падна, когато отново отдаде чест и Киоу зърна промяната в изражението му.

– Вижте какво, полковник, не е нужно да храните симпатии към

мен, за да свършите тази работа. – В гласа на генерала се прокрадна презрение. – Това е проблем на всички военни, служили твърде кратко в армията. Не могат да разберат военното тайнство.

– Сър, аз съм на служба вече двайсет години – отвърна О'Нийл.

– Мъжете от моето семейство са в армията поколения наред – озъби се Киоу. – От Гражданската война!

– Тъй вярно, сър. – О'Нийл отново отдаде чест и излезе от палатката.

Локуд изчака О'Нийл да излезе от фургона и едва тогава лицето му тържествуващо засия. Минният инженер доволно потри ръце. Колко ниско може падне човек, помисли си той. Напереният полковник в ролята на момче, което разнася съобщения!

Локуд разрови бъркотията върху бюрото си и измъкна радиотелефона, с който поддържаше връзка с подчинените си.

– Свържи ме с Балард – рече в слушалката.

Миг по-късно се чу леко прашене, а след това гласът на Върнън Балард.

– Господин Локуд?

– Иди в лагера на военните и се представи на новия командир. Довел е войници за охрана на мината, така че ти трябва да прецениш как ще работят с твоите хора. И още нещо – искам кордон около шатрата за отдих. Ясно ли е?

– Да, сър! – радостно отвърна Балард.

Локуд разтегна устни в зловна усмивка. Сега вече ще работят както трябва, обеща си.

– Ето още някой, на който трябва да се обяснява – обърна се един от охраната към Чарли Морис. Картината на леденостудена бира в изпотена чаша изчезна като спукан балон, когато надзирателят приближи, за да се справи с поредния вироглавец.

– Ей, Ъндъруд! – изкрещя Морис към специалиста по лингвистика, който се криеше от трите жарки слънца в шатрата за отдих.

Днес най-сетне бяха въвели правилото за пет курса по стълбите, преди да се разреши почивка. Без изключения. Кордон от облечените в сиво мъже от охраната на КОМ и новопристигналите войници с тъмно-зелени униформи бе обградил шатрата за отдих.

Бедният работник, на когото преградиха пътя, беше обикновен феллах. Кожата му бе с цвят на кафяв пергамент, излагана в продължение

на повече от четирийсет години под безмилостните лъчи на трите слънца на Абидос. Но лицето му имаше грозен сивкав оттенък, капчици пот се стичаха по бялата му брада, човекът се олюляваше. Не бе е състояние да събере сили дори да възрази, когато Морис вдигна ръка пред лицето.

– Пет пъти – изкрещя надзирателят, сякаш смяташе, че с крясъци ще накара работника да проумее думите му. Разпери широко пръсти. – Пет пъти надолу и нагоре, преди да имаш право да дойдеш тук.

Миньорът изрече нещо нечленоразделно. Морис се обърна към Ъндъруд, един от лингвистите на КОМ.

– Обясни му.

На древен египетски с доста запъвания Ъндъруд се опита да изясни ситуацията.

Работникът възрази отново, сграбчи ръката на Ъндъруд и се опита да я притисне към главата си.

Един от пазачите на КОМ замахна с приклада на автомата и блъсна ръката на стареца.

– Кой знае какви болести може да ни лепне – бе лаконичното обяснение.

Ъндъруд погледна притеснено Морис.

– Човекът казва, че слънцата са го напекли силно. Има нужда от вода и сол.

– Негодникът сигурно се преструва. – Маймунските черти на Морис се изкривиха в злобно изражение. Отблизо този абудала приличаше много на работника, повредил асансьора. – Ако го пуснем вътре, скоро ще заприждат цели тълпи и всички ще се преструват на болни. Ъндъруд, кажи му да се връща на работа и да не идва тук, докато не изпълни нормата.

– Човекът изглежда доста зле – обади се един от редниците, който стоеше настрана. – Сигурен ли сте...

– От колко време си на тази планета, войниче? – Морис само чакаше удобен момент да се изгъкне пред някой с по-малко опит от него.

Тъй като бе пристигнал на Абидос само преди часове и ако не охраняваше шатрата, трябваше да трупа пясък на защитния насип около лагера, войникът предпочете да замълчи.

Ъндъруд отново заобяснява със запъване. Старият работник възрази и посочи шатрата за отдых.

– Съливан, той изобщо не слуша какво му се говори – обърна се Морис към един от пазачите.

Съливан рязко замахна и заби приклада на автомата в корема на

миньора.

Спорът бе прекратен, щом старецът се преви одве, притисна с ръце корема си и мъчително опита да си поеме въздух.

– Хайде, върви! – изкрещя Съливан на арабски. Бе понаучил няколко фрази в Средния Изток. Местните жители му приличаха на мюсюлманите, от които бе защитавал началниците на КОМ.

Работникът се свлече на колене. Съливан го дръпна грубо, за да го изправи и го блъсна към стълбите, които се спускаха в бездната.

Войниците проследиха с погледи как старецът бавно напредва, подпрян на човека пред себе си. Стигна до стълбите и изчезна зад ръба на пропастта.

– Видя ли? – сочна се Морис. – Трябва да им дадеш да разберат кой е началникът, иначе...

Откъм мината се дочу писък на ужас, усилен от множество викове. Върволицата от носачи внезапно спря.

Редникът, защитил стареца, напусна мястото си в кордона около шатрата за отдых и приближи до каньона. Потръпна, сетне пое обратно.

– Какво има? – попита Морис. Устата му внезапно бе пресъхнала.

– Човекът, когото току-що отпрати... паднал е от стълбите.

Лицето на войника бе пребледняло под лекия слънчев загар.

– Паднал е от най-горното ниво чак на дъното все едно десет, един-найсет етажа. И изглежда се е блъснал в няколко площадки.

Той изгледа гневно Морис.

– Предполагам, че им даде да разберат, а?

Азар и Гаден бяха в редицата от носачи, когато колегата им загина. И двамата чуха писъка. Сетне нещо прелетя покрай тяхната стълба и се блъсна в долната площадка.

Чу се тъп удар и нещо изхрущя. Когато погледнаха надолу, двамата зърнаха кърваво петно и сгърчена човешка фигура, която ставаше все по-малка и по-малка, докато изчезна в дълбините на бездната.

Когато разбраха кой е пострадалият, работниците бяха ужасени и шокирани. Старият Заид живееше в квартала на Гаден, бе вдовец и имаше болна дъщеря. Всички пари, които получаваше за работата си в мината, отиваха за прегледи и лекарства за момичето му.

Когато в мината се разнесоха различни слухове за събитията преди злополуката, отнела живота на Заид, работниците бяха обзети от гняв.

– Пазачите със сиви униформи го пребили с пръчки, защото паднал

в редицата и не можал да стане!

– Долни отрочета на мастаджи! – изруга друг миньор. – Чух, че онези със сивите дрехи го хвърлили в бездната.

– По-лоши са и от стражите хороси – обади се трети и продължи с версията, която беше чул. – Ама ония в тъмнозелено са още по-зли. Чух, че застреляли Заид, докато ги молел за милост.

– Зелените не може да са толкова лоши – възрази Гаден. – Черната шапка и спътниците му бяха зелени. Също и Даниел. Повечето от тях загинаха, като ни помагаша да се защитим от Ра.

– Явно новите в зелено не са същите – отбеляза работникът, започнал разговора. – Тези са обградили шатрата и не пускат никого вътре.

– Да – потвърди приятелят му, който твърдеше, че пазачите в зелено са убийци. – Освен това тези, които са приятелски настроени към нас, сега са облечени с цветовете на пясъците – добави той, сякаш това бе съкрушителен довод.

– Едно е сигурно – заключи Азар и се обърна към стълбите. – Някой трябва да съобщи на Касуф и старейшините.

Даниел се почувства доста зле след бяското препускане с мастаджи през пясъчните дюни. Щом в града пристигна вестта за злополуката в мината, Касуф предприе незабавни действия. Събра старейшините, взе Даниел и Шаури за преводачи и всички препуснаха през пустинята. Скаара бе изчезнал веднага след като вестта бе получена. Даниел искрено се надяваше младежът да не е отишъл да събира войската си.

Препускането приключи тъкмо когато на Даниел започна да му се повдига. Една се задържа на краката си, щом слезе от оседлания мастадж.

Откъде зная, че не съм герой? Доказателство номер 999 – на героите не им се повръща точно когато трябва да започнат да действат, помисли си той. А аз като че ли ще направя точно това.

Лъчите на слънцето го пронизваха като остри стрели. Не само го заслепяваха, а усилваха и спазмите в стомаха му. Даниел примига, пое дълбоко въздух и опита да се съсредоточи.

На пясъка пред палатката лежеше мъртвец. Покойният Заид, помисли си Даниел.

Разгневените миньори бяха оформили полукръг зад тялото на загиналия. Изглежда всички вече бяха прекратили работа. Струпаните работници приличаха на развълнувано човешко море. Даниел дочу гневен

ропот, но не можа да разбере нито дума. Очевидно бе обаче, че работниците са обзети от ярост.

Доказателство за това бе начинът, по който държаха кирките и мотиките си. По израженията им можеше да се заключи, че имат желание да ги използват не за откъртване на руда.

Вече нищо не бе в състояние да уплаши абидосците. Безвъзвратно бе отминало онова време, когато всички работници свеждаха глави при един-единствен залп на взривното копие на хоросите. Всичко това бе преди Даниел Джексън да свали маската на един от убитите телохранители на Ра и да разкрие, че те са обикновени хора.

Явно в КОМ не бяха чували тази история. Войниците от кордона около шатрата за отдых бяха заели отбранителна позиция. Облечените в сиво полицаи на Локуд бяха заредили автоматите си. Зад тях бяха застанали войниците в зелено и притеснено стискаха оръжието си. Наблюдателите на Скаара бяха докладвали, че е пристигнало подкрепление. Явно свежите попълнения имаха нов командир, щом бяха застанали на страната на горилите на КОМ. Джек О'Нийл никога не би позволил на хората си да паднат толкова ниско.

Даниел местеше поглед от едната група мъже към другата. Миньорите събираха кураж за нападение – копачески инструменти от времето на Първата династия срещу най-модерни огнестрелни оръжия. От друга страна, охраната – корпоративната и държавната – се готвеше да върне абудалите в бездната, изсипвайки върху тях дъжд от олово.

Трябваше да се действа хладнокръвно и спокойно, за да се предотврати тази кървава схватка.

– Даниел, ела. – Касуф му махна да приближи мъртвеца. Старецът внимателно опипа тялото. Костите са изпотрошени от падането, има и множество рани, но нито една не е от оръжието на пришълците.

Даниел въздъхна с облекчение. Миньорът Азар, донесъл новината в града, бе разказал няколко противоречиви истории за падането на Заид. Ето че поне една от най-неприятните версии бе отхвърлена.

Докато Касуф обясняваше заключението си на тълпата, Даниел съзря малка групичка мъже, които чистеха с пясък кръвта по ръцете и гърдите си.

– Изнесохме Заид от бездната – обясни на доста добър английски един от тях – едър мускулест младеж. – Учех езика на пришълците от... тези. – Той посочи войниците на КОМ. – Никога вече – закле се младежът.

Проблемът трябваше да се разреши, и то бързо. Даниел забеляза

облак прах, който приближаваше откъм базовия лагер. Не бе ясно какво ще предприемат хората на КОМ, щом пристигнеше подкреплението. Ученият извиси глас:

– Трябва да поговорим с хората, видели какво се е случило със Заид, преди да слезе в мината. – Даниел бе изненадан колко авторитетно прозвуча гласът му. – Не с онези, които са чули нещо или смятат, че са видели. Трябват ни хората, застанали в редицата за слизване, или онези, които са били в шатрата за отдиш.

Загубиха ценно време, докато отсеят плявата от житото, ала накрая Касуф и старейшините научиха какво се е случило през последните минути от живота на Заид.

Узнал най-сетне действителните събития, Даниел приближи към началника на охраната на КОМ, облечен в бяла риза и панталони в цвят каки. Младежът приличаше на горилка с обръснато тяло и изрусена коса. Даниел се надяваше, че външният вид лъже.

– Ти си онзи Джексън – рече русият. – Говориш местния език по-добре от Ъндъруд. – Той посочи учения, застанал зад войниците.

– Дойдох да разбера какъв е проблемът – отвърна Даниел.

Горилата се намръщи.

– Проблемът е, че тези абудали използват злополуката като извинение, за да не работят. Така че кажи им да се връщат на работа...

– Ще трябва да почакаш – прекъсна го Даниел. – Старейшините – това са представителите на местната управа – разпитват очевидците. И разбрах, че някой от охраната е ударил Заид.

Русият младеж хвърли поглед към един от облечените в сиво паза-чи, сетне се сопна:

– Ти на кого ще вярваш, по дяволите? На нас или на банда диваци?

– Тези диваци, както ги нарече, ме приеха в своя свят и спасиха живота ми. – В гласа на Даниел се прокрадна гняв. – А какво са направили за мен хората на КОМ?

Той се върна при Касуф, който загрижено се съветваше със старейшините.

– Хората ни искат да нападнат войниците – започна Касуф.

– Не можем да ги спрем.

– Миньорите ще загинат до един в кървавата схватка. Войниците разполагат с модерни оръжия.

– Но ние трябва да бъдем възмездени – настоя Касуф. – Войникът, ударил Заид и началникът, позволил да бъде нанесен побоят, трябва да бъдат наказани.

– Те дори не признават, че хората им са докоснали Заид – отбеляза Даниел. – Но мисля, че знам кой го е направил и ако не допуснем нещата да излязат от контрол... – Ученият забеляза камионите с войници, които приближаваха, и гласът му заглъхна. Внезапно му хрумна идея. – В момента трябва да измъкнем хората оттук, без да бъдат наранени. И без насилие.

– Без насилие? – повтори Касуф.

– Следвайте указанията ми – обърна се Даниел към тълпата. – В моя свят съществуват начини да покажем на началниците техните грешки. Ако искате мината да бъде обезопасена, ако искате по-добро ръководство, трябва да напуснете работа!

– Точно така! – извика Азар, схванал бързо идеята на Даниел. – Колко руда ще могат да извлекат пришълците без нас?

– Хвърлете инструментите си! Напуснете веднага мината! – извика Даниел, увлечен от собственото си красноречие. Пяскът под краката му сякаш се разтресе, когато миньорите хвърлиха инструментите си.

– Какво им говори той, по дяволите? – промърмори русокосата горила зад Даниел.

– Нямам представа, но поне накара негодниците да хвърлят оръжието си – отвърна един от пазачите.

Хората от Нагада трябваше бързо да притиснат КОМ и стачката нямаше да свърши работа. Даниел внезапно си спомни случка от колежа. Протест...

– Приятели! – извика той. – Пришълците идват в града да си купуват храна, нали?

– Да, идват! – отвърна тълпата.

– Отсега нататък никой в града не трябва да им продава храна – изкрещя Даниел. – Ако някой го стори, никой няма да купува от него или пък да му продава. В моя свят това е много силно оръжие. Наричаме бойкот!

– БОЙК-ОД! – възторжено извикаха миньорите. БОЙК-ОД! БОЙК-ОД!

– Да съобщим в града! Тръгваме веднага! – Даниел поведе миньорите покрай войниците пред шатрата за отдых, далеч от пристигащите подкрепления.

– БОЙК-ОД! – викаха ентузиазираните работници.

Поне предотвратих опасността да бъдат застреляни, помисли си Даниел.

Сетне си спомни каква бе причината за великия колежански

Старгейт: Бунтът

протест. Студентите бяха бойкотирали кафенето, искайки по-добра храна. Спомни си също, че от бойкота нямаше особен резултат.

Само дето в кафенето бяха добавили и царевични пръчици.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА УСТАНОВЯВАНЕ НА ВИНАТА

Уолтър Дрейвън не бе в настроение да прощава. Тъкмо възнамеряваше да похапне в луксозен вашингтонски ресторант, когато му се обади от компанията и го извикаха спешно. Той не пожела да яде в самолета и се приземи гладен в Колорадо. Щом премина през Старгейт и се озова на Абидос, завари хората от КОМ лишени от храна заради бойката на местните жители.

– По дяволите! – избухна Дрейвън пред Юджийн Локуд. – Как е възможно положението толкова да се влоши за тъй кратко време?

Началникът на обекта изглеждаше доста притеснен.

– Назряваха проблеми от различно естество – започна той. – Обаче...

– Сещам се какво ще ми кажеш – едно го прекъсна Дрейвън. – Но вината не е твоя. Къде са гениите, които носят отговорност за злополуката?

Локуд се обади по радиотелефона. Секунди по-късно Морис и Съливан, надзирателят и пазачът, влязоха във фургона. Дрейвън забеляза, че двамата са гладко избръснати и спретнати, доколкото позволяваха условията на Абидос.

– Искам да чуя какво се случи – рече Дрейвън. – От първоизточника, както се казва.

Двамата новодошли се спогледаха. Решиха да разкажат историята от своята гледна точка, сетне Морис се опита да оправдае действията си.

– Просто следвах политиката на компанията – рече надзирателят. – Нали от днес бе решено нито един работник да не влиза в шатрата за отпих, докато не докаже, че е направил пет курса по стълбите и е изнесъл руда. Този Заид нямаше бележка да е изпълнил нормата. Така че го накарахме да се върне в редицата.

– Страшна защита, Морис – подхвърли Дрейвън. „Само следвах заповедите“. Обаче според свидетелите Заид се е оплакал, че не се чувства добре. Това не беше ли достатъчно, за да промени решението ти?

– Сър... – Морис замълча и погледна с надежда Локуд, който обаче нямаше никакво намерение да му се притече на помощ. – Мислехме, че, се преструва... че се прави на болен. Решихме, че ако го пуснем вътре, ще трябва да пуснем и всички останали, които се оплачат от жегата. А

пък наистина беше непоносимо горещо. – Той разтърка ръце в блажено хладния фургон. – Преводачът ни не можа да издържи под слънцата и влезе в шатрата. Двама войници и нашите хора бяха навън, ама непрестанно пиеха вода.

– Значи се придържаш към политиката на компанията, която сам не можеш да спазваш – заключи Дрейвън. – А ти какво ще кажеш? – обърна се той към Съливан. – Разбрах, че си ударил загиналия. Два пъти при това.

– Накарах го да пусне господин Ъндъруд, преводача – обясни Съливан. – Този Заид го сграбчи за ръката. И аз се намесих. Ако наистина беше болен, исках да му попреча да разпръсква микроби. Пък и изглеждаше така, сякаш има бълхи.

– Обясни единия удар – рече Дрейвън с тон на прокурор. – А другия?

– Исках само да го накарам да се раздвижи – обясни Съливан. – Господин Морис му нареди да върви, каза му го и господин Ъндъруд. Аз също. След като оня не помръдна, аз... го побутнах да върви.

– Като го блъсна с приклада на автомата в слънчевия сплит – отбеляза Дрейвън. – Значи на човека, който е страдал от топлинен удар, му е бил изкаран въздуха. След което му е било наредено да слезе единайсет етажа надолу по стълбите. – Инженерът с отвращение поклати глава. – Каква изненада, че е слязъл твърде бързо – додаде саркастично той и хвърли гневен поглед към двамата виновници. – Жалко, че нищо не разбирате от минно дело – рече накрая. Иначе щях да изпратя теб, Морис, да поставяш взривове в най-скапаната мина в Замбия. А ти, Съливан, щеше да си до него с най-опасните взривни съставки, които бих могъл да открия.

Инженерът пхна ръце в джобовете си.

– Вие двамата обаче явно сте свикнали да си играете с взривоопасни смеси. Тези хора са били роби преди по-малко от година. Работели са за някого, когото са смятали за бог. – Той отново изгледа гневно Морис и Съливан. – Това сигурно ви се струва примитивно. Но ако вие сте работили за бог и сте се отървали от него, колко глупости бихте изтърпели от обикновен човек? Пък дори този човек да е въоръжен с автомат?

Двамата младежи останаха безмълвни. Дрейвън изкриви устни.

– Но вие прилагате нововъведеното правило като съвестни служители на корпорацията. Не разбирате ли, че това е все едно да си играете с нитроглицерин? Имали сте голям късмет, по дяволите. Цяло щастие е, че не е избухнал в лицето ви. Наместо това очевидно сте предизвикали

първата стачка в осемхилядолетната история на Абидос. Поздравления.

– Онзи проклет Джексън с виновен – обади се Локуд. – Той ми е трън в очите откак съм пристигнал тук.

– Тъкмо се чудех кога ще стигнем до това оправдание – подхвърли Дрейвън. – Честно казано, доктор Джексън започна да ми лази по нервите още щом дойдох тук. Ето защо исках да бъде изолиран, което очевидно не стана. – Инженерът изглежда продължително тримата мъже. – Освен това Джексън ви е направил услуга, макар да не съзнавате това. Успял е да отпрати миньорите, без да бъде пролята кръв. Ако се бяха опитали да ви нападнат, сега щеше да има стотина мъртви вместо един. – Той замълча, за да могат тримата да осъзнаят думите му, сетне увеличи натиска. – А ти, Локуд, щеше да си зад защитния насип и да наблюдаваш как хубавият ти фургон гори. – Дрейвън се отпусна на близкия стол. – Явно трябва да отида в града и да се опитам със сладки приказки да предразположа старейшините. Но преди това ми се ще да похапна. Локуд, можеш да свършиш една полезна работа и да поръчаш нещо.

– Не мога – тихо отвърна Локуд.

– Моля?!

– Когато отведе миньорите, Джексън организира бойкот срещу нас. Както в мината, така и за провизии. Не можахме да получим никаква храна от местните жители. А през Старгейт непрекъснато пристигат военни подкрепления и...

Дрейвън бе видял отрупаните войници и машини, които чакаха да преминат на Абидос. Той самият бе навлязъл в Старгейт след взвод морски пехотинци.

– Страхотно – промърмори дипломатическият посредник и стана от стола. – Направо чудесно.

– Дрейвън? – извика Локуд, когато посредникът се насочи към вратата. – Къде отиваш?

– Промяна в плана. Ще се срещна с местния военен командир, преди да посетя твоите приятели в града. Ще проверя доколко мога да разчитам на подкрепата му. А може и да намеря нещо за ядене – добави Дрейвън.

Генерал Франсис Киоу се оказа истинско разочарование. Разбира се, изглеждаше като истински военен и бе побързал да заеме командирската палатка, принадлежала преди на О'Нийл. Бе наредил да внесат койка, за да може да подремва от време на време. О'Нийл очевидно не бе

имал нужда от това. Полковникът бе направил силно впечатление на Дрейвън с поведението си по-скоро на машина, отколкото на човек – машина, която ще продължи да работи, докато се счупи или избухне.

Киоу пък притежава твърде много човешки качества, помисли си Дрейвън. Личеше си от дребните детайли, които бе добавил в палатката – флаг, снимка на младия Киоу, стиснал ръката на президента оттогава се бяха сменили двама обитатели на Овалния кабинет. Най-красноречивото доказателство бе пръстенът, който блестеше на дясната ръка на генерала. Повечето от възпитаниците на военната академия бяха превъзходни офицери. Други пък бяха убедени, че са дар Божии за военното дело. Офицер, взел със себе си боен флаг и пръстена от академията на милион светлинни години, очевидно имаше претенциите за свръх надарен военен.

Това обаче не означаваше, че генералът е глупав. Генерал Уест не избираше глупави офицери за такива деликатни мисии. О'Нийл напимер бе разумен човек.

Но О'Нийл бе командос, лесно се приспособяваше към промените във военната тактика и в живота. Дрейвън усещаше, че Киоу е напрегнат. Локуд се бе оплакал от О'Нийл и Уест се бе почувствал задължен да изпрати Киоу, който бе стриктен до педантизъм и беше по-вероятно да съзре заплахата от страна на местните жители, отколкото О'Нийл, който се бе сражавал рамо до рамо с тях. Всъщност Киоу бе администратор също като Юджийн Локуд, с тази разлика, че беше военен.

Двамата бяха лика-прилика, не можеха да се справят с кризата, настъпила заради прекратяването на работата в мината и спирането на доставките от руда. Изследователите на Земята вече надигаха вой за магическия кварц. Ако се намесеха политиците и се вдигнеше завесата на строга секретност, наложена от Уест върху Старгейт, резултатът щеше да бъде нечуван скандал.

Киоу би трябвало да осъзнава, че седи върху буре с барут. Ала още щом се запознаха, Дрейвън си даде сметка, че не може да разчита на мощта на военния.

– Моите заповеди са ясни – отсеке Киоу. – Трябва да осигурия защита на Старгейт и на американските интереси тук на Абидос.

– Стачката накърнява именно американските интереси, които би трябвало да защитавате – сопна се Дрейвън. – И нямам предвид само интересите на КОМ, макар да съм служител на тази компания. Рудата, която се добива тук, е стратегически продукт. Провежда се важна изследователска работа, която в момента е затруднена заради липсата на

суровина. – Той реши да изпита патриотизма на генерала. – Нима ще позволите на банда чалмосани примати да спрат военните проучвания на Съединените американски щати?

– В заповедите, които получих, не е включено задължението да принуждавам местните жители да работят за вас – колебливо отвърна Киоу. – Доколкото разбрах, именно принудителният труд е причина за бунта. След като местните жители вече разполагат с почти обучена войска, едва ли имате желание да създавате пречки.

– Надявам се да стигнем до споразумение чрез преговори – рече Дрейвън. – Но позицията ми ще бъде много по-силна, ако зная, че мога да разчитам на подкрепата ви. Генерал Уест проявява голям интерес към целия проект. Провалът ще бъде черно петно в досиетата на всички.

– Имам заповеди – повтори Киоу.

– Но сте готов да защитите американските права и граждани? – Дрейвън внимателно подбра думите си. Местните жители сигурно щяха да поискат скалповете на Морис и Съливан или пък да измислят някакво подобно наказание. Ако успееше да получи от Киоу обещание, че ще ги защити...

– В заповедите ми не се споменава за осигуряване на защита на отделни личности – отвърна Киоу, като по този начин заобиколи поставената от Дрейвън клопка. – Ще защитавам американските интереси. При нападение персоналът на КОМ, разбира се, е добре дошъл в укрепения лагер. Но нямам намерение да предприема никакви враждебни действия срещу местното население.

Дрейвън смени тактиката.

– Ще ни отпуснете ли тогава малка хуманитарна помощ? Професор Джексън очевидно е обяснил на местните жители принципите на бойкота. Тукашните търговци вече не продават храна на хората ми. Старгейт е блокиран от вашите подкрепления и военни съоръжения. Дали ще имате възможност да ни отпуснете от провизиите си...

– Моите войници се хранят от запасите, донесени от полковник О'Нийл – отвърна Киоу. – Докато не стабилизирам положението със собствените ни провизии, смятам, че да ви отпусна от нашата храна би било... неразумно.

Неприятната новина подейства доста зле на празния стомах на Дрейвън. И все пак той опита да приеме ситуацията спокойно.

– Благодаря ви за сътрудничеството, генерале. Възнамерявам да отида до града и да разговарям със старейшините. Ще ми заемете ли един от вашите всъдеходи, а също и охрана?

Киоу му се усмихна така, сякаш току-що бе открил, че в чашата му с вино всъщност има оцет.

– Сигурен съм, че КОМ разполага с добри транспортни средства, а също и с охрана, която да ви придружи до града.

Дрейвън сви рамене. Струваше си да опита. Ако пристигнеше в Нагада придружен от войници и с военен камион, щеше да създаде впечатлението, че се ползва с пълната подкрепа на Киоу. Но генералът бе прозрял замисъла му.

Не, Франсис Киоу не беше глупак.

Напрегнат, да. Но не и глупав, рече си Дрейвън и се опита да потисне режешите спазми в стомаха.

Хората от КОМ се придвижваха на Абидос с джипове, а не с всъдеходи, каквито използваша военните. Когато Дрейвън заяви, че възнамерява да отиде до Нагада, Локуд незабавно му предостави джип с шофьор, както и охрана от трима души.

– Чудесно – рече Дрейвън. – Искам само момчетата да свалят маскировъчните костюми и да облекат цивилни дрехи. – Щом местните жители бяха намразили сивите дрехи, никой нямаше да погледне с добро око на дипломата от КОМ, ако пристигнеше, обграден с телохранители в такива униформи.

Като огледа придружаващата го охрана, Дрейвън заключи, че някои от наемниците не си бяха дали труда да вземат със себе си цивилни дрехи. Единият бе облечен в шарена хавайска риза, която висеше като палатка върху раменете му. Другият пък носеше бяла риза, която бе твърде тясна, за да може да я закопчее.

Ако се съдеше по оръжието и израженията им, те приличаха повече на линчуваща тълпа, отколкото на почетен ескорт.

Е, може би в Нагада ще се натъкна точно на линчуваща тълпа, помисли си Дрейвън.

Качиха се на джипа и потеглиха към града. Покрай мината пътуването бе приятно. Въпреки кратките срокове Локуд бе планирал и построил чудесен път.

– Местната войска няма ли вече наблюдателен пост? – обърна се Дрейвън към шофьора.

Наемникът сви рамене.

– Има, разбира се. Обикновено са скрити в пясъците на върха на следващата дюна.

– Спри джипа – нареди Дрейвън. – Ехо! – извика той, чувствайки се като пълен глупак. – Отиваме в Нагада. Някой от вас ще дойде ли?

Откъм сянката се дочу глас, който отвърна на доста добър английски:

– Отивате в Нагада? Аз ще дойда.

Младежът сякаш изникна от склона на дюната и се плъзна като с шейна надолу. Беше слаб, но изглеждаше жилив и сякаш не забеляза нито враждебните изражения, нито оръжията на телохранителите на Дрейвън.

Младият войник се наслаждаваше на возенето в джипа, дори след като отминаха каньона, където се намираще мината, и пътят изчезна. Джипът подскачаше и се накланяше по пътеката през дюните, откъдето мастаджите минаваха без усилие.

Дрейвън забеляза, че местният им водач не даде предупредителен изстрел за пазачите на портите. Ала после осъзна, че шумът от двигателя на джипа е премахнал тази необходимост. Дочу се звукът на роговете, ала големите порти останаха затворени.

– Казвам се Дрейвън. Дойдох през Старгейт. Изминах целия път от Земята, за да говоря с Касуф и старейшините.

– Така си и помислих – рече младият войник и извика нещо към една от кулите от страни до портите. Оттам му отвърнаха и миг след това портала се отвори със скърцане.

– Знаете ли къде са старейшините? – попита младежът.

– Не – призна Дрейвън.

– Ще ви заведа – предложи войникът.

Следвайки указанията на младия водач, шофьорът заманеврира през лабиринта от криволичещи градски улици. Дрейвън непрестанно си представяше, че се натъкват на засада и местните войници отнемат джипа и оръжието на телохранителите му.

Разбира се, Дрейвън не помнеше тази част на града от първото си посещение. Но тогава бе дошъл пеша и бе обграден от радостна тълпа. Сега улиците бяха пусти. Хората или пригответяха вечерята си, или пък току-що бяха привършили с яденето, тъй като във въздуха ухаеше на гозби.

Дрейвън отново усети спазми в стомаха си. Инженерът забеляза и нещо друго. Повечето от кирпичените постройки в района изглеждаха обновени. Ала новите стени вече бяха избелели от слънцата на Абидос и обрулени от пясъчните ветрове.

– Всичко това е строено скоро, нали? – обърна се Дейвън към

младия водач.

Младежът кимна.

– Всичко бе взривено от Ра. Къщите бяха вдигнати отново, но много хора загинаха. – Войникът дръпна наметалото от груб плат и разкри голям белег от изгаряне върху ръката си. – Също е от Ра. Бих се точно там, където сега е лагерът ви. При пирамидата.

Дрейвън кимна, схванал неизреченото послание. Тези хора бяха преживели унищожение и смърт, борейки се за свободата си. Нямаше да позволят ново потисничество.

След още няколко завоя Дрейвън осъзна, че районът му е познат – големият площад пред сградата, където се бе срещнал със старейшините.

Джипът спря и младежът скочи навън.

– Благодаря – рече Дрейвън.

– Радвам се, че помогнах – отвърна войникът. – Може би и вие ще ни помогнете.

– Може би – промърмори Дрейвън.

Старейшините очевидно бяха предупредени. Касуф и останалите от градската управа седяха в голяма стая. До тях бе Даниел Джексън, явно, за да превежда.

Дрейвън незабавно пое инициативата.

– Създаде доста неприятности, Джексън – подхвърли той.

Ученият го изгледа с отвращение.

– Чудех се как ли ще започнеш – рече той. – Но това е най-голямата глупост, която съм чул досега от теб. Днес следобед няколко хиляди миньори бяха готови да разкъсат на парчета вашата така наречена охрана. В сравнение с проблемите, които можеха да последват, стачката е като разходка из парка.

– Значи признаваш, че е стачка.

– Да, хората тук няма да работят за онзи клоун Локуд и лакеите му, които са пълни идиоти. Но не е необходимо аз да ти го казвам. – Той се обърна към старейшините и заговори на местния диалект.

Дрейвън успя да долови единствено името Локуд и в същия миг по лицата на старейшините се изписа гняв и неприязън.

– Сключихме споразумение – заплаши Дрейвън.

– Да – натърти Джексън. – Което струва колкото несъществуващата хартия, на която бе написано. Спомняш ли си какво каза тогава? Тези хора си спомнят – това е чудесно качество на неграмотните: помнят всяка дума. Именно затова поезията на Омир е оцеляла в продължение на

хилядолетия. По същия начин и собствените ти лъжи ще се обърнат срещу теб. Не искаше договор, защото, нека те цитирам: „Честната дума задължава много повече“.

Дрейвън остана с отворена уста, а Джексън продължи да го притиска.

– Единственият проблем е, че за КОМ честността е непозната. Спомняш ли си последното си посещение тук? Старейшините те посрещнаха тържествено. Е, сега за теб няма никаква храна. Когато става дума за бойкот, тези хора схващат бързо.

Дрейвън притисна празния си стомах.

– Такива действия може би са прибързани.

– Твоят колега Локуд предприе какви ли не прибързани действия.

Взриви част от пирамидата, която стои тук от хилядолетия. Наложил правила на работа, които изобщо не са съобразени с условията в мината. А нае и войници, които да ги следят за изпълнението им. Нито веднъж не дойде при старейшините поне да обсъди с тях ситуацията. Те можеха да му обяснят защо е издигната шатрата за отпих. И колко е трудно да изнасяш рудата по тези стълби и отново да слизаш долу. – Той гневно стрелна с поглед служителя на КОМ. – Опитал това изкачване, когато заедно с пехотинците се разправихме със стражите на Ра. И мога да ти кажа, че никак не е лесно. Опитвал ли си? Сигурен съм, че Локуд не е.

– Уверен съм, че искаш да стовариш цялата вина върху Локуд – рече Дрейвън. – Но и местните жители не са ангели. Някой от тях е виновен за саботажа на новото съоръжение, което моята компания монтира в мината.

– Чух някакви слухове – отвърна Джексън. – Но това е всичко, което ни е известно, защото Локуд така и не дойде при старейшините. Ако беше предоставил информация на Касуф и останалите, те може би щяха да стигнат до дъното на нещата. Но Локуд смята плановете си за работната сила строго секретни. Той изолира старейшините и когато имаше основателна причина да се обърне към тях за помощ, се върна на Земята, за да си доведе въоръжени наемници – като твоите телохранители тук – и нов командир за военната част на Абидос. Локуд очевидно няма доверие на старейшините, тогава как биха могли да му се доверят старейшините?

– Ти не можеш ли да направиш нещо? – избухна Дрейвън.

– Че откога съм започнал да работя за КОМ? – сопна се Джексън. – Та вие не пожелахте да ме вземете дори като учител по английски! – Ексцентричният землянин се поуспокои. – Опитал се да обясня на

старейшините какво представляват корпорациите. Стори им се доста безсмислено. Но разбраха за стачката и бойкота. Днес вашите хора убиха човек старец на име Заид, който се претрепваше от работа, макар да не беше по силите му, защото имаше болна дъщеря. И какво получи? Шепа долари. А може би ще пожелаеш да превеждам, докато обясняваш какво предвижда КОМ в случай на смърт при трудова злополука?

– Може би ще успеем да измислим нещо – предпазливо предложи Дрейвън.

– Като лекарствата, които обеща на местните болници? – попита Джексън. – Това беше една от причините да позволим на компанията ти да се установи тук, а не получихме нищо.

– Всъщност обмисляхме възможността за създаване на клиника на компанията, когато работата по проекта напредне. Все пак при раздаването на лекарствата ще ни бъде нужен опитен персонал.

– Хубаво е да чуя, че КОМ тъй стриктно спазват законите, когато става дума за здравни въпроси – саркастично подхвърли Джексън. – Защото цареше пълно беззаконие що се отнася до заплатата и условията за безопасност на труда.

Лицето на Дрейвън почервения.

– Виждам, че имаш какво да кажеш, но не чувам нищо от старейшините. Касуф – обърна се той към местния водач, – сигурни ли сте, че за вашия народ е добре да се откажат от мината?

Джексън внимателно преведе думите на Дрейвън. Ала щом заговори, Касуф се обърна към младия учен. Даниел кимна.

– Дрейвън, ти така и не разбра нищо за мината. Тя е ценна за теб, беше ценна и за Ра. Но за хората, които живеят тук, мината е вековно бреме за икономиката. Те превиват гърбове и се съсипват от работа, а в замяна не получават нищо. Ако работниците, дето се потят в мината, излязат да построят напоителни канали, земеделието ще процъфти. Мината остана отворена само благодарение на добрата воля да абидосците. Техните приятели от Земята поискаха кварц и те с радост им го предоставиха. – По лицето на Касуф се изписа гняв. Джексън продължи да превежда. – Но ето че пришълците започнаха да ни нареждат колко да работим. Загина човек. И какво получихме ние?

Касуф хвърли шепа американски монети.

Настъпи кратко мълчание. Дрейвън не смееше да помръдне.

Сетне Джексън заговори отново.

– Вие нямате икономическа власт, както си въобразявате. КОМ има нужда от хора, които да работят в мината. Но Нагада може да преживее

и без нея.

Ученият се втренчи непоколебимо в посредника.

– Ако искаш миньорите да се върнат на работа, необходимо е да възтържествува справедливостта. И освен това местната управа трябва да има право на глас в бъдещите планове.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА ЗАДКУЛИСНИ ИГРИ

Потънал в мълчание, Дрейвън се върна в лагера на КОМ, което не можеше да се каже за онези от охраната.

– И ще се оставиш русият фукльо и бандата дрипльовци да се разпореждат с теб? – поиска да знае един от наемниците, очевидно англичанин.

– Отидох до града само да проверя доколко подкрепят местното правителство – обясни Дрейвън.

– Слаба работа – отбеляза наемникът. – Старците обаче се държат.

– Ние ще променим това – невъзмутимо рече Дрейвън. – Само че най-напред ми се иска да одера някое и друго парче кожа от тримата, които ме накиснаха.

Въпросните трима бяха все още в кабинета на Локуд. И като малки дечица очакваха татко да иде да ги успокои, че всичко е наред.

Не си струва да споменаваме, че таткото не беше в подходящо настроение.

– Глупак! – кресна той на Локуд. – Отивам аз и се опитвам да притисна тъй наречения Съвет на старейшините и какво откривам? Че нямаме никакво влияние. Нула.

– Но уверявам те... – поде Локуд.

– Не смей да ме уверяваш в каквото и да било! – викна Дрейвън. – Заради твоята нескопосна намеса разполагаме с мина, която безнадеждно изостава с добива, стачка, бойкот и на всичко отгоре с военачалник, който дори не си прави труда да ни помогне.

И той заби пръст в гърдите на Локуд.

– И какъв ще е крайният резултат? Тия „абудали“, на които с такова удоволствие се присмиваше, те удариха тъкмо в най-болезненото място. Удариха и КОМ в най-болезненото място. Ние зачитаме силата на парите, Локуд. Нали тъй?

– Разбира се – отвърна притесненият ръководител на обекта.

– Морис?

– Разбира се, сър.

– Ти, Съливан?

– Винаги сте ми плащали добре – отвърна наемникът.

Дрейвън усети болезнен спазъм в празния си стомах. Налагаше се

да спаси трима, а единственият с що годе силен дух бе наемникът.

– Ние представляваме крупна многонационална корпорация, госпо-
да. Разполагаме с ресурси. И това е най-голямата поръчка, която сме по-
лучавали досега. Дойдох на тази планета, в този град, за да уредя неща-
та с местните. Ще ви призная нещо. При първия си контакт подцених
туземците. Взех ги за първобитни люде и реших, че проблем представ-
лява единствено останалият тук американец Джексън. Очите на слабия
мъж вече хвърляха искри.

– Оказа се обаче, че по време на разговора ми със старейшините та-
зи вечер Касуф ме напада със собствените ми думи. Как е възможно?
Напуснах този свят, уверен в добрата воля на местните хора. Какво се е
променило? И отговорът е: вие тримата. Местните искат справедли-
вост..., което означава теб, Морис и Съливан.

– Може би... – с пресипнал глас се обади Локуд.

– Млъквай! – нареди Дрейвън. – И за миг не помисляй да ги преда-
деш на местните.

Двамата подчинени ужасени се спогледаха.

– Ако така ще върнем работниците... – Локуд вече скимтеше.

Дрейвън го изгледа с отвращение. За късмет Съливан нямаше оръ-
жие подръка. Или може би това бе лош късмет. Отстраняването на Ло-
куд – дори с куршум в главата – би било само от полза.

– Ние нямаме навика да предаваме хората си на местното правосъ-
дие – заяви Дрейвън. – Такава е политиката на компанията. И според
мен е добра, като се вземат предвид някои твърде примитивни схваща-
ния за справедливостта, с които се сблъскваме по местата, където
работим.

Безизразният му тон прикриваше какво чувства.

– С очите си съм видял как някои народи режат ръце за най-дребно
пр провинение. Нищо чудно тия абудали да решат, че смъртта на Заид мо-
же да бъде изкупена само ако тримата виновници бъдат хвърлени в
бездната.

По маймунското лице на Чарли Морис се появиха признаци, че
най-сетне проумява колко е загази. Лицето на Съливан също изразява-
ше известно притеснение.

– Съществуват чисто практически основания да не отстъпим и да
не предадем нашите хора – добави Дрейвън.

– Старейшините настояват за повече власт при управлението на ми-
ната и това се дължи на твоите, както ги наричат те, прибързани дейст-
вия, Локуд.

– Просто не ми се вярва, че дори се вслушваш в брътвежите им – отчаяно се защитаваше Локуд.

– Длъжен съм да го сторя – отвърна Дрейвън. – Компанията има изработена политика за разправа с несговорчиви правителства. – И продължи с тънка усмивчица. – Ние просто ги подменяме. И понеже подобни действия включват военна намеса, май ще се наложи да повикаш шефа на охраната – Балард, ако съм запомнил правилно. – Дрейвън кръвнишки изгледа другите двама. – Надявам се, разполагаш с поне един способен подчинен.

Даниел Джексън се чувстваше все още въодушевен от срещата със старейшините. Касуф отведе учения у дома си, където към тях се присъедини и Шаури.

– Мъжът ти добре се справи – подхвърли Касуф на дъщеря си.

– Това не ме изненадва – отвърна тя с усмивка.

– За представянето си ще съдя по резултатите – намеси се Даниел, чието тяло все още трепереше от нерви. – Смятам, че най-доброто ми попадение бе срещу господин Дрейвън. И все пак успях ли да го убедя? Това е големият въпрос.

Даниел отмахна кичурите руса коса от челото си, изправи се и взе да крачи напред-назад.

– Надявах се... по-точно, ние се надяхахме стачката да принуди КОМ да изпратят човек, с когото да преговаряме.

– Смятам, че тук успяхме – рече Касуф. – Нали изпратиха този Дрейвън.

– Да, но аз се надяхах да ни предложи споразумение, а той взе да ни напада.

– По нашите пазари търговците никога не правят каквото и да било предложение, преди да изслушат клиентите и да преценят каква цена биха платили. Ти му даде повод за размисъл, Даниел. И не се учудвай, ако се позабави с отговора.

Даниел загриза палеца на лявата си ръка – признак на нервност, с който смяташе, че се е преборил още преди години. Нежната кожа около нокътя се разкървави и той потръпна.

– Ще ми се вече да знаехме какво си мисли този Дрейвън.

Шаури поклати глава в недоумение.

– Защо толкова те тревожи мнението на един единствен човек? – попита тя.

– Дрейвън не е сам. Може да ни създаде неприятности – опита се да поясни Даниел. – Той представлява компанията. Той е посредникът. И думата му означава обвързване от страна на КОМ... както по въпроса за разработването на мината. От друга страна, онова, което ще каже пред шефовете си, няма да остане без последствия. – И той хвърли поглед към Касуф. – Често съм ви повтарял как навремето на моята планета не обръщах внимание какво правят големите корпорации. А тук дори не са принудени да се съобразяват с общественото мнение. Само шепа хора на Земята знаят за съществуването на Абидос. И са задължени да го пазят в тайна.

Този път и бегъл поглед бе достатъчен, за да разбере, че го слушат с половин ухото.

– Нека се опитам да обясня. Дрейвън се отнася към Локуд както Ра към стражите хороси.

По лицата на абидосците се прокрадна разбиране. Колкото и силен да изглеждаше войнът хорос за обикновения човек, Ра означаваше още по-голяма сила..., а и опасност.

Касуф замислено изгледа Даниел и се намръщи.

– Този Дрейвън да не е крал на компанията?

– Не – спокойно обясни Даниел, – обаче му се чува думата пред кралете на компанията. Затова беше много важно да говорим с него, и то през главата на Локуд.

Въздъхна, осъзнал, че отново използва неизвестни на местните понятия.

– Представете си, че старейшините трябва да отсъдят кой е прав в спора. Едната страна обаче успява така да нагласи нещата, че да се чуят само нейните доводи. Тъкмо в такова положение ни бе поставил Локуд.

– Да, но нали Дрейвън вече ни изслуша – рече Шаури.

Даниел кимна.

– В противен случай трябваше аз да се върна на Земята. – Извърна очи от ужасеното лице на жена си. – За да изложим как стоят нещата, ни беше необходим някой, който не само знае английски, но и познава нравите на моята планета. Другите, които биха предложили помощта си – О'Нийл, Ковалски или Ферети, може и да са ни приятели, но да не забравяме, че са военни. Заповедта на началниците им ги задължава да останат тук на Абидос. А пък аз – додаде Даниел към Шаури – е, на началниците им е известно, че аз на заповеди не се подчинявам.

Шаури не можа да съдържи усмивката си.

– Самата истина говориш, съпруже. Та ти дори на Ра не би се

подчинил, ако вземе да ти заповядва.

– Заслугата ми не е голяма. Ра ми заповяда да убия приятелите си. Вие двамата със Скаара се намесихте тъкмо навреме, за да успеем всички да избягаме.

Едва сега Даниел се огледа.

– Впрочем къде е Скаара? – попита той. – Мислех, че ще присъства на събранието на съвета.

Касуф поклати глава.

– Синът ми пак е решил да става воин. „Нощни действия“, тъй ми каза, макар да не ми е много ясно какво означава.

– Разправят, че постигнал чудеса с младежите рече Даниел. – Може и да нямат униформи като хората на Локуд и Киоу, но той ги е превърнал в истинска бойна сила. – Поколеба се за миг, сетне продължи: – Май ще трябва да ги видим по време на акция. Може би е време старейшините официално да признаят отряда на Скаара за местна войска.

– Нима според теб са ни нужни бойци? – тревожно попита Касуф.

– Поговорих със Скаара... за амбициите му. Тая планета просто не е в състояние да ги побере.

– Как тъй? – поиска да знае Касуф.

Даниел предпазливо предаде разговора си със Скаара за Звездните порти. И остана изненадан, че Касуф е готов да подкрепи сина си в един бъдещ поход.

– Напоследък често се улавям – призна Касуф, че си мисля за нашите звездни братя. И колко хубаво би било да им пратим вест, че с Ра е свършено. Странно е, че тъкмо синът ми може да превърне тези мисли в действие.

– За действия и дума не може да става, преди да се сдобием с координатите на други Звездни порти, тъй му отвърнах аз – рече Даниел. – А не виждам как ще стане това, освен, ако не се натъкнем случайно на още някое скъпоценно послание от древни времена.

Младият човек все тъй продължаваше да крачи напред-назад, сякаш говореше пред аудитория ученици.

– А може би е добре, дето не разполагаме с координати. Защото тогава Скаара би се сблъскал със същия проблем, както, ако аз си наумя да отида на Земята и там да защита нашата кауза. Старгейт вече не ни принадлежи. В ръцете на военните е..., а както знаем, нашият приятел О'Нийл е отстранен от командването – Даниел пхна ръце надълбоко в джобовете си. – Навярно трябваше да предвидя това. Сега, когато Киоу пое командването, Старгейт изцяло ще се контролира от КОМ.

– На тях Старгейт им е нужен – рече Касуф. – А ние за какво бихме го използвали?

– Ами я си представи, че Дрейвън не беше пристигнал. Ако бях поискал да застана пред КОМ и да разкажа за злините, причинени от Локуд, смяташ ли, че той би ми разрешил свободен достъп? Повече от сигурно е, че щеше да ми откаже. Какъвто е подлец, Локуд би ме пусал в пирамидата и там щях да изчезна завинаги. „Злополука при прехвърлянето“ – лицето на Даниел се изкриви в болезнена гримаса. – Дори да бях успял да стигна до Земята, на кого бих могъл да кажа истината там? Казвал съм ти, че колегите ми ме смятаха за прекалено ексцентричен. Ако бях се опитал да разглася историята за преминаване в друг свят, щяха да ме затворят в някоя лудница. Нежно се усмихна на жена си и ѝ даде знак да съдържа напирашите думи.

– И друг път съм ви казвал, за моя народ Ра не е нищо повече от древен мит – усмивката на лицето му в миг угасна. – Никога не познавам в КОМ. Оплакването от Локуд би трябвало да отправя към генерал Уест. Вие не го познавате. Според мен той е толкова лукав, че е напълно способен да представи Дрейвън и Локуд за най-доблестните мъже. Тук, от тази страна на Старгейт, научих, че той използва хората като оръдия. Аз бях неговото оръдие за превод. О'Нийл бе избран за водач на експедицията ни, за да може в случай на нужда да бъде оръдието за разрушение. Ако Старгейт се бе превърнал в заплаха, О'Нийл щеше да взриви Звездната порта. Даниел отново погледна към Шаури.

– Честно казано, не бих поверил съдбата ни – нито пък своята собствена – в ръцете на Уест. Ами ако оръдието повече не му е потребно? Ако бях отишъл да говоря с него, можех и да не се върна.

– Твърде много те тревожат тези неясни възможности – намеси се Касуф.

– Много е важно да преценим всяка една – възрази Даниел. – Аз като че ли вече съм ви повел стъпка по стъпка надолу по някаква пътека към... и аз не зная точно какво. По природа не съм водач, Касуф. Не мога да не се безпокоя.

– Нищо повече не можем да направим, преди да чуем какво ще предложи Дрейвън в отговор. Може и да признае, че загрижеността ни е основателна. И ще получим право по някакъв начин да участваме в управлението на мината, а виновниците за смъртта на Заид ще бъдат наказани.

– Мислех да попитам за това – призна Даниел. Какво би било наказанието за онези двамата?

– Въпросът не е в наказанието – отвърна Касуф. Става дума по-скоро за вид компенсация. Дъщерята на Заид е болна. Сега няма кой да се грижи за бедното момиче. Ако аз трябваше да се произнеса – което не мога да сторя, защото се боя, че омразата ми към Локуд би замъглила трезвия разум – та ако все пак аз трябваше да се нагърбя с решението, бих заставил онези, чието нехайство причини смъртта на Заид, да поемат грижата за дъщеря му. Ако момичето може да се излекува, да направят всичко необходимо, а ако не, да се постараят нищо да не й липсва.

Даниел вдигна вежди.

– Тази система на правораздаване ми се вижда много либерална. Боях се, че ще чуя за наказание като умъртвяване във врящо олио или нещо подобно.

Касуф горчиво се усмихна.

– Такъв беше законът на Ра... Е, той не управляваше със закон, а със сила. Ние не бихме могли да живеем по този начин.

Шаури забеляза как баща ѝ потисна прозаявката си.

– Става късно – рече тя. – Хайде, съпруже.

Когато поеа по тихите улици на Нагада, кипящата нервност у Даниел го накара да ускори крачка. Шаури го настигна, дръпна го за ръката и го изгледа недоумяващо.

– Още не можеш да се успокоиш от разговора с тоя Дрейвън. Трепериш като мастадж, доловил прииждаща пясъчна буря.

– Не се страхувам от Дрейвън... просто се тревожа.

– Не исках да кажа, че трепериш от страх – усмихна се жената. – Просто усещам тръпнещото ти тяло... помня колко по-различно бе през първата ни брачна нощ в сравнение...

– Не е честно – намръщи се Даниел. – Тогава не знаех езика ви и просто не разбрах, че това е брачната ни нощ. А когато проумях...

– Именно – още по-широко се усмихна Шаури.

И двамата ускориха крачка, за да се приберат час по-скоро.

На следващия ден Дрейвън прогони Локуд не само от кабинета му, но и от скъпоценната му климатична инсталация. Настани се зад бюрото на ръководителя на обекта и повика Върнън Балард.

– Пускам пипала към противника посредством нашите езикови учители – заяви Дрейвън на шефа на охраната. – Ако всичко мине добре, утре вечер ще се свържем с тях.

Нощта е най-подходящото време за заговори, особено ако

заговорът има за цел да свали някое правителство. Тъмнината дава чудесни възможности на водачите на преврата.

– Сигурен ли сте, че тия момчета ще успеят да вземат властта от старците? – попита Балард.

– Те са млади. Без съмнение можем да разчитаме на тяхната... стремителност.

Водачът на наемниците поклати глава.

– Това за вас е просто въпрос на подход, нали? Ако не можете да влезете през главния вход, нищо не ви пречи да използвате задната врата.

– И все пак ключът ни е необходим – рече Дрейвън. – И от теб очаквам да ми го доставиш.

– Прадядо ми е търгувал с индианците. И две неща били особено ценени тогава – уиски и пушки. Момчетата едва ли са големи пиячи, но сигурно обичат пушките.

– Ние обаче не искаме в ръцете им да попаднат твърде качествени пушки.

– Също както е правил и прадядо ми с индианците – продължи мисълта си Балард. – Те се нуждаят от предимство на местна почва, а моите хора пък ще имат предимство пред тях. – Мъжът замислено присви очи. – Ще успеея, струва ми се, да се добера до няколко сандъка пушки „Гаранд“ от хиляда деветстотин четирийсет и втора, пригодени за военноморския флот през Втората световна. Пушки с ударник и пет патрона на едно зареждане.

– Изостанали с петдесет години в сравнение със съвременните технологии – отбеляза Дрейвън. – Това ми харесва.

– Пушките „Гаранд“ са за редови войници. Използвали са ги още през хиляда деветстотин и трета – продължаваше да бърби Балард.

– Толкова по-добре – усмихна се Дрейвън.

– Забравих да спомена най-важното. Тия пушки стрелят с куршуми калибър трийсет. Моделите, появили се години по-късно, използват далеч по-малки, да речем, калибър дваисет и две.

– Следователно с амуниции не могат да се снабдяват от нашите складове... нито пък от складовете на военните.

– Не, сър – провлечено отвърна Върнън Балард. За да се сдобият с патрони, тия момчета пак ще опрат до нас.

– Върни се през Старгейт и уговори сделката – заповяда Дрейвън. – Едва ли ще ни струва много скъпо. Искам също така да разполагам с мостра за срещата с бъдещите ни приятели.

Усмивката, разтегнала устните му, бе напълно лишена от каквото и да било чувство.

– Тия примитивни люде се прехласват от всяка пищна демонстрация.

Тримата посетители влязоха в Нагада, предрешени в домашно тъкани роби. За Скаара видът им бе повече от комичен. Какво ли си въобразявах, че ще постигнат тези чужденци?

Предишния ден той бе разговарял със свои съмишленици. Бяха ги потърсили ученици от курсовете по английски, организирани от КОМ. Важният човек, пристигнал да разговаря със старейшините, пожелал да се срещне и със Скаара, лично с него и ако е възможно, в най-тесен кръг.

Скаара не бе склонен да се съгласи, докато не го убеди един от неговите помощници – доскорошен пастир, изявил се в битката с войните хорси.

– Още при първия пост се досети, че за града ще му е нужен водач – обясни младежът. – Добре ще е да го изслушаме.

Ето как бе уговорена срещата за същата вечер, когато в града дойдоха тримата предрешени непознати. Според Скаара още отдалеч си личеше, че не са от местните. Единият се извисяваше на повече от педя над тукашните жители. Когато О'Нийл и Ковалски се бяха представили за жители на Нагада, високият лейтенант поне бе проявил достатъчно досетливост да се поприведе, за да скрие истинския си ръст. А ето, че този ни най-малко не се смущаваше от факта, че стърчи над останалите. Вързопът, който носеше тъй грижливо, също предизвика недоумение.

Чужденците бяха настояли срещата да се състои на някое изолирано и по възможност не много шумно място. Скаара избра един от складовете, построен близо до зидовете.

Постройката беше с дебели стени, но бе взривена от удаджетите на Ра и все още не бе ремонтирана.

На светлината на няколко газени лампи чужденците бяха въведени в едно от вътрешните помещения. Наметалата скоро бяха свалени и Дрейвън, Локуд и шефът на охраната Балард откриха лицата си.

– Ти ли си водачът на младежите войници? – поде Локуд на някакво нескопосно подобие на местното наречие.

– Какво искате? – попита Скаара на английски.

– Така си и мислех, че владееш езика ни – отбеляза Дрейвън. – Един от хората ти, който снощи ми послужи за водач, говореше съвсем сносно.

За Скаара думите прозвучаха така, сякаш бяха излезли от устата на някой търговец на пазара, готов да поласкае купувача още преди да е предложил стоката си.

– Искали сте среща с мен – лаконично изрече домакинът.

– Дойдох да разбера към какво се стремиш – усмихна се Дрейвън. – Компанията, която представлявам, е голяма и мощна. Можем да ти осигурим богатство, жени..., а и власт тук на Абидос. – Опитният оратор се наклони напред, за да подсили следващите си думи. – Затова питам: какво искаш?

Скаара му се усмихна загадъчно.

– Искам звездите. Можеш ли да ми ги предложиш?

Дрейвън се сепна от уemelото измъкване.

– Какво искаш да кажеш? – попита.

– Ти и новите войници, онези в зелените дрехи, държите Старгейт – рече Скаара. – Искам нашият учен, Даниел, да получи достъп до портата. Отвъд има и други светове, моят и твоят не са единствени. Наши братя все още търпят гнета на Ра. Нима не е наш дълг поне да се опитаме да ги открием?

За Дрейвън този отговор беше толкова неочакван, че за да спечели време, той се престори, че се съветва с придружителите си.

– Момчето се цели твърде високо – прошепна Валард. – Кой би помислил, че ще му хрумне да пожелае открит път към други светове?

– При сегашните темпове на доставки печелим добре – додаде Локуд с мазен угоднически тон. – Нима ще допуснем Джаксън да прекъсне този поток? Дори само за миг Старгейт да бъде изключена от веригата, това означава изгубени товари руда и недоставени стоки, които са крайно необходими от тази страна.

– Няма да получим нито руда, нито каквито и да било други стоки, ако не спечелим благосклонността на местното правителство – прошепна Дрейвън в отговор.

Опита се сам да прецени що за човек е този младеж. Накрая реши, че въпреки изречените високопарни слова, може и да се хване в подготовения капан.

– Едва ли бих могъл да ти предложа звездите заговори почти искрено. – Според нашите мъдреци ще бъде много трудно да се открият други светове.

– Така казва и Даниел – кимна Скаара. – Комбинациите са безброй. Но можем поне да опитаме.

– Може би – кротко продължи Дрейвън. – Аз обаче мога да ти

предложа по-добър живот тук на Абидос. Амуниции за твоите бойци, истински униформи, оръжие. Покажи му – обърна се накрая към Балард.

Наемникът разви вързопа, който бе донесъл. На Скаара пушката се стори малко по-дълга от онези, които вече познаваше. Балард извади пачка издължени патрони и я пхна в гнездото.

Едно щракване и той нагласи някакво лостче в горната част. После стреля в стената, където мигом се появи огромна дупка. Изстрелът бе тъй оглушителен, че вътре нахълтаха неколцина от момчетата на Скаара, уплашени, че водачът им е в опасност. Балард отново приготви механизма и стреля.

– Чудесно оръжие, нали? – подхвърли Дрейвън.

– По-бавничко е от онези, които спасихме от лагера на полковник О'Нийл – отбеляза Скаара. – И зареждането отнема повече време... освен това патроните са по-големи от онези, с които стрелят нашите автомати.

Усмивката на Дрейвън застина. Очевидно не бе очаквал младежът да забележи толкова важни детайли.

– Пушките действително са обикновени, защото... е, защото в този свят нещата са по-прости. От друга страна, много по-лесно е да се поправят. Вярно е, че не са и много бързи, но пък и няма да потънат в пясъка.

– Ами добре тогава. Както казваш, това са чудесни оръжия. А ние как ще ги заплатим? Очакваш да ти работим в мините?

– Ще ви дадем пушките, за да ви помогнем да заемете мястото, което ви се полага тук, в Нагада. Ще ги използвате, за да надвиете старците, които държат в подчинение вас и целия град. Мината може да донесе богатство на всеки от вас. Просто върни хората отново да работят за нас.

– Значи ще получим пушки, ще получим и богатство, ако в замяна на това свалим от власт дъртите глупаци, които ни управляват.

Дрейвън закима въодушевено.

– Готов съм да ви дам един съвет, господин Дрейвън. – И Скаара посочи Локуд. – Уволнете този човек. Тук е вече месеци наред, а дори не знае, че аз съм син на Касуф, главния сред дъртите глупаци.

Дрейвън без малко да изпепели с поглед ръководителя на обекта. В отчаянието си Балард взе отново да зарежда пушката. Скаара грабна дълъг прът с подобен на лотусов цвят връх. Дрейвън го бе помислил за причудлива факла или просто за украшение. Замахвайки с пръта като бойна тояга, младежът изби оръжието от ръцете на Балард.

След това задейства някакъв скрит механизъм и на върха на пръта се изтегли тесен фланец. Прицели се и кълбо енергия изскочи от тоягата. Прикладът на пушката пламна, металното лостче изчезна. В следващия миг цевта се разтопи.

– Едва ли ще ни бъдат нужни вашите... простички оръжия.

Всеки би разпознал родения водач в този млад човек, когато той насочи взривното копие към натрапниците.

– Сега си вървете. Махнете се от очите ми, преди да съм ви показал какво може да стори това на човешката плът.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА ДОРИ БОГОВЕТЕ СА СМЪРТНИ

Страничен наблюдател би казал, че преходът на бойния кораб „Окото на Ра“ от звездна орбита в нормално пространство бе извършен във вихрено безшумно зарево. Вакуумът, естествено, не е звукопроводима среда, но от друга страна е светлопроводима. Ето защо в момента, в който звездният кораб се появи, червеноярка светлина заискри от повърхността на пирамидалния му корпус.

Застанала на пулта, Хатор долови познатото чувство на гадене, характерно за преминаването от хиперпространството обратно към реалността. Скоковете на звездния кораб се различаваха от преходите през Звездните порти – по някаква необяснима причина изглеждаха лишени от фокус. Човек имаше чувството, че безцелно се втурва през нищото.

Едно от момичетата от техническия персонал на Пта прокара пръсти по светещите табла, съставляващи контролния пулт за управление. Пред лицето ѝ проблесна холографски екран.

– Навлязохме в звездната система Аментет – обяви тя. – Данните не показват отклонения от предварителните изчисления.

Пта лично обходи пултовете, за да провери всички постове. Когато достигна инженерния, активира системата за комуникации.

– Двигатели! Забелязвам леки отклонения в работата на главната захранваща система. Модулирайте.

Хатор даде знак на инженера на боговете да се приближи.

– Ако продължаваш да вършиш тяхната работа, никога няма да се научат – прошепна тя.

Отвърнаха ѝ доста по-грубо:

– Те все още се обучават, получили са само повърхностни знания по системите на кораба. Екипаж без опит може и да придвижва летящия дворец на Ра за кратки преходи, но съвсем различно е да управляваш този великан.

Това бе добре известно на Хатор. Корабът на Ра, независимо от огромните си размери и великолепие, бе просто обикновена яхта, играчка в сравнение с всяващото ужас туловище на бойния кораб. На всичко отгоре повечето кораби от кралската флота се управляваха от автоматични системи. Което би било невъзможно при кораб, влизаш в бой.

Корабът на Ра разполагаше с невероятна мощ и с разнообразни

приспособления. Ала, въпреки наличието на вълшебния кварцов камък, енергията бе твърде ценна, защото трябваше да се разпределя между двигателя и оръжейните системи. Въпреки дългите месеци за реконструкция, повечето от връзките в хранящата система датираха от хилядолетия.

Хатор неспокойно крачеше напред-назад. Обстановката около нея извикваше неприятни спомени, но за останалите на борда беше едва ли не легенда.

– Как се справяш? – обърна се тя към Пта.

– С кое? – попита в отговор някогашният ѝ съпруг.

– Как се справяш, като легендарна личност? Не те ли смущават реакциите на съвременниците към факта, че си Първият Пта?

– Съвсем просто – сви рамене той. – Не съм им казал.

Аз самата не бих могла да се възползвам от същото, рече си Хатор. Пък и много по-трудно бих привикнала към тая упадъчна епоха. Екипът инженери не бе единственото попълнение на борда на „Окото на Ра“.

В отдалечените владения се струпваха хора и запаси. Дори някои от техниците на Пта бяха задържани против волята на богоподобния си командир.

Най-голямата беда бе недостигът от войни. Наземната бойна група, прикрепена към „Окото на Ра“, бе в чувствително намален състав. Много повече, отколкото на Омбос, Хатор бе принудена да разчита на внезапни яростни атаки от страна на удаджетите за осигуряването на мощен огнен заряд. Всъщност просто не достигаха надеждни бойци, които да се използват като пехотинци. Разполагаха само с малък резервен отряд. Не ѝ достигаха дори обучени войни за огневите постове на бойния кораб. Цели батареи бяха заробени и предстоеше да бъдат изложени на огъня на войниците, мобилизирани измежду администраторите на Тот.

И все пак бяха успели да се доберат до звездната система, най-близка до Туат. Хатор си припомни почти същия преход, извършен с новоповишената ѝ флота преди старта за потушаване бунта на Омбос. Съзвездие Аментет не включваше планети, на които съществува живот. И все пак в някоя от безбройните невидими просеки в пространството трябваше да се намира третата планета.

Хатор предложи да използват скални астероиди за упражнение по стрелба.

– Включете автоматичното управление – нареди тя на жената, чийто пост в йерархията съответстваше на офицер навигатор. – Задайте курс към някой плътен метеоритен облак.

Мрачното сияние, характерно за обичайния ход на придвижване в пространството, освети основата на пирамидалния кораб и ето че той се понесе към нещо като купчина космически боклуци.

– Заповедта изпълнена – докладва офицерът навигатор.

– Сензорните мрежи на максимален обсег! – провикна се Пта.

Таванът на командното помещение изчезна и на негово място се появи холографско изображение на най-близкото видимо пространство. Стилизирана пирамида в средата на проекцията изобразяваше местоположението на кораба. Светещи многостени обозначаваха астероидите.

– Готови за стрелба! – извика Хатор, като отвори нова линия за комуникация. – Вторичните артилерийски единици! Прицелете се! Огън!

Секунди по-късно на холографската проекция метеоритите започнаха да се пръскат и дори да изчезват. Отдолу на екрана се появиха цифрови данни за процента и степента на точните попадения.

– Задоволителен резултат – рече Хатор на Пта. – Изглежда, че тренировките на автоматите симулатори са понаучили на нещичко дори счетоводителите на Тот. – После се обърна към навигационния пулт. – Сензори, намерете ми някое по-глъсто парче. Да наподобява луна Туат.

В резултат на бързото претърсване из относително близките участъци бе открит космически отломък, който всеки астроном от Земята би класифицирал като подобие на Церера – първия най-голям и най-ярък открит астероид. Пирамидалното изображение на холографския екран се сви заради приложението по-голям мащаб. По-дребните късове добиха по-бледи очертания. Астероидът се превърна в пламтящо оранжево кълбо.

– Готови! Първичните единици, прицел... Огън! Набелязаната цел просветна още по-ярко, увеличи размерите си като да бе облак газ, след което изчезна.

Видяното на екрана до голяма степен наподобяваше действителността. Изстреляните мощни експлозивни бяха изпарили планетоида. На Омбос тези бойни единици бяха заличили цели градове.

В сегашното време обаче преградният артилерийски огън означаваше неминуема гибел. Секунди след унищожението на малката луна холографската проекция угасна. Същото сполетя и другите светлини в командното помещение. Важните постове останаха отбелязани, но вече с по-бледата светлина на аварийната система. Завиха предупредителни сирени.

– Двигателите! Какво ти казах за възможните отклонения от зададената програма?! – като бесен се развика Пта.

– Господи, енергийният разход за основните бойни единици пре-
дизвика рязко изтичане на енергия! – отвърна глас, в който прозираше
паника. – В момента се опитваме...

По допълнителната комуникационна линия долетяха и други упла-
шени гласове.

– Докладвайте! Докладвайте, Амит да ви погълне! – изруга Пта.

Яростният пламък блесна в погледа на Хатор.

– Ако твоите хора станат причина да се отклоним, кълна се че лич-
но аз ще те хвърля в бездънната паст на Амит!

– Съжалявам, господарке. – Гласът откъм помещението на главното
захранване звучеше притеснено, но паниката очевидно бе отминала. –
Някои от престарелите връзки просто не издържаха натоварването. Ще
трябва да променим курса, но ви уверявам, пълната мощност скоро ще
бъде възстановена. Поддържащите системи действат, пасивните сензори
не сигнализируют непосредствена опасност.

– Смятах, че разполагаме с вторична верига свързки за цялото дви-
гателно и навигационно оборудване – през зъби изсъска Хатор.

– Това важи за нормални обстоятелства – без колебание отвърна
Пта. – Но при такова бързане... – И той сви рамене. – Би трябвало да
сме доволни, че открихме дефекта. Моите хора постепенно ще се приу-
чат на по-голяма предпазливост.

Хатор предпочиташе да не знае колко време са били в пълна
безпомощност. Най-сетне захранването бе възстановено.

– Върни ни обратно на Туат – гласеше лаконичната й заповед.

Беше запазила спокойствие, докато „Окото на Ра“ възстанови уп-
равлението си. Но все още усещаше стегнатите мускули на стомаха си.

Доближиха звездната система, след което се отправиха към плане-
тата Туат.

– Искам да изпробваме планетарно кацане – тихо рече Хатор на
Пта. – Освен, ако не смяташ, че е прекалено опасно.

– Не по-опасно от маневрите досега – отвърна Пта.

Заревото на двигателите грейна още по-ярко, когато бойният кораб
нахлу в атмосферата на изоставената планета. С невероятна плавност,
като се имат предвид огромните му размери, „Окото на Ра“ се долепи до
разрушения космодрум наред необятния градски пейзаж, белязан от
опустошението.

– Спуснете удаджетите – нареди Хатор. – Нашите бойци са от шест
различни фракции. Трябва да се научат да летят, а и да се бият, като
кип.

С рязък жест тя повика Пта настрана.

– Докато се групират бойните единици, събери всички техники в близост до Туат и се погрижи да няма повече подобни системни срывове. – Очите ѝ отново гневно проблясваха. – Ако това се беше случило по време на бой... – Тя сниши глас. – Ти щеше да бъдеш първата жертва.

– Сигурна ли си, че ще влезеш в сражение с „Окото на Ра“? Корабът на Ра може да се е повредил някъде по пътя между планетата Туат и луна Туат. На борда нямаше никакви техники – само децата и няколко бойци.

– Какво сполетя империята? – избухна Хатор. Не можеш да събереш достатъчно техники да подновят един кораб. Не достигат бойци..., та те са по-малобройни и от почетен гвардейски отряд.

– Отдавна отминаха Първите дни – рече Пта. – Империята преустанови своята експанзия... и вече не ни застрашава бунт от страна на фелахите.

– И в резултат на това експедицията ни до Абидос се сведе до нещо, подобно на детска разходка – горчиво отбеляза Хатор.

– Ами ако се натъкнем на Ра? – попита Пта.

Лицето на Хатор застина.

– Ще му служим, естествено.

Бледата кожа по лицето на киборга Пта се сгърчи в усмивка.

– Ами ако се окаже, че той е безпомощен?

Хатор си спомни как в миналото тези безхитростни блестящи очи винаги бяха успявали да отгатнат мислите ѝ. Каквито и тайни да пазеше тя, той винаги бе в състояние да ги разкрие.

– Не отговори на въпроса ми – прозвуча подигравателно напомняне.

– А и нямам подобно намерение – заяви Хатор и се отдалечи. – Ще взема совалката до луна Туат.

Хатор реши сама да пилотира совалката при полета до кралския дворец. Тя умееше да управлява малкия космически кораб, пък и в интерес на истината, имаше нужда да остане сама. Събитията в контролната зала на „Окото на Ра“ я бяха изтозили неимоверно. Освен това тя бе пилотирала совалки и удаждети още в дните на Първото време. А оттогава уредите за управление не се бяха променили.

Совалката имаше същата пирамидална структура като всички космически съоръжения за придвижване в империята на Ра. Разполагаше с място за не повече от десет души и един пилот. Малкият искрящ корпус изглеждаше някак не на място върху напуканата обветрена пирамида,

приютила Старгейт към планетата Туат.

Бяха правени опити да се закърпи каменният кожух, ала следите от това вече не личаха, скрити в килима от мъх, който достигаше почти до върха на пирамидата. За случайно попаднал тук земен жител станцията би се сторила като широка коледна елха с едно-единствено украшение – звездата на върха.

А за Хатор тъжната гледка на космодрума бе по-скоро метафора за нехайството, обхванало цялата империя на Ра. По нейно време пирамидите се поддържаха безупречно, макар градът, който някога бяха обслужвали, да бе вече белязан от разрухата.

Две станции по-нататък се виждаше „Окото на Ра“, същинска планина от стъклено злато. Пред погледа на Хатор покривните плочи се размествиха и откриха палубите за кацане и процепите за бластерните оръдия. Поне отвън бойният кораб изглеждаше същият гибелен артефакт, както и в дните на Първото време.

Хатор се приготви за излитане и ето, че съзря два удаждета. Изячните дръзко проектирани антигравитационни самолети имаха извитите крила на нападащ сокол. Върху тях дори бяха изобразени стилизирани крилица от злато.

Самолетът направи остър завой и се изгуби в далечината, следвайки своя събрат над пустите улици на мъртвия град. Хатор съзря единствено как проблясват оръдията близнаци. От опит знаеше каква е разрушителната сила, стоварила се върху обраслите с треволяци улици.

Сякаш последвала примера на удаждетите, Хатор включи механизма за излитане. Измамно красиво сияние обагри площадката, когато совалката се отлепи от повърхността.

Мъхът обаче потъмня, една шеста от височината бе като застлана с черен покров.

Совалката се движеше със скоростта и устрема на асансьор – все едно се придържаше към правилото „умерената постоянна скорост е най-доброто оръжие“. Това обаче бе единственият достъп до планетоидния дворец на Ра. Близката до параноя мания за дебнеща опасност, обладала върховния бог, бе поставила Старгейт на Туат на повърхността на планетата. Той бе премахнал от двореца дори телепортите с малък обсег на действие.

Така, че който пожелаеше да посети луна Туат, трябваше да се придвижва с някоя от бавните тантурести, лесно забележими совалки. В проклетите бъчви нямаше място дори да се побере един боен отряд.

Когато совалката се издигна на около петнайсетина метра над

станцията, излетяха друга двойка удаджети. За съжаление тия машини можеха да летят само в атмосфера и не биха могли да стигнат дори до малката луна. Хатор се усмихна. Ето начин да пристигне по впечатляващ начин. Тя реши да поговори с Пта за свръхсъоръжаване на един от самолетите.

Удаджетите се насочиха право към совалката, като я обходиха отсрани. Хатор се усмихна още по-широко – бяха я връхлетели спомени от миналото. Пилотите бяха все същите, винаги готови за някоя каскада. Освен това тя познаваше тези двамата. Вторият екип удаджети принадлежаха към нейната клика, бяха първите ѝ поддръжници.

Отминаха още преди Хатор да проумее, че са открили огън срещу нея. Совалката ѝ се отклони от курса, блъсната от залповете, поразили златистата ѝ повърхност. Тромавият клатушкащ се кораб едва бе успял да удвои разстоянието до повърхността, когато удаджетите се приготвиха за втора атака.

Хатор прокара ръка по новоинсталирания панел. Контролните датчици оживяха. С отдавна придобита лекота тя насочваше издигането на совалката с една ръка, докато с другата задаваше параметрите.

На екрана се появи голяма червена точка. Удаджетите отново бяха над нея. Ефирната им конструкция ги правеше подобни на пеперуди, тръгнаха да нападнат парче тухла. И все пак бяха в състояние да правят маневри и да стрелят. Да стрелят, докато тухлата влезе в единствения тягостно бавен коридор. Рано или късно нападателите щяха да ударят някой важен уред, тухлата щеше да падне и да се разбие!

Освен ако...

Удаджетите бяха открили огън. Хатор придвижи лявата си ръка върху една от светещите плочи. Червената точка на дисплея следваше движенията на ръката ѝ. Точката докосна единия удаджет, изпревари го...

Хатор натисна с пръст подобната на стъкло повърхност. Огнени залпове избухнаха във всеки от върховете на пирамидата. Три от тях удариха удаджета, в който се бе прицелила. Крехкото аеродинамично тяло се разпадна като пеперуда, на която са отрязали крилата.

Другата машина я подмина, поколеба се, преди да се подготви за нова атака. Бяха се издигнали доста нависоко, почти до граничната точка, допустима за удаджета. Ако пилотът не улучеше, Хатор щеше да се измъкне.

Совалката обаче се закашля. Още едно попадение щеше да означава безславно, фатално пропадане. И все пак докато приближаваше,

пилотът се поколеба.

Ръката на Хатор се стрелна по командното табло, изви совалката под прав ъгъл спрямо отвесната траектория. Спреше ли издигането, пирамидалният кораб летеше като камъче. Хатор залитна, повлечена от инерцията.

Маневрата ѝ бе замислена по такъв начин, че нападателят ѝ да бъде принуден да премине огневата линия на петте ѝ оръдия. Удаджетът приближи, решен да атакува. Под крилата припламнаха залпове от оръдия.

В отговор совалката на Хатор блъвна смъртоносен пламък от петте бластера.

Совалката отново се заклати – бе откъснато парче от носа. Удаджетът се пръсна на парчета, тъй като и петте снаряда попаднаха върху пилотската кабина.

Следващата мисъл на Хатор бе да овладее ранената совалка. Изви я така, че тялото отново да е насочено към планетата, включи на максимално издигане и успя тъкмо навреме да спре застрашителното пропадане. Мрачна усмивка разтегна устните на жената. Не бе успяла да поръча на Пта да увеличи мощността на совалките. За нейната лична машина обаче се бе погрижил да е добре въоръжена.

Като се възползва от телепорта вътре в каменната пирамида, Хатор се прехвърли направо в командната зала на „Окото на Ра“. Пта стоеше на мястото на командира. Всички техници от неговия екип носеха взривни копия.

– Бунт или опит за убийство? – попита тя някогашния си съпруг.

Пта вдигна механичното си рамо.

– Все още не сме напълно сигурни, но като че ли опитът за убийство изглежда по-вероятен. Повечето от нашите бойни попълнения изглеждаха шокирани от нападението срещу теб. Отнето им е оръжието, а удажетите са задържани. Първите излетели са получили заповед да се приземят.

– Почудих се, че никой не излети да ми помогне – язвително отбеляза Хатор.

– Исках да се уверя, че който излети, няма да те нападне – отвърна невъзмутимо Пта. Механичното му рамо отново се привдигна. – Пък и много добре знаех, че ще се справиш с два удаждета при въоръжението, с което разполагаш. И предположението ми бе доказано.

– Предполагам трябва да се радваме, че убийците не бяха на бластерните оръдия – заключи Хатор. – Пилотите бяха от моята клика, нали?

– Май ще е по-добре да кажем, от кликата на покойния Себек – отбеляза Пта. – Макар да изглеждаха доста предани на твоята кауза.

– Ще трябва да се надяваме останалите бойци да ме последват. – Хатор се обърна към офицера навигатор.

– Издигни ни. Поемаме към луна Туат. Искам непрекъснато проследяване на отбранителните оръдия на Двореца. Ако се задействат, искам артилерийският отряд да ги взриви.

Мраморните стени на централния купол в двореца бяха изподраскани и изронени от честата размяна на енергийни снаряди. Отрупаните в единия ъгъл мебели – сред които и златният трон – бележеха позицията на последните бунтовници. Хатор наблюдаваше холографското изображение на една от шпиониращите камери, инсталирани от Пта, когато войн хорос от личния ѝ отряд, събран от три отделни фракции, насочи, копието си иззад ъгъла и стреля. Огненото кълбо лесно премина през импровизираната преграда и удари един от бунтовниците в гърдите.

– Един падна, остават петима – отброи тя. – Да не забравяме и двамата водачи в другата зала... при Тот.

– Не мога да ти покажа какво става там – извини се Пта. – Унищожиха моите модули за наблюдение.

– Учудвам се, че не са опитали да рискуват със заложници.

– Не биха посмели при твоята репутация. Сигурна ли си, че искаш да влезеш сама?

Хатор кимна мрачно.

– В този момент нямам желание да чувствам никого зад гърба си.

Опитът за преврат бе привлякъл удивително много поддръжници, защото бе извършен не в името на Апис, подстрекателя, а в името на Ра.

Кой би предположил, че Бикът ще е толкова хитър? – запита се Хатор. Използвал е гнева срещу мен като узурпатор, който възстановява онова, което Ра бе забранил. А е естествено, че всички ние здравата се боим как би реагирал Ра, ако наистина се върне.

Бе оставила Тот да управлява замъка, докато трае пробното ѝ пътуване. И единствено неочаквано бързото ѝ завръщане бе объркало плановете на заговорниците. Едва бяха започнали – бяха пленили Тот и арсенала на двореца, когато „Окото на Ра“ отново се бе появило в системата.

Убийците на борда на бойния кораб се бяха видели принудени да избързат. Освен това все още бе твърде силна съпротивата срещу преврата на луна Туат. Заговорниците дори не бяха успели да се доближат до отбранителните оръдия.

Със завръщането на Хатор опитът за преврат се бе провалил...

Загинали бяха и мнозина от поддръжниците на Апис.

Оставаше да се справят само с тази малобройна група, попаднала в капана. Каква ирония: Пта докладва, че привидно задъненото помещение, където водачите бяха намерили убежище, всъщност бе свързано с таен проход, който той самият бе построил за Ра.

Хатор предложи да използва тайния проход, за да се опита да спаси Тот.

– Би могла да изпратиш отряд от охраната – възрази Пта.

– Тот е този, който ме възроди... дължа му най-доброто, на което съм способна – отвърна Хатор.

Мърморейки недоволено, Пта ѝ показва най-близкия вход. Тайният проход бе слабо осветен и учудващо чист – в много по-добро състояние от площадката за кацане на совалките например.

Хатор безшумно приближи до преградата, която според уверенията на Пта ги делеше от последното убежище на Апис. Отстъпи крачка назад и насочи взривното си копие. Първият изстрел взриви тайния вход. Вторият отнесе главата на Апис, раздробявайки маската и това, което беше под нея, из цялата стая.

Другият бе мускулест млад мъж. Боята от Окото на Ра, татуирано около дясното око на младежа, бе все още незасъхнала. Той наскоро бе попаднал в кастата на бойците и се бе издигнал твърде бързо до ранга на бог.

Това лице бе познато на Хатор. Беше го повишила да заеме мястото на Себек, когато тя самата бе поела фракцията на бога-крокодил.

Новият Себек беше добър воин – собственото му взривно копие бе заредено и насочено към гърдите ѝ.

Хатор обаче вече се бе прицелила и дръпна спусъка.

Себек падна – коремът му представляваше прогорена до въглен маса. Той се отпусна на мраморния под. Бе все още жив, когато Хатор изрита оръжието от безчувствената му ръка. Сетне го повали с крак. Очите на младежа бяха изцъклени, ала в тях все още проблясваше мисъл, когато Хатор насочи копие то към лицето му.

– Тот! – извика тя. Очите на Себек се извърнаха надясно. Хатор се обърна. Тот лежеше студен и неподвижен на пода. Няколко попадения бяха разкъсали тялото му. Имаше също и белези от мъчения, сякаш заговорниците се бяха опитали със сила да го принудят да мине на тяхна страна.

Тот сигурно е бил в безсъзнание, когато го бяха довършили. Темето просто липсваше от главата му. Това бе най-лесният начин да се

предотврати спасяването в саркофага на Ра. Човешките същества лесно биваха закърпени. Ала дори технологията на Ра не бе в състояние да възстанови един размазан мозък.

Хатор оголи зъби, когато се обърна към Себек. Очите им се срещнаха – в неговите се четеше ужас, когато тя вдигна копие то над главата му. Дръпна спусъка, после още веднъж, и пак. Когато спря, не само главата на Себек бе отнесена, но и в мраморния под бе изровена дупка, в която се стичаше кръвта от отрязаната като с трион шия.

Сетне Хатор коленичи до тялото на Тот, затвори изцъклените му очи. Ако вярваше в поличби, тази би й се сторила повече от зловеща.

На бунта бе сложен край. Хатор се бе появила от скривалището на водачите на преврата и бе нападнала стражите в гръб. Ала лицето на Котката не бе весело, когато тя се присъедини към Пта.

– Разполагаш с два дни за допълнителния ремонт на „Окото на Ра“. После поемам към Абидос. Не можем да живеем повече в неведение за съдбата на Ра. Сякаш не смея да тръгна, защото се боя от бунт. И все пак не смея да остана по същата причина. Когато видя с очите си какво е положението – дали ни е нужен наследник, едва тогава ще зная какво да правя с останалите. – И тя пристъпи крачка към Пта. – Обявявам те за господар на двореца по време на моето отсъствие. Желая ти повече успех, отколкото на предишния, когато въздигнах на този пост.

– Като говорим за това, аз ли трябва да посоча новия Себек? – попита Пта.

Хатор се взря в очите му.

– Можеш да постъпиш както намериш за добре – отвърна. – Никога обаче не забравяй, че ще се върна.

За два дни екипажът бе попълнен, създаващите проблеми охраняващи вериги на „Окото на Ра“ бяха подменени.

Заобиколена от цяла свита стражи, Хатор прекоси станцията, за да се качи на кораба си. Внезапно съзря, че някой я очаква в дъното на коридора, подпрял се на един от херметичните люкове.

Хатор даде знак на стражите да спрат и пристъпи пред тях. Наблизо стоеше ужасяващата пародия на машина-човек, някогашният неин съпруг.

– Какво правиш тук? – попита Хатор.

Устната откъм въсърно бледата страна се разтегна в усмивка.

– Последния път, когато тръгна от Туат, забеляза отсъствието ми – рече той. – Този път реших да забележиш присъствието ми. – И той вдигна човешката си ръка. – Просто исках да се сбогуваме... и да ти

пожелая успех.

Хатор кимна, сетне продължи напред. Отвъд коридора тежката херметична врата на кораба се затвори плътно.

Дори когато цялата станция се разтресе от излитането на „Окото на Ра“, Пта не мръдна от мястото си. На устните му все още можеше да се види загадъчната полуусмивка.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА СРЕД БУРЯТА

Джек О'Нийл се изтегна, доколкото му позволяваше тясното походно легло. Макар да бе свикнал на спартански условия, палатката, в която се бе нанесъл, бе наистина тясна. Не можеше да се сравни с тази на главнокомандващия на Абидос.

Но поне беше при приятел. Щом бе научил, че предишният му командир е изгубил и жилището, и поста си, Адам Ковалски му бе предложил да сподели неговата палатка.

– Напоследък тук изпращат толкова много хора, че скоро ще се наложи да си взема съквартирант бе казал Ковалски. – И с ваше извинение, полковник, бих предпочел вас, отколкото някой новак с навирен нос, току-що излязъл от военната академия. Половината от офицерите на Киоу са недорасли самонадеяни хлапаци.

– Всичко това се прави с оглед на сигурността – с горчивина подхвърли Джек О'Нийл. – Генерал Уест изтегля хора направо от тренировъчните лагери, защото вече са проучени по надлежния ред и не са успели да завържат близки приятелства. Така вероятността някое от момчетата да се напие с приятелчетата си и да изтече секретна информация е сведен почти до нулата.

Ковалски се намръщи.

– Да, но ако загазим...

О'Нийл сви рамене.

– Е, остава ни да се надяваме, че тези момчета няма да възприемат нещата тук като учение с халосни патрони.

На полковника не му беше до шеги. По-голяма част от войските под командването на Киоу наистина бяха съставени кажи-речи от новобранци. Ако тук, на Абидос, възникнеше въоръжен конфликт, тези пикльовци от войската трябваше да се сблъскат с войните на Скаара. Щяха да се провалят дори на ниво учебни тренировки, да не говорим, че момчетата на Скаара все пак притежаваха някакъв военен опит, макар и нищожен. Имаха какво още да научат на технологичния фронт, но бяха доказали способността си да боравят с оръжията, с които разполагаха.

Не, решаващата дума при всеки въоръжен конфликт щяха да имат морските пехотинци под командването на Джек О'Нийл – основното ядро на абидоския експедиционен корпус.

Полковникът погледна дългия като върлина лейтенант. Как ли Ковалски щеше да приеме факта да се бие с довчерашните си другари по оръжие? О'Нийл се размърда неспокойно в леглото си. По дяволите, той самият не знаеше дали ще може да го стори.

– Е, как се справяте двамата с Ферети като отговорници за продълствията? – подхвърли.

– Все едно сме мъртви и запратени в ада – отвърна Ковалски. – Само един поглед ми е достатъчен, за да преценя, че тук има поне три батальона. Човек би помислил, че се подготвяме за нападение, като се вземе предвид състоянието на провизиите.

О'Нийл се подсмихна.

– Наполеон е казал, че армиите се придвижват по корем.

Ковалски изсумтя.

– Това май ще е единственият начин, по който ще могат да се придвижват нашите момчета, като се имат предвид боклуците, които ще трябва да мъкнат. – Като споменахме за запаси, Киоу иска да изпрати обратно всички снаряди земя-въздух.

– Противоудаджетните снаряди? – намръщи се Ковалски.

– Той е убеден, че ако изобщо ще се бием, то ще бъде срещу нашите приятели от Нагада – рече О'Нийл. – Те, разбира се, не очакват подкрепления по въздух. – Той погледна лейтенанта. – Нямам право да отменя пряка заповед на командир с по-висш чин. Но няма да те прищипвам. Знам, че си натоварен с по-спешни задачи. Просто не поставяй тази в началото на списъка.

Ковалски сбърчи чело.

– Не е толкова лесно. Сандъците със снаряди заемат много място. Проблемът е, че няма къде да се складират хранителните запаси. Платото не е малко, обаче момчетата се опитват да организират автопарк. Това включва построяването на хангари за поддръжка на техниката, както и изкопаване на подземни резервоари за съхраняване на горивото. Киоу не иска да зависи от транспортни танкери.

Устните на О'Нийл се изкривиха подигравателно.

– Чудесно! Всичките неудобства на един нов дом.

– Другият проблем е, че много камиони пристигат през Старгейт, а почти нищо не се изпраща обратно към Земята. – Лейтенантът замълча за секунда. – Имам предвид след стачката в мината.

– Значи смяташ, че някой добросъвестен сержант от снабдяването ще извози оръжията за въздушна отбрана, за да складира на тяхно място още няколко контейнера с храна.

– Боя се, че е така, сър – Ковалски се подсмихна от внезапно осенилата го идея. – Ако изобщо успеят да ги открият. Много пръст трябва да се изкопае. Кой знае? Може би част от нея ще покрие сандъците с ракети.

– Но трябва да запомниш къде са заровени – засмя се О'Нийл. – Ако ни потрябват, ще се наложи да действаме спешно.

Разговорът бе прекъснат от млад лейтенант, който внезапно се втурна в палатката. Той отдаде чест с автоматизираната прецизност на доскоросен кадет.

– Полковник О'Нийл! Поздрави от генерал Киоу. Присъствието ви в палатката на главнокомандващия е наложително. И то незабавно!

– Надявам се, ще ми бъде простено, ако поне си нахлузя обувките – подхвърли насмешливо О'Нийл, приседна на походното легло и отвърна на козируването на облечения в зелена униформа куриер. Слънцето може да е залязло, но се обзалагам, че пясъкът отвън все още пари.

Той пристегна връзките на обувките си и облече куртката върху памучната фланелка.

– След вас, лейтенант.

Палатката на командващия бе окичена с газови лампи като коледно дърво. О'Нийл прикри гримасата си. Той предпочиташе да няма светлина – навик от времето, когато бе командос и участваше в специални операции. Едва ли бе оправдано мозъчният тръст на лагера да се превръща в лесна мишена за снайперистите.

Освен яркото осветление Киоу бе направил и други нововъведения – бойно знаме и портрет с президента. Не беше за вярване, но той бе наредил да докарат бюро от тиково дърво заедно с удобен, тапициран с кожа стол с висока облегалка и хидравличен механизъм. О'Нийл се бе задоволил с походна масичка и сгъваем стол.

Е, може би атрибутите на властта помагаха на генерала, докато седеше полуприведен зад барикадата си от тиково дърво и изслушваше донесенията на двама служители на КОМ.

– Казвам ви, видях го! – почти изкряска Локуд в стремежа си да бъде по-убедителен. – Този Скаара направо взриви стената на склада!

Уолтър Дрейвън бе по-спокоен, но лицето му изразяваше почти незабележимата загриженост на умел покерджия, получил твърде лоши карти.

– И двамата го видяхме, генерале. Повярвайте ми, останах изумен, като видях такова оръжие в ръцете на тукашните хора.

Киоу се завъртя на стола си и отвърна на поздрава на О'Нийл.

– Какво знаете по въпроса, полковник?

– Не разбирам за какво става дума, сър – отвърна О'Нийл предпазливо.

– Говорим за оръжия – страховити оръжия, които са в ръцете на местната армия! – извика Локуд.

О'Нийл се намръщи.

– Не зная как са се сдобили с тях. Казвате, че е взривил стената... Да не сте попаднали на взривове от стария базов лагер и детонатор...

– Не, полковник – прекъсна го рязко Киоу. – Господата докладват, че местните притежават енергийни оръжия като онези, които донесохте след битката тук, на Абидос.

О'Нийл сви рамене.

– Предполагам, че е напълно възможно. Открихме едно от оръдията и част от вътрешния механизъм на приземилия се удаджем. Беше напълно негодно, както и онова, което бе потрошено от тълпата. През онзи ден всичко, което олицетворяваше властта на Ра, бе напълно унищожено. Имахме също два копиевидни бластера...

– Точно такъв видяхме! – прекъсна го Локуд.

Дори Дрейвън го изгледа с отвращение.

– Има ли и други? – попита Киоу.

О'Нийл се опита да преброи наум.

– Едно взех от Даниел, когато Ра му нареди да ни екзекутира. Сдобихме се и с още едно в мината, когато застрелях един от стражите на Ра. В пирамидата имаше четирима въоръжени стражи, когато опитахме да се промъкнем до Старгейт. И Анубис носеше такова оръжие, когато се бих с него...

– Това прави поне шест – рече Дрейвън, – а вие сте донесли само две.

– Освен това поне още двама от войните хороси, които приземиха своите удаджети, бяха пленени, когато Касуф поведе хората си от града, за да ни спаси – добави О'Нийл.

– Значи местните имат поне шест от тези енергийни оръжия. – Киоу се завъртя към О'Нийл. – За Бога, полковник! Защо не сте ги конфискували?

– По това време разполагах само с двама оцелели подчинени и един цивилен доброволец – Джексън – отбеляза О'Нийл. – Твърде малък отряд, за да се опълча срещу няколкото хиляди местни жители.

– Разбирам – омекна генералът. – Но сте могли да организирате акция и да претърсите щателно района, когато се върнахте с новата мисия.

– Смятате, че трябваше да преобърна града наопаки заради някакви хипотетични оръжия? – попита О'Нийл. – Освен, че биха били пълно своеволие, подобни действия щяха да доведат до големи неприятности. Все едно да се разбута гнездо на оси.

– Въпреки това заради сигурността на мината и на персонала на КОМ, тези господа ме молят да направя точно това. – Киоу махна с ръка към Дрейвън и Локуд.

– А какво са правили тези господа в града, че са станали свидетели на тази демонстрация на оръжейна сила? – попита О'Нийл.

По безизразното лице на Дрейвън пробяга тик просто леко присвиране на окото.

– Опитяхме се да... преговаряме, за да се преустанови тази безумна стачка.

О'Нийл погледна човека от КОМ право в очите. Подозренията му се потвърдиха.

– Опитали сте се да подкупите Скаара да свали от власт Касуф и старейшините. – В тона на О'Нийл се долавяше недоумение. – Как сте могли да предприемете нещо толкова глупаво? Нима не знаете, че Скаара е син на Касуф... – Той млъкна, забелязал, че Дрейвън стрелва с поглед Локуд. – Очевидно не сте знаели. – О'Нийл се обърна към Киоу. – По всичко личи, че Дрейвън, а и КОМ, са нагазили в кацата с меда и краката им са залепнали здраво. А сега искат от нас да ги измъкнем.

Киоу седеше неподвижно, обмисляйки новата информация.

– Скаара със сигурност ще каже на Касуф за предложението на Дрейвън и когато го направи, на тази планета с КОМ ще бъде свършено. Старейшините ще решат – и то съвсем правилно, струва ми се, – че на Дрейвън и компанията не може да се има доверие.

– Генерале, вие сте тук, за да гарантирате сигурността на нашата операция в мината – остро напомни Дрейвън.

– Вие сами осуетихте операцията като се простреляхте в крака – отбеляза ядосано О'Нийл.

– Въпросът е дали вие можете да си позволите едно потенциално враждебно настроено население да задържи тези енергийни оръжия – настоя Дрейвън.

О'Нийл едва се съдържа да не избухне.

– Единствената причина да ги използват е, ако провокирате враждебност!

– Каквото и да говорим – намеси се Киоу, – те са настроени враждебно. – Генералът се огледа. Суровото му лице внезапно придоби

измъчен вид. – Организирането на акция за претърсване на района и за изземване на оръжията наистина може да се изтълкува като допълнителна провокация, но...

– Но не виждам как можете да го избегнете – тържествуващо допълни Дрейвън. – Между другото, точно такава съобщение изпратих на генерал Уест.

Придържайки се към теорията си за изключителната важност на защитните маскировки, семейството на генерал Уест обитаваше уютно, макар и не луксозно жилище, което се помещаваше в самия офицерски щаб. Госпожа Уест си беше легнала преди няколко часа и отдавна спеше.

Но генералът беше все още буден и преглеждаше доклади в тази част от жилището, която му служеше за кабинет. Телефонът извън – нещо твърде обичайно, дори в този среднощен час.

– Генерал Уест – рече гласът от другата страна, чиста ли е линията?

– Да – отвърна генералът.

– Казвам се Върнън Балард, сър. Отговарям за сигурността на операцията на КОМ на Аби...

– Разбирам – прекъсна го Уест. Независимо колко сигурна беше линията, по-добре бе да не се споменават подробности.

– Обаждам се от планината Крийк.

Значи Балард току-що бе излязъл от Старгейт и звънеше от ракетния силов.

– Говорете по същество.

– Господин Дрейвън... Уолтър Дрейвън ме изпрати да докладвам за положението на... знаете къде. Той има молба и съобщение. Първо съобщението. „Времето на отплата настъпи. За Чили.“

– Аха – рече Уест.

В разузнавателните среди, в които се движеше, услугите бяха разменна монета. Правене на услуги, връщане на услуги. Лицето, което водеше всичко под отчет, се бе появило. Преди много години Чили беше един от неговите първи успехи, извоюван с неопенимата помощ на КОМ. Каквото и да искаше в замяна Дрейвън, то нямаше да е малко.

– Необходима ми е повече информация за положението – рече Уест. – Едва тогава ще мога да реша дали да върна услугата.

На Абидос Джек О'Нийл прекоси забързано военния лагер в посока

към автопарка. Докато вървеше между палатките, забеляза будни войници, часове преди да е прозвучал сигналът за ставане. Генерал Киоу не бе дал отговор на Дрейвън и Локуд. Бе прехвърлил отговорността на генерал Уест.

Само в случай на заповед за действие щяха да започнат подготовката.

Генералът вече бе дал няколко заповеди на О'Нийл – нетърпящи възражения искания, които полковникът трябваше да предаде на старейшините от Нагада.

Когато О'Нийл пристигна в автопарка, механиците вече бяха готови да направят технически преглед на танковете, изпратени през Старгейт. Полковникът огледа сто и двацет милиметровото оръдие, което изглеждаше едва ли не ниско в сравнение с масивната оръдейна кула.

Въпреки това само няколко залпа от това оръдие щяха да са достатъчни да разрушат вратите на Нагада. По дяволите, за огромните гъсенични вериги на танка с оръдието нямаше да е проблем да сринат стени и да проникнат в града. Но дали бронята щеше да издържи на енергийните залпове?

О'Нийл тръсна глава и пропъди тези мисли. Бе дошъл тук, за да вземе един всъдеход и да стигне до града, за да се опита да осуети подобни военни експерименти.

На Киоу не му се искаше да се лиши дори за кратко от заместника си, но О'Нийл решително бе настоял. От градската управа го познаваха и той разчиташе, че все още му имат доверие. Освен това беше приятел с командващия абидоската войска, която бе набрала мощ и внушаваше страх. Ако имаше възможност за мирно разрешение на конфликта, той трябваше да се опита да го намери.

О'Нийл отказа да вземе със себе си шофьор. Подкара всъдехода по пътя покрай мината на КОМ и рязко увеличи скоростта. Щом стигна до дюната, където бе разположен наблюдателният пункт на Скаара, полковникът спря и натисна клаксона. Никакъв отговор.

О'Нийл скочи от всъдехода и застана в обсега на светлинните снопове на фаровете.

– Аз съм... О'Нийл! – извика той към безмълвната дюна. – Черната шапка! – додаде на абидоски.

Мъжът се обърна към светлината, за да покаже, че не е въоръжен и започна да се изкачва по дюната.

Ще бъде наистина глупава, ако някой ме застреля сега, помисли си.

Наблюдателницата беше празна, въпреки че се забелязваха следи от

скорошно присъствие. Тъй като я бяха използвали дълго време, бе оборудвана с някои удобства. О'Нийл забеляза замаскираните следи от малък огън – очевидно бе използван изсушен животински тор. Зърна няколко непромокаеми облекла и прилежно сгънати одеяла с пясъчен цвят, които през деня осигуряваха защита от палещите лъчи на слънцето, а през нощта – топлина.

Оскъдната екипировка бе изоставена, но нямаше следи от борба. Очевидно войниците неочаквано са били отзовани.

О'Нийл се намръщи. По всичко личеше, че Скаара очаква нападение от лагера и е оттеглил хората си от позициите, известни на всички.

Полковникът се плъзна по пясъка и се върна към превозното средство. Следващата му спирка бе Нагада.

О'Нийл нетърпеливо подкара покрай каньона, където се намираше мината. Разкъсваше се между необходимостта да пристигне час по-скоро и опасността превозното средство да поднесе от високата скорост и да го хвърли в пропастта.

Най-накрая пред погледа му изникнаха очертанията на спящия град. Не прозвуча тръба, която да възвести пристигането му.

О'Нийл беше сигурен, че са чули силния шум на всъдехода, предизвестяващ пристигането му. В тишината, която се възцари, след като изключи двигателя, полковникът долови смразяващ кръвта звук.

Зареждането на автоматичен пистолет.

С вдигнати ръце О'Нийл пристъпи в конусовидните светлинни снопове на фаровете.

В този миг се дочу глас:

– Черната шапка!

Но вратите останаха затворени.

О'Нийл стоя неподвижно почти цяла вечност, опитвайки се да покаже, че няма намерение да напада никого. А нощният студ на пустинята безмилостно проникваше през куртката му.

Тъкмо реши да седне върху все още топлия капак на всъдехода, когато се чу глас:

– О'Нийл! Слава Богу, че си ти! Беше Даниел Джексън.

Портите се отвориха.

О'Нийл отпи вода от купата. Гърлото му бе пресъхнало от часовете говорене. Подаде съда на Даниел Джексън, който сигурно бе още по-жаден, защото не само бе превеждал казаното от О'Нийл на Касуф и старейшините, а и бе предал техните думи на полковника.

И какъв бе резултатът от този словесен марафон? Никакъв.

Касуф и старейшините бяха категорични, че КОМ трябва да напусне Абидос. Те ненавиждаха Балард, шефа на охраната на компанията, не вярваха на Дрейвън и открито презираха Локуд. И генерал Франсис Киоу не се ползваше с добро име сред членовете на местната управа. Всички помнеха, че един от облечените му в зелена униформа войници бе охранявал палатката за почивка, когато Заид бе намерил смъртта си.

О'Нийл се бе опитал да бъде дипломатичен, доколкото е възможно, но искането на Киоу бе категорично, всички взривни копия в града трябваше да бъдат предадени на въоръжените сили на Съединените щати.

Скаара, който седеше отстрани на събралите се старейшини, заспори разгорещено. Той поне можеше да изложи съображенията си направо на английски.

– Тези взривни: копия ни принадлежат. Те са наша военна плячка и са най-доброто ни защитно средство, заедно с вашите автомати. Вижте какво се опитаха да ни пробутат Дрейвън и приятелите му!

Той даде знак, с ръка и от тъмнината встрани се появи младеж от неговия отряд. Един поглед по обгорелите и стопени останки бе достатъчен на О'Нийл, за да прецени, че оръжието е старинна пушка „Гаранд“, като онези, които все още можеха да се видят по време на парадите на военните подразделения на Националната гвардия.

А какво ще стане след това? Киоу ще поиска ли да върнем и вашите автомати? Тези, които изкопахме от пясъците, за да ги използваме срещу Ра? Ако войните хороси дойдат отново, нима ще трябва да се отбраняваме с камъни и тояги?

– Ако Киоу пристигне да търси бластерите с войска и танкове, пак ще разчитате единствено на камъни и тояги – отвърна О'Нийл. – Нашите автомати са около десетина. Разполагате приблизително с шест взривни копия. Ако вашите хора не са разглобили и похабили някое от тях в желанието си да разберат принципа на действие на тези играчки на Ра или ако енергийният запас на тези оръжия вече не е изчерпан. – Той се обърна към Джексън. – Постарай се да ги убедиш, че Дрейвън и Киоу не се шегуват. Дрейвън изглежда мисли, че разрешението от генерал Уест му е в кърпа вързано. И ако заповедта пристигне, това няма да е като някой младежки протест от времето на колежанските ти дни. Тези танкове са снабдени с истински оръдия, а войниците на Киоу – с модерни автомати – да не говорим, че ръцете ги сърбят да натиснат спусъците. Ако започне престрелка, просто ви напомням, че сме далеч от надзора на правителството.

Капчици пот се появиха на горната устна на Даниел, докато се опитваше да обясни на старейшините методите на действие на земните политици. Но Касуф и другите не отстъпиха.

– Те биха върнали оръжията единствено на теб като командир, когото познават и на когото вярват – примирено рече накрая Даниел. – Отнасят се с прекалено много резерви към Киоу.

Лъчите на едно от слънцата тъкмо осветиха хоризонта, когато напрегнатият спор бе прекъснат от продължителния зов на роговете.

О'Нийл, Даниел, Скаара и няколко от по-пъргавите старейшини се изкачиха на въжените мостове над портите. От тази височина О'Нийл можа да съзре голям облак прах, който приближаваше града. Не бе причинен от вихрушка, а от гъсенични вериги и колела – знак за приближаването на танкове и всъдеходи, порещи пустошта на Абидос. Те идваха, за да поставят ултиматум на Нагада.

– Както и очаквах, пристигнала е заповед от генерал Уест – промърмори едва чуто О'Нийл.

– Аз пък предполагам, че Дрейвън, а може би и Киоу, са изключително доволни, че ти си приклящен в капан тук, докато се разиграва всичко това горчиво подхвърли Даниел.

– Нищо не бива да се случи! – О'Нийл се обърна към Скаара.

– Не трябва да се биете! Не можете ли да върнете тези оръжия?

Скаара поклати глава. Навън вече се развиделяваше и О'Нийл можа да различи силуетите на млади войни абидосци, заемащи позиции по крепостните стени и по покривите на по-високите сгради.

– Видно е, че не идват да ни молят да ги предадем.

Два хеликоптера, снабдени с бордови оръдия, изпревариха приближаващия облак. Скаара дръпна О'Нийл за ръкава.

– Наистина ли ще се изправиш срещу старите си бойни другари? – прошепна младежът.

Сякаш буца заседна в гърлото на О'Нийл.

– Ако... – Той се покашля. – Ако заповедите са такива, нямам избор.

Над главите им отново се обади гигантският рог.

– Нима мислят, че не сме ги забелязали? – обърна се О'Нийл към Даниел.

Но в този миг абидосците около него сякаш загърбиха приближаващата заплаха и впериха погледи в обратна посока.

Оттам към Нагада приближаваше друг облак – огромен и тъмен. Светкавици прорязваха горните му нива високо в атмосферата.

Приглушен шепот премина сред множеството, вцепенено от страх.

– Чудесно. Киоу ще хвърли силите си право в развилнялата се пясъчна буря – процеди през зъби О'Нийл.

Лицето на Даниел Джексън се изопна от ужас, щом ученият осъзна какво става.

– Това не е естествено природно явление.

– Че какво е тогава? – изглежда го О'Нийл.

Отговорът дойде миг по-късно, когато вторият облак предизвести приближаването си с гръм. Проблясващите високо в небето светкавици придобиха ясни очертания – очертания на гигантска пирамида.

Скаара изхриптя, все едно не му достигаше въздух. Старейшините глухо простенаха. Даниел втренчено следеше обекта с пребледняло лице.

Вперил поглед нагоре, О'Нийл промълви:

– За Бога... По дяволите!

Възгласът му бе наполовина молитва, наполовина проклятие.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА НЕИЗБЕЖНА СРЕЩА

Хатор все още тръпнеше от гняв в командната зала на „Окото на Ра“. Скенер-техниците бяха пределно ясни, когато докладваха, че са проследили космическия път на Ра с помощта на апаратурата за изследване на субпространството. Той бе пристигнал на Абидос. Нямаше обаче данни да е напуснал мястото.

Но по-прецизните скенери бяха отчели разсеян като мъглявина, невидим за човешкото око, пръстен, опасващ Абидос. Той бе образуван от миниатюрни частици лъчист кварцов кристал. Изключено бе явлението да е природен феномен. Макар да бяха изминали месеци от събитието, техниците на Хатор можаха да идентифицират частиците като останки от летящия дворец на Ра.

Най-сетне Хатор бе принудена да приеме факта, че Ра наистина е мъртъв. Възможно ли бе сполетялото го бедствие да е плод на навигационна грешка? Нейните техники бяха затруднени да определят на какво се дължи лъчението на кристалните частици. Може би екипажът на Ра не беше успял да отстрани някаква повреда?

Богинята с котешка глава изключваше възможността фелахите от Абидос да имат пръст в гибелта на Ра. Откъде можеха да разполагат с такава мощна техника, че да унищожат космически кораб?

Ала едно бе сигурно – те бяха станали свидетели на гибелта на Ра. Ако бяха изтълкували правилно експлозията в небето, щяха да надигнат глас за свобода. Хатор трябваше да потуши техния протест – и щеше да го стори в качеството си на императрица. Планът ѝ бързо се избистряше. Абидос бе един негостоприемен, затънтен свят. Но разполагаше с кварцитна мина. Подобно на своите противници, които притежаваха феодални владения, Хатор щеше да превърне Абидос в своя база. Щеше да доведе тук Пта и да го застави да разработва нови модерни оръжия.

Възнамеряваше дори да набере подкрепления измежду фелахите. Те не бяха годни да станат войни хороси, разбира се, но щяха да послужат като пушечно месо за бластерите. Ра бе постъпил по същия начин, когато за пръв път бе отишъл на Земята.

Бе планирала пристигането ѝ да бъде внушително. Скенер-техниците бяха регистрирали идеални метеорологични условия. Хатор бе извела „Окото на Ра“ в горния слой на атмосферата, разчиствайки буреносните

облаци, след което бе използвала няколко заряда от вторичните бойни единици, за да йонизира околното пространство и бе навлязла в гръмотевичната буря, приближаваща към Абидос.

Внушително наистина! Но енергийните заряди бяха блокирали бордовите скенери, които заработиха едва когато корабът се озова над града.

Лейтенант Питър Колиър изруга, когато хеликоптерът му се разтре-се от внезапно усилия се вятър, предвестник на гръмотевична буря.

– Винаги можеш да разчиташ на командирите, че ще те пратят в пустинята точно когато се е развилняла пясъчна буря – промърмори той. – Надявам се да знаят какво правят.

Реактивната турбина над главата му нададе вой, когато подаде мощност на перките. Колиър беше дошъл направо от тренировъчния лагер и съвсем наскоро бе произведен в чин лейтенант. Той настрои радиопредавателя в шлема си и се опита да установи връзка с другия хеликоптер.

– „Фокстрот Виктор“! – извика Колиър. Пилот на другия хеликоптер беше капитан Ралф Ванс, ветеран с прошарена коса, който имаше твърде малък опит с тези огромни чудовища с перки.

– Какво има? – изкрещя капитанът в отговор на повикването на Колиър.

– Сър, не трябва ли да се издигнем над приближаващите облаци?

– Задачата ни е да направим разузнавателен полет, за да се уверим, че дрипльовците не готвят изненади на нашите войници. – По-старшият офицер прекъсна назидателно-ироничната тирада, предназначена да постресне младока, и явно насочил вниманието си към контролните уреди, измърмори:

– Какво му става на този радар? – След което успя само да изкрещи, обезумял от ужас:

– Мили Боже!

От тъмния облак, който се носеше към тях, проблесна светкавица. Перките на водещия хеликоптер изхвърчаха и моторът се възпламени, когато от него бликна чисто авиационно гориво. „Фокстрот Виктор“ се устреми към земята със скоростта на изстреляна в обратна посока ракета.

Колиър откъсна очи от експлозията и вдигна поглед към невероятното, материализиращо се от облака, небесно тяло.

Беше летяща пирамида с размерите на малка планина. Но изглежда криеше безброй повече опасности от която и да е планина. Това проклето нещо бе убило капитан Ванс и екипажа му.

– Артилерист! – изкрещя Колиър по интеркома. Ракетите готови за изстрелване! По голямата мишена отвън!

Лейтенантът умело маневрираше с лоста за управление, опитвайки се да намери подходящ ъгъл за нападение. Имаше чувството, че се върти като муха над кравешки изпражнения. Доколко неговите ракети можеха да поразят това чудо на техниката?

Имаше само един начин да разбере.

– Огън!

Хеликоптерът бе снабден с ракети въздух-земя и противотанкови снаряди, макар да се предполагаше, че местните не разполагат с танкове. Първите два изстрела не нанесоха никакви сериозни поражения на златистата фасетъчна повърхност на пирамидата.

Но по-нагоре към върха, доста над мястото, където бяха улучили ракетите, в корпуса на кораба се отвори цепнатина. Колиър не я забеляза, докато сноп унищожителна енергия не проблесна през тази своеобразна амбразура към неговия хеликоптер.

А тогава вече бе твърде късно.

Хатор стоеше безмълвно в командната зала на „Окото на Ра“. Очите ѝ поглъщаха холографския триизмерен образ на небето пред нейния космически кораб.

– Сценери! – нареди тя. – Искам изображение отблизо на този летателен апарат!

Появи се нов образ, на по-малко от една ръка разстояние, представящо в детайли оцелялата летателна машина.

На Хатор, свикнала с изчистената форма на удаджетите, този летателен апарат ѝ се стори смешно издължен. Напомни ѝ за огромните бръмчащи насекоми над Нил в бластия район на Фаюм.

Вражеският летателен апарат избълва два залпа едновременно. Хатор нямаше представа дали корабът ѝ е улучен. „Окото на Ра“ продължи безпрепятствено полета си. Нямаше данни за никакви повреди.

– Артилерия! – заповяда тя. – Изпробвайте една от вторичните бойни единици върху това нещо и го елиминирайте.

Според данните в компютъра на Ра през това десетилетие Абидос бе посещаван за прибиране на доставка от енергиен кварц. Нямаше начин за толкова кратък период от време местните фелахи да са отбелязали такъв напредък, та от медни кирки да са преминали на летателни

машини, дори примитивни като тези.

А ако тези машини не бяха построени на Абидос... Тръпка премина по голия гръб на Хатор. Самият Ра бе хибридно създание, както ѝ бе признал в момент на интимно откровение. Тялото му на човек бе обладано... Не, тази дума бе прекалено силна. По-точно казано бе, че човешката форма „се обитаваше“. Във всеки случай интелигентно извънземно същество живееше в божествено красивото тяло на младеж.

Хатор знаеше, че съществуват и други създания. Бе виждала човекоподобните същества, които служеха на Ра, преди той да се отправи към Земята. И, разбира се, бе унищожила милиони такива същества на Омбос. Единственият им паметник бяха руините на мъртвия Туат.

Възможно ли бе други пришълци да са нахлули в империята на Ра? Пришълци достатъчно силни, за да унищожат самия Ра?

Но ако врагът разполагаше с такава мощ, защо използваше летателни апарати, които бяха толкова уязвими във въздуха?

Залпът на една от вторичните бойни единици улучи несвършената машина и тя се пръсна на хиляди парчета във въздуха.

– Това изглежда е пилотът! – извика Хатор, когато някаква фигура изхвърча от разбитата кабина за управление. – Фокусирайте върху него и дайте близък план!

Пилотът изглежда имаше две ръце и два крака. По-голяма част от тялото му бе покрита с широк маскировъчен, костюм. Но главата? Толкова голяма и кръгла! Очите изглеждаха като готови да изскочат от орбитите си кристални сфери.

Хатор заключи, че пришълците вероятно са насекомоподобни.

Парче от експлодиралата машина удари безжизненото падащо тяло и откъсна част от главата. Не това беше шлем! Онова което бе взела за очи, бяха защитни очила, а чертите зад тях се оказаха съвсем човешки.

Но как бе възможно? Никой от приближените на Ра не би позволил на фелахите да построят такива машини. А и самият Ра никога не би допуснал появата на опасни оръжия в своите феодални владения. По какъв начин тези простосмъртни бяха успели да прогресират до такава степен, без да бъдат спрени навреме?

Внезапно я осени прозрение. Устните ѝ се разтегнаха в усмивка.

– Идват от Първия Свят. Потомци са на хората, които въстанаха след Първото време.

Останали без надзор и контрол през всичките тези години, те бяха създали собствена технология. И след това може би отново бяха намерили Старгейт. По някакъв начин бяха открили пътя към Абидос точно

когато Ра бе дошъл да събере от местните данъка под формата на кварцови кристали.

Невероятното бе, че въпреки примитивното си технологично равнище, пришълците бяха успели да унищожат Ра...

Би трябвало да е благодарна на тези непокорници.

Но се налагаше да ги унищожи.

Скенерите разшириха обхвата си и локализираха наземна колона от моторни превозни средства, напредващи към Нагада.

– Амит да погуби душата ми! – промърмори Хатор. – Там долу трябва да има поне хиляда войни... Може би и повече!

О, ако тези войски застанеха зад нея, когато се наложеше да се разправи със своите съперници...

Хатор прогони примамливата мисъл. Тези диваци бяха нашественици тук. И гневът на империята трябваше да се стовари върху им. Дори да бяха десетки хиляди, не можеха да противодействат на мощните оръжия на „Окото на Ра“.

– Артилерия! Пригответе всички вторични бойни единици.

Богинята с котешка глава се взря в леко въоръжените превозни средства, които образуваха предната линия. След тях пъплеха по-тежкобойни машини, подобни на железни сандъци, снабдени с някакви безрайни гъсенични вериги, които оставяха дълбоки следи в пясъка.

Колоната постепенно се разгръщаше в широка бойна линия. Но това едва ли щеше да им помогне.

По-назад четири тежко въоръжени машини ескортираха в каре друг подвижен железен сандък. Хатор присви очи. Причината за такава засилена охрана можеше да бъде само една.

Богинята рязко протегна ръка към изображението и посочи първата избрана цел.

– Скенери! Да се предадат точните координати към всички вторични бойни единици! Артилерия, чакай моята заповед... Огън!

Франсис Киоу не смяташе, че висшите военни, и по-специално генералите, трябва да ръководят настъплението от самата фронтова линия. От друга страна, той нямаше никакво намерение да стои в укрепения лагер, докато двата батальона водеха военни действия с тълпа местни жители, въоръжени с шест фантазмагорични оръжия, десетина автомати и няколко хиляди медни кирки.

Бе превърнал личния си бронетранспортър в подвижен команден мост и, заобиколен от четири танка, бе поел към фронта.

Мерките за сигурност изглаждаха изключително надеждни, докато

една пирамида, която приличаше повече на летяща планина, не се бе материализирала от приближаващия буреносен облак. Киоу забеляза страховитата пирамида, когато шофьорът на бронетранспортъора рязко натисна спирачки, зяпнал от изумление през перископа на машината, която управляваше. Генералът скочи като ужилен от седалката и се втурна към отворения люк – бяха сметнали за ненужно да пътуват в пълна бойна готовност.

Генералът тъкмо се покатери по стълбичката, водеща към люка, когато машината отново потегли. Мъжът успя да се изкачи точно навреме, за да види как последният от разузнавателните хеликоптери експлодира във висините. Киоу извика към радиста:

– До всички подразделения! Разпръснете се! Прекалено лесна мислена сме в колона! Това проклето нещо ще ни види сметката! Отстъпвайте към лагера! По дяволите, помисли си той. Защо О'Нийл не бе успял да докара тук няколко ракетни установки?

Трябваше обаче да признае, че само ако ракетите бяха снабдени с ядрени бойни глави, щяха да постигнат някакъв съмнителен ефект върху това страховитото летателно съоръжение.

Машината под краката му отново потегли рязко и едва не го извърли през люка. Генералът се извърна и забеляза, че подчинените му, чули заповедта, опитват да се разпръснат. Превозните средства боксуваха в отчаяни опити да изплъзят нагоре по дюните. Танковете, които ескортираха Киоу, насочиха оръдията си и стреляха към пирамидата, която кръжеше над тях злокобно като сянката на съдбата.

Обзет от паника, Киоу понечи да скочи обратно в бронетранспортъора и да затвори люка. Но нима трисантиметровата алуминиева броня щеше да издържи на мощната атака на сатанинския космически кораб?

Той погледна нагоре, занемал от ужас. Страховитата грамада продължаваше да кръжи над тях, демонстрирайки титаничната си мощ. Киоу успя да различи тъмни линии по блестящата златисто кварцова повърхност – амбразури за дулата на непознати нему оръжия.

Почувства се като мравка, която вижда надвиснало, готово да я смачка, човешко стъпало.

Но един генерал не може да изневери на себе си. Последната му мисъл в този критичен момент бе, че ще остане в историята.

Невероятно сияние озари небето.

Само дано не го объркат с някой друг Киоу...

Хатор се усмихна доволно. Транспортното средство на главнокомандващия и ескортиращите го четири тежковъоръжени машини бяха

изчезнали във взривния облак на дузините мощни бластери. Нажеженият въздух трептеше над поразените тежки машини сред стопения кварцов пясък.

– Обезглавете врага, но тялото запазете – нареди Хатор. Останалата част от военния керван не остана в плътна колона, както бе очаквала. Превозните средства направиха завой и бясно подкараха през пясъците.

Въпреки че нашествениците се движеха на зигзаг и опитваха да се разпръснат, за да не станат лесна мишена, от тази височина планът им бе пределно ясен за „Окото на Ра“.

Отправяха се към голямата пирамида дълбоко в пустинята, където се намираше абидоския космодрум – стартова площадка към мрежата от Звездни порти.

– Ако се надяват лесно да избягат там, откъдето идват, ще останат жестоко излъгани – промърмори Хатор.

Всякакъв план за действие на нашествениците беше обречен.

– Пълен напред! Посока космодрума! – нареди тя на офицера навигатор. Като някакво митично пустинно същество „Окото на Ра“ се понесе над пясъците, увличайки вятъра със себе си.

Корабът бързо задмина наземните превозни средства. След секунди вече се снижаваше над платото, което служеше за космодрум.

Хатор веднага забеляза, че скалистата площадка бе превърната от нашествениците във временен дом.

„Окото на Ра“ премина над обширната площ, осяяна с палатки, като издуха повечето от тях. Дребни човешки фигури се разбягаха панически в опит да се спасят.

В същия миг космическият кораб се озова над пирамидата от искрящ варовик.

– Започнете приземяване – нареди Хатор.

Въпреки размерите си, „Окото на Ра“ се разтресе леко, докато се снижаваше към космодрума. Мощните двигатели създадоха силна въздушна вълна. Какво ли не биха дали тези нещастни човешки същества да се озоват в безобидна пясъчна буря.

Корабът се приземи.

При кацането си пътническият кораб на Ра бе прилепнал плътно към стените на пирамидата и те изглеждаха като позлатени от магически появилия се летящ дворец.

За „Окото на Ра“ монолитният космодрум изглеждаше миниатюрен в сравнение със собственото му туловище.

Приземилият се боен кораб бе два пъти по-голям от наземната

постройка.

Пътят, прокаран от КОМ и тръгващ от пирамидата, беше заличен, сякаш бе минал огромен булдозер. Входът беше изчезнал, изгубен зад светещата кварцова стена.

Хатор кимна доволно.

Пътят на нашествениците за бягство бе отрязан. Бяха хванати в капан я нямаше как да се измъкнат от Абидос. Щеше да се занимае с тях по-късно.

Достъпът до Старгейт беше блокиран под туловището на „Окото на Ра“.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГААВА ЖЕРТВИ

Лейтенант Адам Ковалски и ефрейтор Ферети правеха инвентаризация на амунициите в една от палатките за боеприпаси в базовия лагер. Заради достигналите до тях слухове за плановете на Киоу лейтенантът смяташе, че скоро ще имат нужда от голямо количество патрони. Но нямаше смисъл да бързат, особено след като повечето морски пехотинци бяха оставени в лагера.

Ферети се катереше върху натрупаните сандъци с амуниции, илюстриращи представата за свръхзапаси.

Ковалски изпитваше симпатия към подофицера. Мъже, които търсеха тих и спокоен живот, не се присъединяваха към морската пехота. Ако пък бяха сторили тази грешка, стремяха се бързо да я поправят. Очевидно Ферети не бе такъв тип. От друга страна...

– Ферети – обърна се Ковалски към младия военен, – точно сега едва ли имаш желание да си навън. Имам предвид, че войниците на Киоу може да стрелят по хлапетата, за чието обучение толкова помогнахме.

– Прав сте, сър. – Ферети спря да се изкачва по грамадата от сандъци. – Не бих искал да участвам в нападение срещу местните жители. По дяволите, аз харесвам тези хлапета! Но не мога и да се примиря с това, че ни превърнаха в служители на компанията, възлагайки ни да отговаряме за провизиите и боеприпасите.

– Спомни си за двореца на Монтесума – подхвърли Ковалски с усмивка. Ферети го погледна смутено. Винаги бе мислил, че дворецът на Монтесума е отходно място, където човек попада, когато го застигне отмъщението на Монтесума.

Ковалски въздъхна.

– През хиляда осемстотин четирийсет и седма година по време на мексиканската война Уинфийлд Скот акистрирал във Вера Круз с дванайсет хиляди мъже и предприел поход до столицата Мексико. За цяла една година изтощителни преходи на военноморските сили било възложено да охраняват обоза. Когато накрая достигнали столицата, за да сломи съпротивата на града, на Скот му се наложило да превземе крепостта Чапултепек. Познай на кого се паднала честта да свърши тази работа.

– На военноморските части! Те били на предна линия и представлявали бойното ядро.

Ковалски кимна.

– Следователно сега ще охраняваме боеприпасите, но доста скоро може да се наложи да спасяваме Киоу.

Думите му бяха заглушени от страховит гръм. И едва отзвучал, палатката се стовари върху главите им. Отвън долетяха уплашени и тревожни викове.

– О, Господи – изстена Ферети, докато се бореше с платнището, неочаквано подхванато от силния вятър. – Ако това е още една от онези пясъчни бури, смятай, че доста сме загазили. Палатките няма да издържат, а ние сме прекалено много, за да се подслоним в пирамидата.

– Без да броим двата взвода на Киоу, които сега са точно в центъра на бурята. – Ковалски коленичи на пода и пропъгълзя под платнището до края на палатката. – Все още не разбирам защо това нещо се свлече, вместо да бъде отнесено от вятъра.

Озовал се най-сетне навън, той смаяно впери очи в златистото космическо тяло, без да обръща внимание на силния вятър, който едва не го повали.

– Господи! – успя да промълви.

Ферети също изпъгълзя изпод платнището и възкликна:

– Просвети Иисусе! Ра се върна!

– О'Нийл бе абсолютно сигурен, че атомното оръжие, което телепортирал на летящия дворец на Ра, е довършило това изчадие – рече Ковалски, без да откъсва поглед от приземяващата се пирамида – Това изглежда е по-големият брат на Ра. – После се извърна към своя подчинен и нареди: – Връщай се в палатката!

– Моля за извинение, лейтенанте – прекъсна го Ферети, – но не мисля, че платнището ще ми осигури защита.

– Не търси защита. Трябват ни лостове – отвърна нервно Ковалски.

Ефрейторът дръпна свлеченото платнище. Май отново си бе припомнил историята за Монтесума. Нямаше престава какво е намислил Ковалски, но трябваше да се подчини на заповедта.

Преди да се промъкнат отново под платнището, Ковалски уточни:

– Трябват ни лостове, за да отворим сандъците със снаряди, които бяха доставени по заповед на полковника.

Ферети продължаваше да държи края на платнището, неволно извърнал очи към огромния кораб, надвиснал над пирамидата, в която се намираше Старгейт.

– Ръчно изстрелващи се снаряди... срещу подобно нещо, сър?

Ковалски поклати глава.

– Снарядите не ни трябват за него – рече той, – а за онова, което ще последва.

На борда на „Окото на Ра“ Хатор бе изправена пред тактическа дилема. Нейният боен кораб беше единствената и най-мощна военна машина на Абидос, както и в цялата империя на Ра. Но най-силното й оръжие току-що бе станало неизползваемо, след като вече не бе в движение.

Тя бе направила пробив във вражеските войски и бе сравнила лагера им със земята още с появяването си. Но бе принудена да се приземи, за да прекъсне връзката на земляните със Старгейт. И се налагаше „Окото на Ра“ да остане в това положение, за да отреже достъпа на врага.

На Омбос тя просто беше оставила един отряд войни хороси, които да превземат Старгейт и да охраняват пирамидата. Но „Окото на Ра“ не разполагаше с достатъчно пехотинци, за да обсади пирамидата.

Междувременно превозните средства на земляните продължаваха да се отдалечават във всички посоки заедно с голяма част от войните нашественици.

Те трябваше да бъдат унищожени. Заслужаваха да понесат най-тежко наказание.

– Скенери! – нареди Хатор. – Докладвайте за посоката на ветровете. Утихна ли раздвижването на въздушните пластове, предизвикано от нашето пристигане?

Пръстите на техника трескаво заиграха по пластините на пулта и той анализира данните.

– Бурята утихва.

– Чудесно. Спуснете площадките за излитане. Дебелите плочи под краката на Хатор се разтресоха, когато масивни части от външния корпус на „Окото на Ра“ се плъзнаха встрани и разкриха ескадрила безмоторни самолети.

– Пилотите на удажетите да заемат местата си – заповяда Хатор. – Незабавно излитане!

От портите на Нагада полковник Джек О'Нийл наблюдаваше маневрите на Киоу, докато огромната пирамида преминаваше над колоната.

Огромното летателно съоръжение ще създаде големи проблеми, мина му през ума, докато пирамидата взривяваше хеликоптерите на

Киоу. Не само че е по-голямо от летящия дворец на Ра, но очевидно е проектирано за военни цели. В сравнение с оръдията на борда на непознатия кораб оръжията, монтирани на техните „Ийгъл“, изглеждаха като обикновени запалки.

О'Нийл фокусира бинокъла си върху това, което трябваше да бъде подвижният команден пункт на Киоу, точно навреме, за да стане свидетел на изпепеляващ енергиен залп, помел наземните военни машини като детски играчки. С болезнено присвист стомах той продължи да наблюдава как военната мощ на Киоу се стопява.

Беше невероятно и ужасяващо да се наблюдава подобна неравна битка. В един миг ударната група на армията се придвижваше с точността на швейцарски часовник, а в следващия – този часовник все едно бе изпуснат от прозорец от втория етаж на сграда.

От него останаха само няколко отхвъркнали настрана счупени механизми.

Двата батальона, съставени главно от наскоро завършили обучение то си младици, престанаха да бъдат военни единици и се превърнаха в групички бегълци, обхванати от паника. Взривявайки бронетранспортъра на Киоу, последователите на Ра бяха унищожили целия команден щаб.

О'Нийл изпитваше съчувствие към войниците. Бе очевидно, че е безсмислено да се сражават с тази летяща планина, бълваща енергийни залпове срещу тях. И въпреки това...

– Едва ли ще им е от полза да бягат – промърмори О'Нийл. – Какъде мислят, че се е отправило това чудовище?

– Според мен се е отправило насам – дочу се разтреперан глас до О'Нийл. Беше Даниел Джексън, вперил преbledняло лице в бившия си боен другар.

– Може наистина да е идвало насам, преди обаче вражеският екипаж да е забелязал хората на Киоу. Но с всички тези танкове и хеликоптери веднага им е станало ясно, че не сме от тази планета. Така че това огромно нещо се е насочило към пирамидата. Но преди това ще се възползва от възможността да се полюбува на разбитата армия на Киоу.

О'Нийл забеляза недоумението, изписано на лицето на Даниел Джексън.

– Съвсем проста стратегия. Ако е възможно, прекъсни снабдителния канал на противника. В случая тази задача е твърде лесно изпълнима.

Той отново погледна през бинокъла. Сеещата смърт пирамида се бе

отдалечила и приблизителното ѝ местонахождение вече беше над базовия лагер. О'Нийл фокусира лещите. Да, проклетото нещо се приземяваше.

– Предположенията ми се потвърждават – съобщи полковникът. – Те направо се разположиха върху нашия снабдителен канал. Трудно ще отместим тоя хипопотам, настанил се между нас и Старгейт. Едва ли ще намерим изход. Обзалагам се, че и помощ няма откъде да дойде.

О'Нийл прибра бинокъла си и тръгна по въжения мост към най-близката кула.

– Къде отиваш? – извика подире му Даниел.

– А ти къде мислиш, че отивам? – О'Нийл кимна към пръснатите се войници от армията на Киоу. Аз съм единственият командир, който тези нещастници все още имат.

Даниел го изгледа смаяно.

– Не говориш сериозно. Нима смяташ да отидеш там съвсем сам?

Издад гърба на египтолога се дочу гласът на Скаара.

– Моите хора ще те придружат – рече младежът.

О'Нийл го стрелна с поглед.

– Бяхте готови да се биете с тези момчета. Нима сега ще тръгнете да ги спасявате?

Скаара посочи бледото сияние на хоризонта – златистия отблясък от кораба-пирамида.

– Така беше преди да дойдат те. Нямаме представа какво ще ни сторят вашите хора, полковник. Но знаем какво ще искат от нас хората на Ра. Няма да станем отново роби! Никога вече! Ще се бием срещу тях! И ако ни поведете, ще ви последваме!

– Имайки предвид, че вие сте единствената що-годе организирана сила, с която разполагам, ако изключим пехотинците в базата, приемам. – О'Нийл се обърна към Даниел.

– Преведи думите ми на Касуф. Той ще трябва да евакуира града.

– Изкарайте всички цивилни в пустинята и направете укрития. – Полковникът кимна по посока на приземилата се пирамида. – Помниш ли щетите, които онези безмоторни самолети нанесоха, когато обстрелваха града? Сигурен съм, че тази грамада там разполага с доста по-мощни оръжия.

О'Нийл достигна кулата и заслиза надолу. Скаара даде заповед на своите хора. Младите войници вече се събираха около въсдехода на О'Нийл при градските порти.

Полковникът скочи в машината, следван от Скаара. Миг по-късно

се качи и Даниел.

О'Нийл го погледа изненадано.

В отговор Джексън се усмихна накриво.

– Сигурно съм полудял – рече египтологът, – но след като си се сражавал за кауза, в която вярваш, трудно е да се върнеш отново към преподаването. Особено когато недалеч от теб умира твоя хора.

Но когато и Шаури дойде да се качи на всъдехода, Даниел се опита да я спре. Тя възнагради своя съпруг с любяща, но нетърпелива усмивка.

– Ти умееш да говориш за боеве – рече тя, – но аз съм тази, която идва подготвена.

И Шаури извади изпод пелерината си деветмилиметрова берета. Пистолетът бе останал от първата експедиция на Абидос.

На Даниел не му оставаше нищо друго, освен примирено да повдигне рамене.

Повечето от войниците на Скаара вече се бяха събрали. Няколко от тях отвориха портите.

О'Нийл запали мотора. Зад тях градът вече започваше да се пробужда и скоро щеше да научи за новата опасност. Полковникът потегли под прикритието на дългите сенки от градските стени. Първото слънце вече изгръваше.

– Трябва да уточним място за сборен пункт – напомни полковникът на своите недотам опитни помощници. – Предлагам това да бъде наблюдателницата на Скаара, недалеч от нашия лагер. Вашите младоци я знаят, а също и нашите хора. – Той се обърна към Скаара. – Не можеш да продължиш заедно с мен. Знаеш, че не бива всички командири да са на едно място, все едно всички яйца да са в една кошница.

Скаара кимна.

– Ще слеза ей там – рече той, посочвайки стълб дим, издигащ се пред тях. Той маркираше мястото, където бе улучена една от напредващите към Нагада военни машини на Киоу. – Оттам ще поемем с моите хора към наблюдателницата.

О'Нийл само повдигна рамене. Не беше толкова далече. Той изчака, докато Скаара съобщи решението си на своите отрядни началници. Съгледали дима, те кимнаха.

Всъдеходът се придвижваше бавно през неравната местност. Задминаха младите войници, макар че абидосците напредваха изключително бързо.

Двигателят на всъдехода стенеше, докато превозното средство

подскачаше и силно подхвърляше пътниците. От време на време изглеждаше, че машината сякаш гризе пясъка под колелата си. О'Нийл се опитваше да избягва билата на дюните, където колата щеше ясно да се очертае на фона на изгряващите слънца. Криволичейки, избираше пътя си така, че да се движи в сянката.

Тъкмо завиха покрай една падина сред пясъците, когато се озоваха точно пред източника на стълба от дим, който бе видял Скаара. Беше улучен бронетранспортър. Част от алуминиевия брониран покрив напълно липсваше, сякаш се бе стопил. Военната машина се бе преобърнала на една страна. Резервоарът с гориво се бе възпламенил и моторът се бе взривил.

Двамина от четиричленния екипаж се бяха измъкнали от машината, но лежаха обгорени и неподвижни недалеч от димящата развалина.

О'Нийл спря всъдехода.

– Сигурен ли си, че искаш да изчакаш тук? обърна се той към Скаара.

Младежът кимна.

– Това е също толкова добро отправно място, както и всяко друго.

Той пъргаво скочи от машината.

О'Нийл отново запали двигателя, но, чул вика на Даниел, се извърна.

Скаара бе коленичил до мъртвите мъже и събираше пушките и амунициите им.

Полковникът кимна одобрително.

– Съжалявам, професоре, но сега не е време да страдаме от скрупули. Преди да е свършила тази битка, ще имаме нужда от всяка пушка, до която успеем да се докопаме.

Уолтър Дрейвън никога не бе признавал открито, че страда от клаустрофобия.

– Кои се страхува от Дядо Коледа? – шегуваше се той. Това обаче му се удаваше много по-лесно в просторен прохладен вашингтонски апартамент. На Абидос, в залата, в която се помещаваше Старгейт, бе трудно да се шегуваш с потискащото чувство, че се намиращ във вътрешността на пирамида, заобиколен от безчет плътно наредени каменни блокове. Камъни отдолу, камъни отстрани, тонове и тонове над главата, които сякаш те притискат надолу...

Веднъж Мартин Престън му бе обяснил, че древните египтяни

строяли своите грандиозни конструкции така, че каменните блокове да се притискат един в друг странично, а не само надолу. Интересна теория, но Дрейвън бе убеден, че високите мрачни тавани над главата му всеки миг могат да се продънят и сгромолясат.

Само най-неотложна причина можеше да го застави да остане по-дълго време тук, особено пък уловен в капан заедно с Юджийн Локуд.

В този момент шефът на мината стоеше до него мълчалив и навъсен. С изопнати до крайност нерви Дрейвън не бе издържал да слуша безкрайните оправдания на Локуд и неговите идиотски планове как ще се справят с местните само веднъж КОМ „да вземе камшика в ръка“. Локуд използваше тази фраза едва ли не във всяко свое изречение. Накрая Дрейвън бе казал на този глупак да млъкне. В първия миг Локуд изглеждаше шокиран, а сетне се ядоса. Но поне изнервящият словесен поток бе секнал.

Дрейвън огледа залата. В единия ъгъл стояха трима от охраната на КОМ, облечени в сиви униформи. Бяха се скупчили един до друг, потънали в разговор, а оръжията им или висяха небрежно в ръцете, или бяха подпрени наблизно.

До Старгейт стоеше шефът на охраната Върнън Балард. Бе летял с военен реактивен самолет до Колорадо и първото нещо, което бе направил, след като се върна на Абидос, бе да постави въоръжена охрана на Старгейт. Официалният претекст беше да се предотврати проникването на местни терористи на Земята.

Но истинската причина за поставянето на въоръжена охрана бе да се предпазят от двама души, създаващи проблеми: Даниел Джексън и Джек О'Нийл. За щастие, заповедта на генерал Уест беше пристигнала, докато О'Нийл се намираще все още в Нагада. Дрейвън беше изключително доволен, че започването на военни действия бе заварило полковника отвъд вражеската линия. С малко повече късмет той дори можеше да бъде взет за заложник и пожертван от своите.

Въпреки безкомпромисния си характер, О'Нийл все пак се подчиняваше на заповеди, и то безмълвно. Джексън бе по-опасен, тъй като бе идеалист. И докато войските на Киоу се придвижваха към неговия скъпоценен град, той можеше да стане още по-опасен – един разочарован идеалист.

Дрейвън нямаше да позволи на египтолога да се върне на Земята, нито пък да докладва на генерал Уест. Те биха предпочели изобщо да няма никакъв доклад, а още по-малко историята да се появи в пресата.

– Наистина ли смяташ, че той ще изостави жена си, която е от

местните, и ще се опита да се добере до Земята? – попита Локуд. Прозвуча като презрителна реплика от евтин уестърн, отнасяща се за бял, женен за индианка.

Изправен пред липсата на алтернатива всеки би предприел нещо отчаяно.

И ако хората на Балард не изглеждаха много разтревожени заради един ексцентричен професор, шефът на охраната със сигурност приемаше задачата си твърде сериозно. Балард бе заел позицията на стръмната площадка, водеща към Старгейт, със зареден автомат в ръка.

Двамата служители на КОМ също имаха секретна мисия тук. Те бяха изпратени да идентифицират Джексън. Но истинската причина да заемат позиции до Старгейт заедно с тежкотоварния камион, на който бе натоварено цялото оборудване, беше съвсем различна.

Киоу разполагаше с два батальона войници, танкове и няколко хеликоптера. Тази военна сила трябваше да му е достатъчна да изплаши местните жители и техните надменни старейшини, както и да ги застави да изпълняват предварителните договорености. В противен случай щеше да се стигне до въоръжен конфликт. Прекалено големи загуби в жива сила щяха да предизвикат въпроси. Макар че, ако ги връхлетеше някое неочаквано бедствие...

Дрейвън бе уредил един тежкотоварен камион да извози документите на Локуд, съдържащи най-опасна информация. Те бяха заровени под пластове кварц. Той бе предложил, ако се наложи да напуснат Абидос, да транспортират нелегално целия товар през планината Крийк под носа на военните.

Нямаше да се стигне до такива крайни мерки, каза си наум Дрейвън. Но е по-добре да си подготвен за всякаква ситуация.

Той погледна часовника си.

– Трябва вече да са наближили Нагада.

Дочу се далечен тътен. Дрейвън погледна към входа на пирамидата, който за съжаление бе твърде далече. Гръмотевици?

– Дали това не са оръдията на танковете? – попита нервно Локуд.

Балард и наемниците наостриха уши.

– Не ми прилича на артилерия – измърмори шефът на охраната.

В помещението захладна. От входа ставаше течение. Да не би да започва буря, зачуди се Дрейвън.

– Надявам се да не е пясъчна буря – рече Балард. – Това ще затрудни достъпа на Киоу до града.

– Чух, че пясъчна буря е станала причина да изритат оттук онези

преди нас – обади се един от наемниците.

Балард стрелна мъжа с поглед и го накара да замлъкне.

Вятърът се усилва, помисли си Дрейвън.

След миг се разтресоха каменните блокове досама тях.

– Земетресение! – изкрещи Локуд. Прозвуча така, все едно обявяваше края на света.

Каквото и да ставаше, не беше природно бедствие. Дрейвън се обърна към Балард.

– Задействайте Старгейт!

Балард напусна поста си. Не искаше да се окаже на пътя на енергийния поток, който внезапно щеше да бъде изпуснат от мистериозния пръстен, напомнящ изящна украса за колона, Когато Дрейвън за пръв път бе станал свидетел на ефекта, видяното бе извикало в съзнанието му спомен от детството – асоциация с натопен в сапунена вода пръстен, в който духаш леко. Не бе успял да направи мехур, но слойт сапунена вода бе изплискан навън, като следствие от напрежението на повърхността.

Само дето в случая със Старгейт бе необходима свръхестествена сила, за да се получи същият ефект.

Дрейвън се сви до стената. Наемниците изглеждаха подозрително спокойни. Единият се бе надвесил в кабината на камиона и се опитваше да събуди задрямалия шофьор.

Старгейт бе задействан. Всички погледи се насочиха към невероятната светлинна и енергийна илюминация. Така че пропуснаха появата на четиримата воители хороси, които се материализираха в синкавия ореол на телепорта.

Дрейвън долови първия признак за опасност, когато наемниците от охраната бяха превърнати в кървава маса от зарядите, изстреляни от бластерите почти в упор. Той замръзна вкаменен, докато войните с глави на соколи, унищожаваша войниците му. Дрейвън бе виждал изображения на такива странни маски-шлемове. Но беше съвсем различно преживяване да видиш как главата във формата на сокол се обръща към теб, сканира те със зеленикави очи и те отхвърля с пренебрежение като безопасен, защото нямаш оръжие, а сетне се насочва към следващата мишена.

Балард откри огън и повали един от нападателите. Но залпът на другите трима мигновено го превърна в димяща купчинка плът. В този момент телепортът прехвърли още четирима от нападателите пришълци. Докато те напредваха с насочени взривни копия, вълната, надигаща

се от Старгейт, погълна ужасения шофьор на камиона.

Дрейвън опита да се промъкне към командния пулт на Старгейт. Още две-три стъпки и той щеше да се гмурне в енергийната повърхност, за да предупреди хората на Земята... и да се измъкне оттук.

Тъкмо направи още една крачка, когато Юджийн Локуд излезе от състоянието си на вцепенение.

– Н-не стреляй! – Гласът му прозвуча като предсмъртно квичене на прасе. – Ние сме цивилни!

Старгейт все още бе измамно далеч, когато войните с глави на соколи насочиха бластерите си към двамата мъже.

Преди енергийният откос да го повали, Дрейвън имаше половин секунда да избълва проклетия по адрес на некадърните си подчинени.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА УДАР И КОНТРАУДАР

Хатор наблюдаваше холографския дисплей на тавана в командната зала. Техниците бяха увеличили мащаба, за да може екранът да се използва като карта на бойните действия. Сражаващите се войски представляваха различни на цвят мигащи звездички – червени за нейните войни и зелени за врага. В центъра бе разположена пирамидата на Старгейт, заобиколена от червен квадрат, представляващ „Окото на Ра“.

В този момент облак червени звездички излетя от бойния кораб и се спусна да преследва стрелкащите се насам натам зелени светлинки. Бяха удаджетите, изстреляни с мисията да унищожат наземните бойни машини на нашествениците. Във вътрешността на червения квадрат около пирамидата проблеснаха червени искри, след което зелените изчезнаха.

– Току-що пристигна доклад от стражите хороси – съобщи едно от момичетата, което работеше като техник. – Помещението със Старгейт е вече в наши ръце.

Хатор кимна доволно.

– Една жертва.

Усмивката мигом изчезна от лицето на Хатор.

– Разделете силите. Половината да претърсят останалите помещения за други вражески отряди. – Тя замълча за миг. – Другата половина ще подсигурия далечния край на Старгейт, а претърсващата група ще бъде резерв.

Богинята отново извърна очи към дисплея.

– Какво е това струпване край града?

Рояк зелени звездички бавно се придвижваха през пустинята към „Окото на Ра“. Друго момиче от техническия екипаж на кораба прокара пръсти по светещите контролни пластини, докато образът се фокусира.

– Пехота – докладва тя.

– Засега може да не им обръщаме внимание – реши Хатор. – Всички удаждети да се насочат първо към разрушаване на вражеските машини.

Тя добре помнеше уроците от Омбос. Първо разруши вражеската техника. Да пометеш пехотинците е далеч по-лека задача, когато не могат да се придвижват, нито пък да разчитат на тежкото си въоръжение.

Но щеше да помете врага едва след като го унищожи.

На тази планета..., а после и на планетата, от която бяха дошли...

Един удаджет прелетя над всъдехода на О'Нийл и всички пътници приведоха глави. Но антигравитационният безмоторен самолет съвсем не бе настроен за такива безобидни игри. От бластерното оръдие излетя огнена топка и зад съседната дюна се разнесе експлозия.

О'Нийл задържа малкия всъдеход в падина сред пясъците. И в сянката.

– Безспорно е, че владеят въздушното пространство – обади се Даниел.

– Засега – рече О'Нийл. – Но ако Ковалски и Ферети са си свършили работата, на онези ще им стане горещо в небето.

Късовълновият предавател изпука.

– До всички единици! – извика някой. – Говори Първа база!

О'Нийл, Даниел и Шаури се ухилиха широко, разпознали характерния насечен говор на ефрейтор Ферети.

– Разполагаме с противосамолетни снаряди – продължи Ферети. – Ще използваме няколко, за да създадем безопасен район около платото, близо до Огнева база три. Смятаме, че не сме в обсега на огромния кораб. Останалите снаряди ще натоварим в един камион и ще го изпратим при вас. Дано стигнат.

О'Нийл грабна микрофона от таблото.

– Първа база – рече той. – Ферети, говори О'Нийл. Чуваш ли ме?

– Да. Слава Богу, полковник! Лейтенантът се боеше, че са ви взривили.

– Все още не са – успокои го О'Нийл, без да откъсва поглед от приближаващия друг безмоторен самолет. – Как е положението при вас?

– Лошо – лаконично отвърна пехотинецът. – Онзи огромен кораб покрива близо половината от лагера на КОМ. Боя се, че фургонът с климатична инсталация на господин Локуд е смазан.

– Сигурни бяхме, че при вас е станало доста горещо. Време е да им дадем да разберат. – Полковникът се намръщи. – Нали си спомняш наблюдателницата, която използваша войниците на Скаара? Изпрати камиона с ракетите там. Към нас ще се присъединят подкрепления от пехота.

– Разбрах ви, сър – рече Ферети.

– Ще опитам да се срещна с вас при базата на платото – Огнева база три. Ще се постарая да пристигна колкото мога по-бързо. Край на връзката.

О'Нийл натисна педала на газта и се понесе напред, като се

стараеше да не излиза на открито.

– Даниел – извика Шаури и посочи нещо. – Там! В далечината се виждаше наподобяващият планина от злато връх на пирамидалния кораб.

О'Нийл завъртя кормилото.

– Идеална цел – промълви той.

Сред останките от военния лагер Адам Ковалски помагаше да бъде измъкнат поредният сандък с противосамолетни снаряди. Издърпваха сандъците изпод сгромолясалата се палатка. Полковник О'Нийл бе настоял да прикрият снарядите. Ето защо палатката бе издигната над тях. Всъщност оръжията се намираха в подземен бункер, а след бурята и вятърът, развихрили се след минаването на космическия кораб, се наложи здравата да копаят, докато ги освободят от посипалия се пясък.

Появиха се и доброволци, които да помагат при измъкването. Един от мъжете бе с подгизнала от пот фланелка без ръкави с надпис КОМ – очевидно един от надзирателите в мината. Другият носеше сивата униформа на охраната на компанията.

На Ковалски му беше все едно, дори да имаха опашки и рога. Трябваше му помощници и приемаше всеки, който се появяше.

– Носете ги на платото... ще видите пътеката, която води натам. – Той им показа откъде да минат и новите му помощници поеха натам.

Все повече от оцелелите наемници в сиви дрехи предлагаха помощта си. Ковалски смяташе, че разбира защо го правят. Та те бяха войници в края на краищата. И макар да нямаха достатъчно мотивация за подобна задача, все пак се нуждаеха от офицери и заповеди. А в целия лагер май това бе единственото място, където все още се даваха заповеди. Няколко морски пехотинци охраняваха временния склад за снаряди, някои въоръжени с автомати, други със зелените тръби, с помощта на които се изстрелваха ракетните снаряди земя-въздух.

Ковалски бе разположил стрелкови отряд в една от землянките в края на лагера. В обсега на отряда бе и пътеката, която слизаше от платото.

Хората докарваха и носеха каквото намерят. Базата бе почти напълно лишена от транспорт заради нападението на Киоу. И все пак някои от хората на КОМ бяха успели да спасят няколко превозни средства от своята част на лагера, оцеляла по чудо. Ковалски разполагаше с три-четири камиона и един булдозер, който разрушаваше част от насипа, за да проправи път на превозните средства без вериги.

Докато лейтенантът обясняваше на двама от мъжете къде да

занесат сандъка с ракети, Ферети дотича запъхтяно, влачейки след себе си и малка радиостанция.

– Предадох нарежданията ви до всички части, сър. И получих отговор от полковник О'Нийл!

– Чудесна новина! – усмихна се широко Ковалски.

– Полковникът каза, че идва насам, за да се присъедини към нас колкото може по-скоро.

Ковалски изправи рамене, сякаш отхвърли тежък товар. Той също бе военен. Нищо чудно, че се чувстваше по-добре, когато край него имаше човек, който да му дава заповеди.

Напрегнати мъже, въоръжени с противосамолетни ракети, стояха около камиона. Каросерията бе наполовина пълна със същите ракети – Ковалски бе решил, че е по-добре да изпрати повече пратки с малки количества. Така щеше да сведе загубите до минимум.

Време беше пратката да потегли към частите, нападани непрестанно от вражките самолети. Въпросът бе кой ще успее да стигне пръв до тази пратка. Камионът бе уязвима, невъоръжена цел, която, ако бъдеше ударена, положително щеше да експлодира с целия си товар. А както доброволците, така и Ковалски си даваха сметка, че това ще сведе до минимум и без това малките шансове на шофьора да оцелее.

– Все някои ще трябва да подкара това чудо – обади се подофицерът от морската пехота. – Не може да го пусем на автопилот.

Нито наемниците от КОМ, нито пехотинците пожелаха да срещнат погледа му. Подофицерът избърса потта от челото си. Очевидно се готвеше да посочи някого, което съвсем не бе за препоръчване при такава самоубийствена мисия, особено, когато си имаше работа с отчаяни въоръжени мъже.

– Аз ще карам – дочу се нечий глас.

Нови двама души приближиха към групата, понесли сандък с ракети.

Подофицерът внимателно огледа доброволеца. Стори му се, че е по-скоро надзирател от КОМ, отколкото войник и удивително много му приличаше на руса обръсната горила. Е, почти обръсната. По лицето му бе набола брада, а под мишниците му се виждаха петна от пот.

– Надявам се, знаеш как да се справиш с камион от такъв тип – подхвърли подофицерът с известно съмнение.

– Наричайте ме Чарли – рече доброволецът. Двата мъже оставиха сандъка на земята и бавно приближиха. Чарли разкърши рамене. – Карал съм няколко години такова чудо у дома в Тексас – рече той. – Знам

как да се справя с него.

– И аз тръгвам с него. Като охрана. – Облеченият в сиво наемник също излезе напред. Наведе се към един от отворените сандъци и взе една ракета заедно с приспособлението за изстрелване. – Ако не възразявате, разбира се.

Чарли рязко се обърна към своя спътник.

– Не е необходимо да правиш това, Съливан.

Мъжът само сви рамене.

– Няма начин да направя нещо по-лошо от това, което вече сторих – отвърна той. – Идвам с теб.

Чарли Морис натисна педала на газта и изруга, когато изпод колелата изригнаха фонтани пясък. Действително бе карал камион в Тексас, но там се бе движил по пътища с настилка, а не по пясъчни дюни и криволичещи пътеки, които всеки миг можеха да пропаднат.

Единственият истински път на тази планета бе прокараният от КОМ. А и той, както Чарли и Съливан чудесно знаеха, след нападението на вражките самолети приличаше на гробище за коли. Всички превозни средства, които се бяха опитали да избягат по него, бяха застигнати и унищожени на платното.

– Смятам, че е лудост, дето тръгна с мен – подхвърли Чарли.

Наемникът само сви рамене.

– Ти какво, да не си решил да живееш вечно?

Насмешливата му усмивка бързо угасна.

– Онзи мъж имаше нужда от доброволец, който да откара тези ракети. И ако ще свършат някъде добра работа, защо да не помогна? Нали видя какво стана призори с онези нещастници?

Двамата бяха отишли рано сутринта на върха на платото, за да наблюдават с бинокли как върви придвижването на армията, но вместо това бяха станали свидетели на кървава неравна битка.

Любопитството им бе спасило живота. Оказали се бяха далеч от лагера на КОМ, където бе кацнал огромният кораб с форма на пирамида. Палатките на Морис и Съливан бяха останали под гигантското туловище.

– Просто ми се искаше да правя нещо, каквото и да е – сви рамене Морис. – Бог ми е свидетел, че имам голяма вина за цялата каша. Реших, че е време да се реванширам.

– Мисля, че ти свърши най-важната работа – обади се Съливан. – Разчупи леда, а след теб и останалите започнаха да предлагат помощта си.

Морис смутено се намръщи.

– Не се чувствам герой. Просто направих това, което смятах, че трябва да се направи.

– Ясно – рече Съливан. – Ти карай, а аз ще очистивам всичко, което ми се стори враждебно. – Бяха му дали оръжие, а и той бе задържал ракетата, която си бе взел от сандъка.

Ако и това не стигнеше...

Мислите му бяха прекъснати от нещо голямо и бяло, което прелетя над главите им. Приличаше на гигантски молец или... Не, беше един от онези бомбардировачи с форма на соколи, които бяха излетели от космическия кораб и бяха нападнали машините на армията.

Нещо проблесна и заслепи Съливан, а на известно разстояние пред тях пясъкът направо изригна.

Морис се втренчи напред, опитвайки се да види нападателя.

– Завива и се връща отново – промърмори той.

Съливан стисна здраво тръбата на ракетата с надеждата, че ще успее да се прицели добре през прозореца на подскачащия камион.

Морис натисна рязко педала на газта и машината стремително полетя право към приближаващия безмоторен самолет. Сякаш изпитваше нервите на пилота.

– Пригответи се да скочиш навън – подхвърли той на Съливан.

– Защо? Искаш да се удариш в него ли?

Морис отново натисна газта и рязко изви кормилото. Тежкият камион сякаш отскочи настрани и там, където се бе намирал преди секунда, пясъкът се бе стопил.

– Ти наистина си страхотен шофьор... – започна Съливан.

– Отвори вратата... след секунди трябва да скочиш – прекъсна го Морис. Намали скоростта и камионът се завъртя. – Скачай! – изкрещя мъжът.

Съливан бе паднал твърде много пъти и от по-бързо движещи се превозни средства. Той се претърколи леко по земята, която му се стори грапава като шкурка, вероятно утре, ако оживееше дотогава, щеше да има няколко драскотини. Той се подпря на коляно и вдигна тръбата на ракетата.

В този момент Морис изви за пореден път камиона и го насочи право към приближаващия се безмоторен самолет. Двете машини сякаш всеки миг щяха да се ударят една в друга. Съливан вдигна оръжието на рамото си.

В последния момент Морис изви камиона встрани. Безмоторният

самолет дори не стреля. Само прелетя над камиона... висящото като в лодка под крилете на безмоторния самолет оръдие внезапно се обърна, проследи камиона и изстреля заряда си.

Очевидно снаряждът попадна в товара, защото камионът избухна със сила, която дори Съливан почувства, макар да се намираше на стотина метра.

Вече бе изстрелял своята ракета и тя попадна в центъра на корпуса на удаджета, където седеше пилотът.

Безмоторният самолет направи твърде тромав вираж и се разби с експлозия във върха на една пясъчна дюна.

Съливан се изправи и пое обратно към платото и пирамидата.

– Един по-малко – промълви той.

Артилерийският сержант Роб Хилиард бе отегчен до смърт. Да патрулира на пътна барикада само по себе си беше досадно, но когато по охранявания път не минава никой, вече ставаше непоносимо...

Братът на Хилиард бе граничен патрул и работеше на пропускателен пункт на магистралата северно от Сам Диего. Проверяваше колите и камионите за нелегален товар или пътници. Но поне беше на открито и дори имаше възможност да добие слънчев загар.

Хилиард се намираше в дъното на бункер, изкопан в земята, където до неотдавна бе стояла гигантска ракетна установка, насочена към Москва или някакъв подобен град. Единственото осветление идваше от флуоресцентни лампи, които придаваха на всички и всичко отвратителен бледозеленикав оттенък.

Хилиард потръпна, усетил потока енергия, нахлул в просторното помещение.

– Пристигане – извика той към своя шестчленен отряд и посочи металните врати на отсрещната стена. Безбройните повторения бяха причина да приемат това като обикновена тренировка. Хората му вече не се криеха зад тежката стоманена врата. Само се отдръпваха от пътя на енергийния поток.

Мощна струя енергия нахлу през пръстена на Старгейт, след това бе всмукана обратно във водовъртеж, сякаш портата бе гигантски отводнителен канал, на който току-що са издърпали тапата. Миг по-късно енергийното поле се стабилизира до трептящо сияние, ограничено от кварцовия пръстен.

– Не е ли малко рано? – подхвърли един от войниците и погледна

часовника си.

Хилиард сви рамене.

– Може да се прекратили стачката или там, каквото е било и да изпращат доставката по-рано, за да наваксат загубеното време.

През портата се показва предницата на тежък камион, обвит в разноцветно сияние. Сетне машината изведнъж доби ясни очертания и едва не се блъсна в отсрещната стена.

– По-полека, бе приятел – извика Хилиард.

Лицето на шофьора имаше сивкав оттенък и очите му бяха неестествено изцъклени. Явно пътуването му не е било леко. Войниците на Хилиард приближиха отстрани на камиона.

– Добре ли си? – обърна се командирът на патрула към шофьора.

В отговор от мястото до шофьора се подаде златисто-черна глава на птица, която впи зеленикавите си очи в него. Платнището, покривашо каросерията на камиона, се отметна и оттам се надигнаха войни със същите шлемове. Копията им се насочиха към гърдите на хората от патрула.

По дяволите, изруга наум Хилиард и вдигна оръжието си. Един бърз поглед му бе достатъчен, за да разбере, че врагът има предимство по численост и вече бе взел на прицел войниците му.

Когато стрелбата започна, сержантът се втурна към бронираната врата. Куршумите свиреха и рикошираха от корпуса на камиона, когато нещо подобно на миниатюрни светкавици порази пехотинците от патрула.

Хилиард се хвърли през вратата и удари с длан панела за електронен контрол. Вратата започна бавно да се затваря. Войните с чудовищни глави вече скачаха от камиона. Старгейт проблесна и изхвърли още няколко подобни създания. Хилиард насочи оръжието си към намаляващия процеп на вратата и изстреля няколко откоса, а с другата ръка дръпна слушалката на телефона за пряка връзка с дежурния офицер.

– Тревога! Нашествие! – изкрещя Хилиард. – Старгейт...

Мощно огнено сияние се плъзна през все още отворената вратари помете сержанта.

Патрулът на Хилиард не беше единствената охрана в комплекса на Старгейт. Имаше периферна охрана и цял взвод, който спеше облечен, дори с обувки. Всички те бяха вдигнати мигновено по тревога. Грабнаха оръжието си и се втурнаха по коридорите към ракетния силоз, където се намираще междупланетната порта.

Митологични персонажи се появиха на вратите по коридорите и

бойт започна – куршуми срещу енергийни кълба. Морските пехотинци имаха числено превъзходство, нашествениците – технологично. Най-накрая пехотинците отстъпиха, а офицерите им отчаяно крещяха за подкрепления в апаратите си за свързка.

Оръжията на нашествениците им осигуряваха невероятно надмощие над защитниците. Затворената стоманена врата бе само временна, и то лесно преодолима преграда, стопена бързо от енергийните оръжия.

Когато защитниците започнаха да се оттеглят, към тях се присъединиха и войниците, които в момента почиваха. Не може да се каже, че униформите им бяха изрядни, някои бяха по фланелки и дълги памучни панталони, но всички носеха оръжие.

Нашествениците бяха задържани, преди да стигнат асансьорите към другите нива. Все повече куршуми летяха във въздуха, а енергийните кълба намаляваха с всяка минута. Нападателят от древния Египет започнаха да отстъпват, съсредоточавайки силите си върху подстъпите към Старгейт.

Един лейтенант пресрещна малка група недооблечени войници в момента, когато излизаха от помещенията си.

– Последвайте ме – нареди лаконично той.

Подофицерът, командир на отряда, си позволи да се обади.

– Сър, според мен бойт се води на долния етаж.

Лейтенантът даде знак да мълчат и поведе групата по коридора, като проверяваше внимателно всяко помещение.

Изрита вратата на залата за заседания и се наведе, за да избегне насочения към него енергиен лъч.

– Както предполагам, един от нашествениците е тук. От тази стая има директен достъп към Старгейт.

Подофицерът посочи трима души, които да обезвредят пришълеца. Единият беше убит, но другите двама успяха да застрелят война с глава на сокол, барикадирал се зад дългото тежко бюро, заемащо по-голяма част от помещението.

Нови енергийни изстрели долетяха откъм врата, над която се виждаше надпис „изход“ и която водеше към стълбище.

– Оттам са влезли – обади се лейтенантът и измъкна една граната от колана си. Метна я надолу по стълбите и извика на хората си:

– Оттеглете се към коридора.

Лейтенантът пристъпи към отсрещната стена на стаята, където бялата повърхност на някакво табло бе изненадващо незасегната от престрелката, разгоряла се преди минута. До табло се виждаше голям

бутон. Лейтенантът го натисна и бялата хартия се вдигна със свистене. Отзад имаше дебела метална плоча, а когато и тя се отмести нагоре, зад нея се разкри прозорец.

Сержантът се бе оттеглил с хората си към коридора и лейтенантът извади втора граната. Само след секунда той изхвъркна от стаята и тръшна вратата след себе си. Чу се приглушена експлозия. Мъжете отново влязоха в залата за заседания. Помещението бе пълно с дим и прозорецът вече го нямаше.

Тъй като отворът бе разположен над помещението, където се намираше Старгейт, това позволи на сержанта и хората му да изненадат в гръб войните от древния Египет.

Генерал Уест летеше към планината Крийк, когато получи съобщение за нападението на Старгейт.

– Лейтенант Юргенсон си спомнил, че заседателната зала гледа към помещението със Старгейт и завел група войници, за да нападнат настествениците в гръб. Оцелелите врагове са успели да се измъкнат през Звездната порта.

– А нашите хора? – попита генералът.

– Претърпяхме тежки загуби, сър.

Генералът сви устни.

– Щом се ориентирате и реорганизирате нещата, изпратете група през Старгейт. Трябва да разберем какво става на Абидос.

Когато генералът пристигна, отрядът бе заминал, ала все още нямаше известия.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА СТРЕЛБА

Слънцата на Абидос се издигнаха високо и сенките съвсем се смалиха. На склона на невисока дюна се виждаше танк, който стоеше неподвижно, сякаш танкистът бе решил, че е безсмислено да се крие. Оръдието непрестанно се въртеше като че търсеше вражески самолети.

Един удаджет се устреми към него и пикира, за да стреля.

Изведнъж от пясъка изскочиха няколко души и насочиха оръжията си към ниско летящия самолет. Двама от тях се прицелиха със зелени ракетоносители и стреляха.

Снарядите взривиха удаждета във въздуха.

Сержант Оливър Икинс изтупа пясъка от дрехите си и се ухили. Той беше едър, мускулист чернокож с късо подстригана коса.

– Свалихме още един – подхвърли той. – С него стават три. Май е време да преместим шоуто другаде.

Люкът на танка се отвори и командирът надникна навън.

– Лесно е да се каже – изръмжа той. – Нали не ти се налага да седиш като примамка за тези бръмбари.

Докато говореха, мъжете не откъсваха очи от небето.

Двамата се бяха запознали само преди няколко часа. Отрядът на сержант Икинс бе успял да избяга от своя бронетранспортър, след като един от самолетите бе взривил гъсеничните вериги. Войниците бяха поели пеша назад към базовия лагер, когато се натъкнаха на танка и решиха да действат съвместно. Отрядът се пръсна около машината, за да може да предупреждава за приближаващи самолети, които танкът щеше да се опитва да сваля с картечницата, монтирана на покрива.

В най-добрия случай шансовете им да оцелеят бяха нищожни. Един удаджет започна да ги обстрелва, ала се отдалечи, улучен от картечния откос.

Въпреки това и двамата сержанти смятаха, че не могат да оцелеят до края на деня. И точно тогава изневиделица изникна камионът, собственост на минната компания. Караше го морски пехотинец, който трескаво замаха с ръка на войниците да приблизят.

– Карам противосамолетни снаряди – извика той. Двама мъже подадоха сандък от каросерията. Платнището бе повдигнато и се появи още един войник, който непрестанно оглеждаше небето, стиснал в ръка

ракетоносител. Беше облечен в сивата униформа на охраната на КОМ.

– Следвайте указанията, написани на ракетоносителя и не хабете снарядите – рече шофьорът. – Насочете се към платото, но не отивайте в лагера. Полковник О'Нийл се опитва да ни реорганизира в подножието на височината.

– Полковник О'Нийл? – Икинс знаеше, че полковникът беше заместник командир на експедиционния корпус, изпратен на Абидос. – Чухме, че бил в Нагада. – Икинс не използваше подигравателното име Абу-далвил, което земляните бяха дали на града.

Шофьорът кимна.

– Тръгнал е оттам с приятели, които ни идват на помощ.

– Местните, срещу които трябваше да се бием? – изненадано попита Икинс.

Пехотинецът сви рамене.

– Те мразят хората в пирамидата повече, отколкото мразят КОМ.

Сандъкът с ракети бе свален на пясъка. От каросерията хвърлиха и лост. Нетърпеливите войници отвориха капака и започнаха да разпределят снарядите помежду си.

– На слуга! – подхвърли пехотинецът, щом хората му прибраха лоста. – Според доклада на Първа база удаджетите са към петдесет и имат за задача да унищожат всичките ни превозни средства. – Той хвърли поглед към танка, спрял в сянката на дюната. – Не е много здравословно да се навъртате покрай тази машина.

Икинс потупа зелената тръба, с която се изстрелваха снарядите.

– Може би. А може и да стане нездравословно за онези бомбардировачи да се навъртат наоколо. – Той се усмихна. – Кажете на твоя полковник О'Нийл, че пристигаме.

Не се придвижваха много бързо, тъй като спираха при всяка дюна, окопаваха се и разиграваха представлението с беззащитния танк и лошите войници.

След като свалиха третия самолет обаче, Икинс подхвърли:

– Вече трябва да сме близо до Първа база.

Превалиха поредната дюна и зърнаха пътя, който КОМ беше прокарал, а още по-нататък Икинс забеляза скалното плато, издигащо се над пясъците. На върха му се намираше туловището на вражеския космически кораб, блеснал под лъчите на слънцата, точно там, където преди се намираше пирамидата със Старгейт.

– Ето къде са се приземили – мрачно рече командирът на танка.

– А ето къде искаме да отидем ние – посочи Икинс раздвижването в

подножието на скалата, точно под мястото, където се бе приземил корабът. – По дяволите, струва ми се, че полковник О'Нийл готви контраатака – продължи Икинс.

Корабът пирамида го бе накарал да бяга, неземните му оръдия и удаждети го бяха изплашили. Заради възможността да си отмъсти, Оли Икинс с радост би тръгнал през горещите пясъци и опасния път.

Освен това му се искаше да разбере дали и някоя друга оцеляла група е успяла да свали цели три удаждета.

След кратко съвещание двамата сержанти решиха да минат направо – надолу по дюната, през пътя, заобикаляйки обгорелите останки на още един взривен бронетранспортър, сетне по склона на следващата висока дюна, която зърнат. Дотогава би трябвало да видят войските на О'Нийл.

Отрядът на Икинс се спусна бегом надолу по дюната и прекоси пътя. Танкът ги последва. Тъкмо излязоха на открито, когато един от войниците се втренчи в небето и извика:

– Удаждет!

Икинс рязко се извърна и опита да сложи на рамо носителя, който държеше. Другите войници също се прицелиха. Удаждетът се спусна в бръснещ полет към тях.

В този миг от върха на дюната, към която се бяха насочили, проблесна енергиен взрив и излетя ракета. Улученият самолет се завъртя във въздуха, плъзна се по дюната, която войниците току-що бяха изоставили, сетне се разби и избухна в пясъците зад нея.

Изумените войници се втренчиха в момчетата от Абидос, които им магнаха да приближат. Повечето от младежите се втурнаха през пясъците, очевидно, за да огледат мястото, където се разби самолетът.

– Навлязохте в защитения периметър – обясни на английски едно от момчетата.

– Защо проверявате разбития самолет? – попита Икинс.

Младия войн размаха копиевидното си оръжие. Икинс се досети, че това трябва да е не тъй мощно подобие на бластерите на самолетите.

– Много от пилотите носят такива оръжия – обясни младежът и се усмихна, щом зърна танка, който се спускаше по дюната. – Но полковник О'Нийл ще се зарадва и на вашите оръжия.

В командната зала на „Око на Ра“ Хатор се намръщи, заглеждана в екрана. Още една от червените звездички, обозначаваща неин удаждет, беше изчезнала.

– Нашествениците гинат като мравки под краката ни – промърмори тя и хвърли гневен поглед към пръснатите войскови подразделения. – Как е възможно тъй внезапно да унищожават самолетите ни в небето?

– Нашите пилоти докладват, че ги обстрелват с ракетни оръжия – обади се член на екипажа, обслужващ командната зала.

– Нашите пилоти разполагат с невероятно маневрени и изключително бързи самолети – изсъска Хатор. – Сигурна съм, че биха могли да избегнат няколко примитивни ракети!

– Врагът ги взема на прицел, когато пикират за обстрел с бластерите.

– Тогава нашите хора трябва да нападат от по-голяма височина вместо да се спускат над мишените... и да попадат в обсега на тези ракети-оръжия.

– Но нашите пилоти не са свикнали...

– Глупаците не са свикнали да си имат работа с враг, който може да отвърне на обстрела! – гневно го прекъсна Хатор. – Свикнали са само да летят ниско над фелаките, да ги плашат до смърт и да ги покарват като стадо към господарите им.

Хатор тъй силно бе стиснала юмруци, че ниско изрязаните ѝ нокти се забиваха дълбоко в дланите ѝ. Само ако разполагаше с няколко от ветераните, с които бе потушила бунта на Омбос! Те се бяха сражавали срещу много по-съвършени оръжия и бяха победили врага. Тя направи гримаса. Но всичко това войните, уменията им, победата – бе прах от осем хиляди години.

Сега Котката трябваше да влезе в тази битка с военните ресурси, с които разполагаше. Тя отново загрижено се обърна към холограмата.

– Колко от удаджетите все още са невредими? – попита.

Неохотният отговор дойде от един от операторите на скенерите.

– От докладите на данните от скенерите преценявам, че сме загубили петдесет процента от въздушните сили.

– Половината от удаджетите?! – смаяно попита Хатор. Трябваше да признае, че се бе залисала в битката за Звездните порти – тук и на Земята. Нападението на планетата на нашествениците се бе оказало прибързано и необмислено. Бе се надявала да почерпи повече информация за тази планета на диваци фелахи, ала изглежда онези, които проучваха Старгейт, го бяха закопали дълбоко под земята.

Накрая тя извика обратно атакуващия отряд и бе ужасена от загубите, които бяха претърпели разузнавачите ѝ. Ако хоросите, който претърсваха пирамидата, не бяха останали като резерв, щеше да бъде

невъзможно да унищожи контраатакуващия отряд, пристигнал от Земята.

Ала загубите в наземните войски само увеличиха проблемите ѝ. Нямаше достатъчно войни дори да разчисти платото от нашествениците. И врагът се възползваше от тази слабост.

Тя се загледа напрегнато и продължително в непрестанно нарастващия брой зелени звездички в подножието на платото. Скалата ги предпазваше от пряко наблюдение, а се оказаха и извън обсега на вторичните бойни единици.

Но какво ли се надяваше да постигне този, който събираше войски-те? „Окото на Ра“ бе напълно неуязвим за оръжията, с които разполагаха. Все едно да разчитат пясъчната буря да отнесе въоръжението на бойния кораб.

Ситуацията бе достигнала задънена улица. Примитивният арсенал на земляните изключваше възможността да предприемат сериозна атака. Хатор пък можеше да напада нашествениците единствено като излага удаджетите на примитивните оръжия, които се бяха оказали с изненадваща поразителна сила.

Разбира се, можеше да оттегли самолетите, да ги прибере в кораба и да остави нашествениците със собствените им съоръжения. Бе прекъснала връзката им със Земята, като беше завладяла Старгейт.

Но ако онези на Земята бяха твърдо решени да атакуват, независимо от жертвите, можеха да завземат отново Старгейт откъм страната на Абидос. И тогава щяха да разберат, че Хатор разполага с твърде малко войни.

Бяха се разбили и надеждите ѝ да постави врага под блокада, след като бе получила доклад, че към нашествениците се присъединява пехота. Пилотите на удаджетите докладваха също, че Нагада като че ли се евакуира.

Нашествениците нямаше да гладуват, ако местните жители ги снабдяваха с храна. Това означаваше да лагерува около Старгейт, докато съоръженията на земляните излязат от строя. Чакането щеше да е твърде дълго, като се имаше предвид ситуацията на Туат и на другите феодални планети. Хатор трябваше да се върне бързо със сигурната новина, че Ра е мъртъв.

Богинята мрачно започна да обмисля възможността да напусне Абидос, но да изтръгне планетата от ръцете на земляните. Можеше да излети, да зареди първичните бойни единици и да съсредоточи силата на взрива върху платото. Тежките бластери можеха да разрушат

пирамидата и да унищожат Старгейт. Ако имаше късмет, залпът на първичните бойни единици можеше да ликвидира и вражките войски ѝ подножието на платото.

Хатор можеше да се върне и да спечели битката със съперниците си на Туат. А после, след неопределено време, да пристигне с голяма войска и да покори Абидос. После ще има достатъчно време, за да бъдат възстановени връзките между Звездните порти.

Тогаваше дойде ред на Земята. Планът бе изпълним, но като че ли... твърде амбициозен. Съществуваха твърде много неизвестни. Дали ще могат Пта и техниците му да възстановят всички връзки между Звездните порти? От това, което бе видяла по ремонта на „Око на Ра“, отговорът на този въпрос бе твърде съмнителен. Колко време ще ѝ бъде необходимо, за да се утвърди като императрица? Три месеца се бяха оказали недостатъчни, за да си осигури безрезервна подкрепа като наследник на Ра. А пък и ако оставеше фелахите на Абидос прекалено дълго да живеят свободни, щеше да бъде принудена да изтребят населението на цялата планета.

Хатор си наложи да отпусне ръце и слисано се вгледа в кървавите следи от ноктите върху дланите ѝ. Не бе намерила разрешение за проблемите си. Имаше нужда от време да помисли, да потърси други възможности.

Преди това обаче...

– Оттеглете удаджетите – нареди Хатор на екипажа в командната зала.

Адам Ковалски и няколко подбрани от него пехотинци лежаха в окопите на Огнева база три и чакаха да се появи мишена, по която да си заслужава да стрелят. Ковалски и О'Нийл подозираха, че огневата база и ръбът на платото са извън обсега на енергийните оръжия на летящата пирамида.

След като разгледаха копиевидните бластери и оръдията на удаджетите, установиха, че дългата цев е необходимост при този вид оръжия. Без съмнение тежката артилерия на кораба отговаряше на това изискване. Но самата форма на бойния кораб заради скосените стени не даваше възможност за пряк обстрел в подножието на пирамидата.

А Огнева база три се намираще точно там.

Освен това Ковалски и О'Нийл си спомниха как се направляваха удаджетите при първата им битка с космическия кораб.

Бомбардировачите не действаха самостоятелно, а се прибираха на кораба. Двата командири бяха убедени, че рано или късно удаджетите ще се върнат на пирамидата.

И тогава ще се превърнат в мишена на Ковалски.

А междуременно Ковалски и хората му чакаха, скрити в пясъка под маскировъчните мрежи и ужасната жега.

– Лейтенант, смятате ли, че ще се приберат до вечерта? – попита Ферети. – Искам да кажа, че едва ли ще се опитват да преследват хората в тъмното.

– Ферети, нямам представа какво ще се случи като се стъмни – призна Ковалски. – Макар да се надявам дотогава да стане по-хладно. – Той избърса потта от челото си и отпи глътка вода от манерката си.

– По-добре е да не се връщат чак като се стъмни – отбеляза Ферети. – Така само ще усложнят работата ни, нали, сър? Не, предпочитам да дойдат рано, отколкото късно. Да ви кажа често, сър, не обичам да чакам.

– Наистина ли, ефрейтор? – Ковалски едва сдържа усмивката си. – Като те слуша човек, ще си помисли, че чакането ти доставя удоволствие.

– Е, старая се да не се изтъквам – продължи Ферети, недоловил сарказма на офицера. – Но ако става дума нещо да се случи рано или късно...

Монологът му бе прекъснат от серия изстрели във въздуха от дюната, която отбелязваше външния периметър на войските на О'Нийл.

– Това са момчетата на Скаара – отбеляза Ферети. Предупреждават ни за пристигащи удаджети.

– Точно така – лаконично отвърна Ковалски. Изглежда желанието ви се изпълни, ефрейтор – по-добре рано отколкото късно.

След секунди удаджетите приближиха достатъчно, за да могат скритите мъже да наблюдават приближаването им. Самолетите се придвижваха в голяма нестройна формация, сякаш пилотите не бяха привикнали да летят заедно. Или пък твърде много бяха свалени.

На Ковалски му заприличаха на голямо, разпръснато ято гълъби, които се връщат в гълъбарника, а не на нападащи соколи, каквито изглеждаха сутринта. Лейтенантът долови, че летят напрегнато и поддържат по-голяма височина, явно опитвайки се да останат извън обсега на противосамолетните снаряди.

На ведрото му лице се появи хищна усмивка. Щеше да им се наложи да се снижат, ако искаха да се приберат на кораба.

При първото си посещение на Абидос Ковалски бе принуден да изтърпи непрестанните въздушни атаки на удаджетите, когато бе хванат като в капан извън пирамидата със Старгейт. В тази кървава битка бяха загинали половината от командосите и от приятелите на Скаара.

Ковалски си бе обещал подобно нещо никога да не се случи на войници под негово командване. И сега възнамеряваше да удържи обещанието си.

Удаджетите плавно се снижиха, насочени към площадките за кацане на космическия кораб. Ковалски и хората му също насочиха оръжията си. Лейтенантът внимателно бе разпределил къде да бъдат нанесени ударите. Някои се прицелваха в челния отряд, други във фланговете. Самият Ковалски щеше да стреля в центъра.

Лейтенантът излезе на открито и внимателно проследи първата си мишена...

– Огън! – извика той и изстреля снаряда си. Ракетите се врязаха в коремите на снижилите се самолети и хвърлиха в паника нищо неподозиращите пилоти. Взривяваха се крила, тела излитаха във въздуха, самолетите се блъскаха един в друг в стремежа си да се измъкнат от формацията.

Ковалски отново се прицели внимателно.

Някои от пилотите се опитаха да стабилизират удаджетите и да се приземят. Те вероятно бяха най-разумните и щяха да се измъкнат.

Други, ужилени от нападението, направиха широки виражи, за да се върнат към мястото на засадата и да отговорят на огъня. Ала се натъкнаха на дъжд от снаряди от отрядите, разположени в подножието на платото.

Някои от контраатакуващите самолети бяха свалени. Други се отдалечиха с надежда да се приберат на кораба от другата, безопасна страна.

А един злочест пилот, чийто самолет бе обхванат от пламъци, премина на скорост над мястото на засадата, опитвайки се да прислони умиращата си птица на кораба-пирамида.

– Не стреляйте! – нареди Ковалски. – Този негодник ще им създаде повече неприятности вътре, отколкото, ако го свалим.

Пилотът очевидно беше от най-способните. Въпреки пламъците, дирята от дим и нестабилността на самолета, той се насочи право към една от площадките. Приземяването бе почти безупречно. Почти.

В последната секунда точно когато пилотът спираше самолета, едно от крилата се наклони и върхът му допря площадката на около половин метър от отворените врати. Удаджетът стремително се затъркаля по

платформата. Сякаш земляните бяха изпратили мощна ракета с обсег стотина метра, която бе проникнала през бронята на космическия кораб.

Ужасна експлозия разтърси цялата пирамида. Пламък изригна през отворените врати заедно с парчета от взривени удаджети. В предсмъртните си гърчения техният умиращ лебед бе повлякъл със себе си още няколко самолета.

– Залегнете и се прикрийте! – кресна Ковалски и скочи в окопа, за да се предпази, в случай че някой от горящите отломки отскочат в тази посока.

Ала докато се окопаваше в пясъка, Адам Ковалски се усмихваше. Смъртта можеше да дойде всеки миг, по множество начини. Но Ковалски щеше да умре щастлив.

Беше си дал обещание и го беше спазил. Бе накарал удаджетите да платят.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА РАЗПРИ И АВАРИИ

Не всички удаждети, попаднали под обстрела на ракетните снаряди, се взривиха и изгоряха. Няколко пилота успяха да се приземят близо до кораба и макар самолетите им да бяха засегнати, хоросите все пак оцеляха и се втурнаха към „Окото на Ра“, като крещяха в комуникаторите, монтирани на шлемовете им.

Едни бяха обгорени, други – ранени. Няколко щастливци, останали напълно невредими, запазиха спокойствие и взеха копиевидните си бластери. Оръжията не можеха да пробият златистата обвивка, но поне щяха да им послужат като защита срещу наземно нападение.

Ковалски излезе от окопа и се свърза по радиостанцията с О'Нийл, който командваше ядрото на войските в подножието на платото.

– Около половин дузина пилоти успяха да се измъкнат, след като самолетите им бяха свалени докладва лейтенантът. – Изглежда се събират пред кораба близо до центъра. Точно там, където би трябвало да е вхождат на каменната пирамида, останала вътре.

– Отбранителни позиции ли заемат? – попита О'Нийл.

– Като гледам как удрят с копията си по стената, струва ми, че очакват да ги пуснат вътре – възбудено продължи Ковалски.

– Ковалски, идвам с всичко, което би могло да се изкачи по склона. – В гласа на О'Нийл също се долавяше възбуда. – Ако там се появи врата, направете всичко възможно, да я задържите отворена, докато пристигнем.

В един от най-ниските проходи в „Окото на Ра“ момиче от техническия персонал на име Нейла се взря ужасено във война, застанал пред нея. Той не бе задействал шлема си, ала лицето му – мрачно и гневно – изплаши момичето повече, отколкото хищната маска на сокол. Очите на мъжа я пронизаха. Погледът на хороса бе не по-малко ужасяващ от насоченото към нея взривно копие.

– Тя... господарката Хатор нареди да не се отваря нито един от люковете, разположени близо до повърхността – заекна Нейла.

Войнът избухна.

– Амит да погълне душата ти! Брат ми е навън! И двамата

служехме на Ра... и двамата сме се заклели във вярност към Апис. А не на някаква кучка, която не се интересува от собствените си хора! – Той изгледа гневно Нейла. – Ами ти? На Пта ли си дала клетва за вярност, или на Хатор, чийто ръце са изцапани с кръв? Хубаво помисли! Защото, ако не си се заклела да й бъдеш вярна, няма да ти се иска да умреш за нея, нали?

Върхът на копието болезнено бодна Нейла в корема. Момичето отстъпи назад с широка отворени очи и пресъхнала уста.

– Отвори вратата! Може да не зная как да боравя с нея, но с копие то определено се справям чудесно. И той отново я бутна с върха на оръжието си. Последно предупреждение – изрева той и пръстите му се насочиха към спусъчния механизъм.

С пребледняло лице Нейла се обърна към фотосензорния панел, където трябваше да се оформи вратата. Пръстите й трепнаха за миг и трябваше да започне отначало.

След секунда обаче правилният код бе въведен. Биоморфният кристал се преоформил в нова решетъчна структура.

И там, където допреди малко се намираше стената, сега се появи вход.

– Стана! Готово! – извика Ковалски по радиостанцията. – Във вражеския кораб се отвори врата!

Лейтенантът и отрядът му се втурнаха от Огнева база три, насочили оръжието си. Повечето от ранените пилоти се спуснаха да достигнат вратата и не обърнаха внимание на нищо друго.

Но няколко от по-здравите се извърнаха и стреляха с взривните копия. Куршуми срещнаха енергийни кълба, паднаха войни и от двете страни.

– Не им позволявайте да затворят проклетата врата! – изкрещя Ковалски на хората си. Един от войниците все още държеше ракетоносител. Той насочи снаряда и го изстреля във вратата. Искри и пламъци изригнаха във вътрешността.

Ковалски се извърна, дочул шум на двигател. Един от хората му бе подкарал изоставен булдозер.

– Да видим как ще я затворят, ако това застане на прага – надвика пехотинецът рева на мотора. Булдозерът рязко потегли към портала, отворен в кварца.

Оцелелите войни хороси съсредоточиха обстрела върху приближаващата машина, но пехотинецът вдигна лопатата на булдозера пред кабината. Плътната стомана се нажежаваше и димеше от енергийните

взривове, ала беше непробиваема. Взривните копия на Ра бяха пригодени по-скоро за убийства на хора, а не за разрушение.

Булдозерът удари тесния висок вход и лопатата се завъртя настрана. Пехотинецът, който управляваше машината, скочи от кабината, когато защитниците в пирамидата най-сетне го взеха на прицел.

Ако се съдеше по сподавените викове отвътре, булдозерът беше притиснал някого до стената.

Ковалски и отрядът му се закатериха като маймуни по булдозера, но без да спират стрелбата. Защитниците се стопяваха. Срещу тях стреляха само едно или две копия, сетне... нито едно.

Когато обаче Ковалски най-после влезе в кораба, намери един-единствен войн хорос. Всъщност предположи, че мъжът е войн. Беше едър, но нямаше маска на сокол. Вместо това на лицето му бе изписан ужас, докато подкрепяше пребледняло момиче, застанало до панел с проблясващи светлинки. Мъжът повдигна ръката ѝ към панела и закрепяше уمولително на език, който Ковалски не разбираше.

Нямаше значение обаче какво говореше хоросът, освен ако корабът не бе оборудван с някой от онези магически ковчези, за които разправяше Джексън.

Момичето очевидно беше мъртво.

Хатор все още бе замаяна от огромните загуби, които бяха претърпели във въздушния бой, когато пристигнаха новините за последното бедствие.

Едва двайсет и пет процента от удаджетите ѝ бяха оцелели след засадата на земляните. Въздушните сили, които се бе опитала да запази със заповедта за оттегляне, бяха намалели наполовина, и то само на една ръка разстояние от сигурното убежище.

На всичко отгоре една от най-горните площадки бе взривена от ударения самолет. Засегнати бяха хранящите вериги на управлението и техниците не бяха сигурни дали ще успеят да затворят и приберат площадките за излитане на удаджетите.

Хатор потрепери. Това означаваше, че ще се наложи да пътува в космоса с цяла палуба, отворена към вакуума. Командната зала, разположена високо на върха на пирамидата, щеше да бъде изолирана от останалата част на кораба.

Тогава пристигна и вестта за нов проблем, причинен от пробив в кораба.

– На най-долния етаж има пробив в обвивката – докладва уплашено един от операторите на скенерите.

– Какво?! – изкрещя Хатор към злощастния техник. – Как е възможно? Нашествениците не разполагат с оръжия, които да пробият обвивката. Пък и бихме усетили, ако ни удари нещо, което да е в състояние да причини такива щети.

Освен, ако катастрофата на самолета не е била прикритие за друг взрив, мина й през ум.

Хатор пропъди тази мисъл. Никоой не би могъл да планира случайна катастрофа.

– Пробивът не е причинен отвън – задъхано продължи техникът. – Изглежда е бил отворен главният портал.

– Дадох заповед всички отвори в долната част да останат затворени. – Гласът на Хатор бе тих, ала в него се долавяше едва сдържан гняв. – Кой долу би могъл да отвори портала?

– Нейла от екипа по отстраняване на повредите проверяваше захранващите вериги на най-долното ниво. – Техникът си пое дълбоко въздух. – Отвън имаше оцелели пилоти на удаждети...

– Зная – прекъсна го хладно Хатор. – Но също така ми е ясно, че отвореният портал е като покана за онази измет в пясъците да дойде и да се опита да завземе Старгейт. Можете ли да затворите портала?

Капки пот избиха по горната устна на техника.

– Опитаме, но изглежда нещо е заседнало в отвора – нещо твърде голямо.

– Значи порталът е блокиран, така ли? – попита Хатор. – Проверихте ли за врагове на борда?

Докато разглеждаха данните от скенерите, Хатор и техникът пребледняха. Богинята включи комуникатора.

– Всички войни – нареди тя, – включително и всички пилоти, вземете оръжията си и се подгответе да отблъснете нашествениците на борда. Повтарям, отблъснете врага на борда. Вражеските войници се намират на най-ниското ниво на кораба. Стражите при Старгейт да заемат позиции. Внимавайте, има опасност от нападение!

В същия миг се обади един от операторите на външните скенери.

– Вражеските войски в подножието на платото... Изкачват се.

Хатор се извърна към холографския екран. Ако цялата тази войска се качеше на кораба, нейните войни нямаше да успеят да ги унищожат.

– Артилерия! – отчаяно извика Хатор. – Вторичните бойни единици. Непрестанен огън!

– Според нашите изчисления вражеските сили са извън обсега на артилерията – напомни командирът на вторичните бойни единици.

– Залповете ви трябва да ударят близо до ръба на склона и да сплшат тази сган – нареди Хатор, за да се откаже от изкачването.

Надявам се, добави наум.

– Артилерия! Огън! – заповяда командирът.

На екрана се появиха светлини, указващи къде обстрелва артилерията. Но огънят бе слаб, откъслечен, сякаш стреляха само половината от бластерите.

– Артиле... – започна Хатор, но бе прекъсната от гласа на техника, бивш служител на Тот.

– Повреда в контрола на бластерите над Четвърта площадка.

Четвърта площадка..., където се бе разбил самолетът.

– Превключете на резервния контрол – излая Хатор.

От комуникатора прозвуча изплашен глас.

– Нямаме резервен контрол. Заради спешния ремонт...

Със спешния ремонт Пта отново ме е накарал да си платя, помисли си богинята.

Изражението ѝ накара неколцина от членовете на екипажа да потръпнат от страх.

– Проверете дали можете да отстраните повредите в контрола на бластерите. Артилерия, ще трябва да покриете двойно по-голяма площ с половината от оръдията.

Хатор се разкъсваше между желанието да повърне или да строши нещо – каквото и да е. Но не можеше да направи нищо. Като капитан на кораба, бе прикована към командната зала.

О, Пта, помисли си тя. Ако някога се върна, ще се разправа с теб лично – болезнено, мъчително и бавно.

Енергийни заряди избухнаха тук-там далече от стръмния склон на платото. Явно оръдията на големия боен кораб не можеха да се прицелят към подстъпите на платото, нито пък да ги достигнат.

И все пак взривният ефект бе достатъчен, за да разколебае и най-смелите, какво остава за онези, които едва се бяха спасили от обгорените си машини.

О'Нийл се изкачи само с доброволци – голяма част от войниците на Скаара и морски пехотинци. Придружаваха ги Даниел Джексън и Шаури. Щом стигнаха върха на платото, усетиха, че сякаш самият въздух беше наситен със заряд. Озон нахлу в ноздрите на О'Нийл. Полковникът прекоси мъртвата зона в обсега на кораба към портала, блокиран от все още боксуващия на място булдозер.

Един от пехотинците се спусна да изключи двигателя. Войниците

влязоха във вътрешността на Космическия кораб. Стените бяха от същия златист кварц, но изглеждаха по-груби при допир.

– Май сме попаднали в четвърта класа – подхвърли Даниел. – В летящия дворец на Ра беше къде-къде по-хубаво.

– Само че там така и не видяхме машинното отделение – отвърна О'Нийл.

От близката стена се отдели фигура в пясъчна униформа.

– Свой – рече Ковалски.

– Каква е ситуацията, лейтенант? – попита О'Нийл.

– Разузнахме набързо, доколкото бе възможно – докладва Ковалски. – Този главен коридор води право към залата, където е Старгейт, но там се е укрепил твърде многоброен отряд хороси. Открихме достъп и до горното ниво. Останалите проходи са като лабиринт, а врагът е запознат с терена по-добре от нас. Стражите като че ли не нападат, а само се опитват да отрежат достъпа до определени места, сетне проникват зад нас и устройват засади.

– Да видим какво ще успеем да открием – рече О'Нийл.

Групата пое по главния коридор, като проверяваше всяко странично отклонение.

Даниел изостана, зърнал плоча с йероглифи, закачена на стената. Шаури остана с него, а също и две от момчетата от войската на Скаара.

– Не мога да разчета почти нищо – рече Шаури.

– Защото са някакви технически инструкции обясни Даниел. – Вероятно за електрическите вериги, които са монтирани в стената...

Той млъкна внезапно, дочул шум зад гърба си. Двата с Шаури се извърнаха едновременно. Едното от охраняващите ги момчета бе мъртво, а другото издъхваше в смъртоносната хватка на войн хорос.

Шаури светкавично извади пистолета си. Войнът пусна мъртвото момче и насочи взривното си копие.

Всичко това вече се бе случило с Даниел. Шаури се бе опитала да го защити с оръжието си; стражът хорос я бе взривил. Но тук нямаше саркофаг, с който да я възкреси. Или пък, ако имаше, Даниел не знаеше местонахождението му.

Ученият се хвърли обезумяло напред и избя копието от ръката на хороса. Енергийният заряд изригна встрани, а ехото от пистолетния изстрел отекна в ушите на Даниел.

Той падна, като повали хороса на пода и измъкна копието от ръката му. Не усети съпротива. Щом се изправи, зърна огнестрелната рана в гърдите на война.

Даниел се извърна към Шаури. Младата жена сърдито се намръщи.

– Можеше да те убие!

– Избих му копието.

– Не той – рече уплашено Шаури. – Аз! Куршумът от пистолета ми трябва да е минал току до главата ти!

– Тъй ли? – намръщи се Даниел. – Не забелязах. Мислех за други неща.

Когато двамата се присъединиха към основната група, Даниел носеше взривното копие, а автоматът висеше през рамото му. Шаури носеше оръжието на момчето и своя пистолет.

Наложи се да спрат, защото войн хорос бе нападнал из засада предния отряд. Чернокож в зелена униформа и нашивки на сержант лежеше мъртъв на пода. Както и още едно момче от войската на Скаара. Главната група пристигна точно навреме, за да направи стража на решето с куршуми.

– Мисля, че командирът на тази бчва има проблеми с персонала – подхвърли О'Нийл.

– Според мен този се биеше доста добре – възрази Ковалски.

– Всеки поотделно е прекрасен боец – съгласи се О'Нийл. – Но като че ли не са много. Започнах да подозирам, че не им достигат войни, когато не се появи пехота, която да помете базовия ни лагер.

– Това би трябвало да е първата им работа – призна Ковалски.

– Наместо това ни позволиха да спасим част от оборудването и да преразпределим войските си, докато врагът ни нападаше от въздуха. – О'Нийл се намръщи. – Бас лоя, че повечето от войниците на този кораб са били насочени да завземат Старгейт и все още го охраняват.

– А останалите водят партизанска война с нас, опитвайки се да ни елиминират един по един – добави Ковалски.

– Ние обаче няма да играем тяхната игра – обади се О'Нийл. – Ще наложим наши правила.

– Как? – попита Даниел.

– Ще се насочим към някое място, където ще трябва да се укрепят и да се бият с нас – отвърна О'Нийл. – Видяхме, че долната част на кораба не беше твърде луксозна. Кое то ме навежда на мисълта, че командната зала вероятно е близо до върха. Той зареди оръжието си. – Ще отидем ли да проверим?

Изкачиха толкова много нива, че Даниел престана да ги брои. Ковалски и О'Нийл се катереха като машини. Скаара напредваше с неизчерпаемата енергия на младостта. Даниел мрачно изкачваше стъпало

след стъпало. Шаури също не изоставаше.

Загубиха още войници, но няколко от оцелелите се сдобиха с бластерни оръжия, отнети от мъртвите войни от екипажа.

О'Нийл се бе оказал прав за две неща. Обстановката ставаше все по-изискана, колкото повече се изкачваха. И хоросите се бореха все по-яростно.

Нападателяте току-що бяха минали покрай обитаемите жилища на екипажа, след като бяха изкачили няколко етажа с празни, неподдържащи и прашни помещения.

Даниел усещаше мириса на разруха, носещ се надолу по стълбите от горната палуба. Долови миризма на дим, стопен метал и лютивата воня на химикали. Групата се изкачи по стълбите и се озова на разрушената летателна площадка. Обгорени отломки от удаджети бяха потънали в лугави локви от пяна. Пламъците явно трябва да са били твърде ярошни, за да засегнат кварцитния материал, от който бяха изградени стените, тавана и пода. На места кристалът бе обезцветен, дори напукан. На едната стена имаше обезцветено петно около просната човешка фигура.

– Тук трябва да се е разбил самолетът – рече Даниел.

– Отворило се е доста място – пошегува се Ковалски. – Като на обществен паркинг.

Ала докато говореше, иззад отломките се материализираха войни хороси и насочиха взривните си копия към нашествениците.

– По дяволите! – изруга Ковалски. – Мразя да ми погаждат този номер!

Войните с глави на соколи бяха организирали добре засадата. Хванаха нападателите на открито, далече от стълбите. А тук имаше доста хороси. Както бе предсказал О'Нийл, врагът се струпваше все повече и повече на групи, които се укрепваха, за да се сражават.

Но все още не бяха достатъчно, за да се противопоставят на многобройните нашественици. О'Нийл и Ковалски правеха обход, нападаха по фланга, куршумите и енергийните заряди принуждаваха маскираните войни да отстъпят.

Ала макар да побеждаваха, Даниел забеляза, че О'Нийл изглежда озадачен.

– Защо се борят толкова самоотвержено за тази разрушена площадка? – попита полковникът.

– Може би се задържахме твърде дълго на това стълбище – предположи Ковалски. – Не са успели да се подготвят.

– Да потърсим друг път нагоре – рече О'Нийл.

Поеха по-предпазливо по обгорената площадка – авангард, фланг, ядро, всички се придвижваха със заредени оръжия.

Хоросите отстъпиха, като продължаваха да стрелят с взривните си копия.

О'Нийл се намръщи.

– Опитват се да ни поведат в тази посока. – Той кимна към отдалечаващите се войни.

– За да попаднем право в друга засада – отбеляза Ковалски.

– Накъде ще тръгнем?

О'Нийл избра направление напосоки и нашествениците поеха. Даниел остана назад, вниманието му бе привлечено от друга подобна площадка с йероглифни технически инструкции. Тази обаче беше на пода пукнатата и наполовина изгорена.

Означаваше ли това, че охраняващите вериги, разположени зад нея, сега бяха открити?

Даниел заобиколи голяма колона и се натъкна на хорос, който бе не по-малко изненадан от него самия, защото държеше копието си подпряно на земята.

Маскираният войн вдигна оръжието си, ала Даниел го изпревари и стреля със своето копие. Взривен, хоросът падна назад.

Едва тогава Даниел забеляза дребничко момиче, явно от техническия персонал, което работеше по електрическите свързки. Момичето се извърна и изпищя. Инструментът в ръката ѝ, биоморфно парче кристал, претърпя няколко промени, когато тя се извърна с лице към Даниел.

Ученият осъзна, че няма избор. Стреля отново с бластера си и момичето падна мъртво.

Сетне Даниел насочи енергийното оръжие към откритите охраняващи вериги.

Нямам представа каква работа върши това, рече си Даниел, докато изстрелваше заряд след заряд в непонятните за него свързки. Но всяка щета, нанесена на този кораб, ще ни помогне.

В командната зала на „Окото на Ра“ Хатор взе решение. Войните ѝ не можеха да спрат нахлуването на нашествениците на кораба. Но съществуваше друг начин за разрешаване на проблема. Врагът се намираще на площадката, която не можеше да се затвори херметически.

– Оттеглете всички войни от Четвърта площадка – нареди богинята.

– Там има и техник...

– Уведомете всички от персонала! – рязко заповяда Хатор. – Екипите по отстраняване на повредите ще изолират мястото.

Сетне „Окото на Ра“ щеше да излети, да се издигне високо и нашествениците нямаше вече да досаждат на кораба, защото нямаше да могат да дишат.

В същото време първичните бойници единици на кораба щяха да взривят платото, където се намиреше пирамидата със Старгейт, нашествениците, приютили се там, и разбира се, самата Звездна порта.

Ситуацията бе извънредна и изискваше извънредно решение.

– Двигатели, готови за излитане.

„Окото на Ра“ потрепери, когато прикрепящите скоби се отвориха и се отдръпнаха от каменната пирамида под тях.

– Артилерия, заредете първичните бойни единици! Техници, подгответе се да изолирате площадката! По моя заповед!

Енергия и информация бясно циркулираха из кораба. Но на критично място, на половината път между помещението с двигателите и командната зала, хранващите вериги на управлението бяха взривени и излязоха от строя. Заповедите на машинен език се изгубиха. Енергията запрескача по веригите.

Индикаторите в командната зала започнаха да показват заплашителни отклонения. Предупредителните сирени завиха. Корабът вече не потръпваше, а се клатеше бясно.

– Двигателите... – обади се с пребледняло лице момичето, което бе офицер-навигатор. – Има невероятно изтичане на енергия. Енергията е насочена към системи, където в момента не е необходима. Треперещите ѝ ръце заиграха по фотосензорния панел, който започна да мъждука, сетне ярко блесна, необяснимо защо. – Системите няма... не мога... – Младата жена изкрещя в комуникатора: – Двигатели, прекъснете хранването, преди да...

Светлините в командната зала угаснаха, а също и холографският екран.

– Твърде късно е – промълви Хатор.

Холограмата изчезна и остана само мъждивата фосфоресцентна светлина на аварийните командни уреди.

И все пак Хатор зърна образ, половин лице с нездрава руменина, което се сбогуваше с нея със загадъчна полуусмивка.

Това беше последното лице, което бе видяла на Туат.

Беше Пта.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА ЗА ПОБЕДИТЕЛЯ

Взривовете от копието на Даниел върнаха групата обратно. Всички държаха оръжията си в готовност. Видяха го да стои над два трупа и да стреля в процеп в иначе гладкия кварцов кристал, от който бяха изградени стените, подът и таванът на огромния космически кораб, в който бяха нахлули.

В отвора се виждаше сложната мрежеста структура на кристалната решетка. Или поне се бе виждала, преди Даниел да отправи мощния залп на своя бластер. Сега следите от мрежата бяха накъсани и опушени.

– Решихме, че си бил издебнат от засада – обади се Ковалски. – Но изглежда, че е станало точно обратното.

Шаури местеше поглед от проснатия войн към изпепелената жена.

– Ти ли я застреля? – попита тя.

Полковник Джек О'Нийл побутна ръката на мъртвата и инструментът, който тя стискаше, се търкулна по пода. Беше парче от биоморфния кристал, който стоеше в основата на технологията на Ра. Но способната на трансформация мрежеста структура бе приела формата на резач, чието острие вибрираше с почти свръхзвукова скорост.

Полковникът вдигна инструмента и проряза иначе неуязвимия кристал на пода.

– Представете си какво е способен да причини на човешко тяло – каза той. Необходимо му бе известно време, за да открие как се управлява и след като острието замря, пусна уреда в джоба си. – Представлението свърши. А сега да открием...

Палубата под краката им се затресе, а вътре в превключвателното или контролното или каквото там беше, табло, мрежестите разклонения заблестяха. Енергийните импулси, които проблясваха и прескачаха, създаваха чувство за микроскопично светлинно шоу.

Но щом енергийните импулси стигнеха до стопеното от Даниел място, започваха да препускат лудо, отклонени от обичайните си пътища. Магическите светлинки трептяха и проблясваха, докато мрежите започнаха да се претоварват.

Някои от разклоненията преминаха от златисто към червено, подобно на открит реотан.

Цялата конструкция, в която се намираха О'Нийл и хората му се затресе още по-силно. Мрежовата кутия започна да излъчва към тях вълни от горещина. Десантната група неволно отстъпи назад.

Блещукането на разбитите вериги вече се оформи като зловещо сияние. Започнаха да прехвърчат искри. Корабът се тресеше на неравномерни тласъци, подът под краката на войниците сякаш се опитваше да ги отхвърли. Те се отдръпнаха, и то точно навреме. От процепа изригна енергия със силата на взрив.

Ковалски изглежда гневно Даниел.

– Какво си направил?

Даниел опитваше да се отдалечи колкото се може повече от избухналите захранващи вериги.

– Малък саботаж... според мен.

Стените и палубата се тресяха вече като при земетресение. Цялата конструкция сякаш се повдигна за секунда. Сетне отново се стовари долу и всички залитнаха. Скритото осветление на палубата угасна.

Точно на това ниво лъчите на абидоските слънца проникваха през огромните отвори на площадките за излитане на удаджетите.

– Смятам, че корабът се опита да излети – обади се О'Нийл. – Което щеше да се окаже доста нездравословно за нас, ако останехме на откритата палуба и пирамидата се издигнеше твърде високо. Да се махаме отгук.

Поеха нагоре по първата стълба, която намериха. На върха откриха проход, наполовина блокиран от кварцов панел.

– Като бронирана врата е – промърмори Ковалски.

– По-скоро херметически затварящ се люк – рече О'Нийл, щом се наведе под панела. Плочата бе спряла, сякаш захранването на задвижващия механизъм внезапно е било прекъснато.

Далече от люковете към стартовите площадки, в коридорите на кораба цареше непрогледен мрак. Предвидливият полковник О'Нийл измъкна няколко сигнални ракети.

– Надявам се и вие да сте взели – рече той. – Тези няма да стигнат за целия път до командната зала.

Командната зала на „Окото на Ра“ представляваше сцена на овладян хаос, докато техниците на Пта се опитваха да поправят резултатите от заповедите на предводителката си и щетите, нанесени на една от главните захранващи мрежи.

– Няма резервни – изплака един от техниците. – Не можем да възстановим тези вериги. Мрежата няма да издържи. Ако се опитаме, ще

взривим други връзки!

– Боя се, че това вече е станало – обади се друг.

– Екип по отстраняване на повредите, – обърна се Хатор, опитвайки се да овладее ситуацията, – колко време ще отнемат поправките?

Настъпи кратка тишина.

– Поне толкова, колкото ни трябваше при последната злополука. – Гласът на техника заглъхна за момент. – А може би и повече.

Устата на Хатор пресъхна и пламна, сякаш някой бе излял вътре разтопен метал. Тя осъзна, че това вероятно е вкусът на поражението.

– Скенери, каква е ситуацията отвън? – попита безизразно тя.

Вторичните бойни единици бяха спрели огъня, когато „Окото на Ра“ се бе опитал да излети. А сега, разбира се, нямаше мощност, за да бъде подновена стрелбата.

– Вражеските сили се изкачват по платото – уплашено докладва операторът. Все повече се качват на борда ни.

За секунда на Хатор ѝ се стори, че тежестта на целия боен кораб се е стоварила върху раменете ѝ. Не разполагаше с достатъчно екипаж, за да окаже съпротива, нито пък с достатъчно мощност, за да избяга. Провалила я бе древна машина и злобата на някогашния ѝ съпруг.

Той никога не разбра какво съществуваше между мен и Ра, помисли си Хатор.

Богинята рязко вирна брадичка. Може би щеше да успее да му обясни – когато се върнеш, за да го убие.

– Двигатели – дрезгаво рече тя. Можем ли да извлечем достатъчно мощност, за да задействаме телепортите?

Настъпи миг тишина, докато техниците трескаво пресмятаха.

– Да, ще можем.

– Тогава направете го. Останалите членове на екипажа да се оттеглят при Старгейт. Всички войни да се съберат на горните палуби и да съсредоточат усилията си в забавяне, ако не могат да унищожат първата група от нашественици. – Тя се поколеба. – Ще ми трябват доброволци за удажетите, за да поуплашат вражеските войски, които се изкачват по платото.

Твърде слаба надежда, помисли си тя.

Хатор се обърна към екипажа в командната зала и изнервените техници.

– Имам нужда от целия обслужващ персонал – продължи тя. – Заемете места при двигателите и комуникациите. Екип по отстраняване на повредите и навигатори, всички можете да тръгнете веднага щом

захраним с енергия телепорта.

Членовете на екипажа, с изключение на онези, които бе избрала Хатор, незабавно застанаха в нещо, което приличаше на огромен медальон от кована мед, поставен в кварцовия под на палубата. На тавана имаше подобен диск, който се намираще точно над другия.

– Двигатели! Извлечена ли е мощност за хранването на телепорта?

– Да.

– Тогава се пригответе да се насочите към местонахождението на първия отряд. – Хатор приближи до статуята на Хнум, която се извисяваше над кръга на телепорта.

Златна огърлица с млечносин камък в средата висеше около врата на бога. Хатор притисна пръсти към камъка.

От диска на тавана заструи ярка синя светлина и покри членовете на екипажа. Четири метални пръстена сякаш се спуснаха надолу да ги обгърнат. По диаметрите на двата диска се сляха сини лъчи като от лазер, докато всички членове на екипажа се оказаха като в тръба от трептяща синева. Секунда по-късно изчезнаха.

Битката за достигане на командната зала се оказа доста тежка. Десантната група бавно напредваше нагоре по стълбите, като влизаше във все по-яръсти битки с все по-ожесточени хороси.

Даниел се задъхваше, краката му бяха безчувствени и подозираше, че на палеца му се е появил мехур от непрестанното натискане на спусъка на копието. Групата непрестанно намаляваше. Накрая остана само изпитаният екип търсачи на приключения: О'Нийл, Ковалски, Даниел, Шаури, Скаара и няколко от неговите войници.

Редиците на хоросите също оредяха. И нападателите, и защитниците бяха въоръжени само с бластерни копия, макар че практичният О'Нийл охотно използваше и достижения на земната технология ръчни гранати например, когато врагът бе твърде добре барикадиран.

На всяко ниво се натъкваша на все повече бруствери, а броят на водещите нагоре стълби намаляваше. За хоросите оставаше все по-малко място за бягство, тъй като подовете намаляваха значително.

Даниел замаяно осъзна, че вече трябва да са близо до върха. Палубата, на която се намираща, беше просто голямо помещение с четири стълби, разположени в ъглите и осигуряващи достъп откъм долното ниво. В центъра на стаята с мебелите бе оформен квадратен бастион.

По-малко от половин дузина войни с маски на соколи стреляха с копията си по нашествениците, които откриха огън от четирите стълби.

– Какво защитават толкова ожесточено? – промърмори Даниел и стреля три пъти през процепа, който един от хоросите използваше като амбразура.

– Последният изход – отвържа Ковалски. – Мисля, че в средата на стаята има вита стълба.

Двама от хоросите паднаха, загина и третият. Останалите стреляха като обезумели, като се стремяха да не позволят на нашествениците да вдигнат глави.

– Трябваше да са повече. – О'Нийл като че ли се оплакваше. – Освен, ако не подготвят истинското посрещане на върха.

От горната палуба прозвуча приглушен вик и оцелелите хороси се спуснаха по витата стълба. И тримата бяха повалени в мига, в който се показаха иззад барикадата.

О'Нийл предпазливо приближи към центъра на помещението. Случвало им се бе войните да се преструват на умрели и сетне изведнъж да скочат и да убият невнимателния войник. Но трите маркирани фигури в квадрата от мебели определено бяха мъртви. Полковникът предпазливо приближи към витата стълба. Никой не стреля по него.

– Всички да останат по ъглите – нареди той.

После извади последните си две гранати и ги запрати горе. Даниел проследи с поглед как О'Нийл скача да се прикрие в далечния край на барикадата. Сетне гранатите избухнаха сред дъжд от отломки, които бяха помели всичко на горната палуба.

– Сега! – извика О'Нийл.

Полковникът първи се заизкачва по стълбите. Ковалски беше втори. Даниел успя да размърда вцепенените си крака и да се озове трети в командната зала на космическия кораб.

Помещението беше празно, като се изключи жената с великолепно тяло, застанала в цилиндър от синя светлина, която бе знак, че е задействан телепортът. Стройното тяло на жената бе стегнато в бойна пола и огърлица. Пред лицето ѝ бе спуснат златистокристален шлем във формата на котешка глава.

Всичко бе свършило. И последният удаджет бе взривен в небето. Последният член на екипажа бе евакуиран – обслужващите двигателите разполагаха със свой собствен телепорт. Дори последните хороси бяха изчезнали към Старгейт в поток от синя светлина – с изключение на малкия отряд долу, който вероятно нямаше да успее да се измъкне.

Хатор извика към защитниците на долния етаж. Тъкмо когато се появиха на стълбата и тримата бяха разкъсани от взривове. Сега тя бе последната на борда на „Окото на Ра“. Богинята натисна камъка в огърлицата на Хнум и само след миг бе окъпана от лазурни лъчи.

Извън синия пашкул в командната зала избухнаха пламъци, докато нашествениците си проправяха път с някакви бомби. Ала Хатор задържа прехвърлянето си, за да застане лице в лице с нападателите. Всички се стъписаха, както можеше и да се очаква.

Ала Хатор също зяпна. Никога не бе виждала човек, който да прилича на третия нашественик, който влезе в залата.

Когато Ра телепатично събираше подчинените народи, той привличаше най-вече населението, което живееше най-близо столицата му. Праегиптяни, бербери, нубийци, жители на Арабия и Близкия Изток пристигаха при него.

Но той никога не бе достигал северна Европа.

Затова, въпреки че бе пътувала до други планети от империята на Ра и се бе срещала с не една чуждоземна раса, подчинена на Върховния бог... Хатор никога не бе виждала човек със светла кожа и руса коса.

– Коя... – Това невероятно видение говореше език, твърде близък до нейния. Не беше трудно да го разбере. Той се втренчи в котешката й маска. – Хатор? – рече накрая.

Богинята натисна огърлицата си и шлемът и изчезна.

– Знай, Златен мъж, че аз съм Хатор – произнесе тя. – Ще се срещнем пак. И тогава ти и твоите хора ще изстрадате унижението, на което ме подложихте.

Телепортът най-сетне се задейства и богинята бе отнесена надолу към помещението със Старгейт, под повърхността на Абидос, със скорост, по-голяма от скоростта на светлината.

– Коя беше тази, по дяволите? – попита Ковалски, зяпнал от изумление.

– Хатор – отвърна Даниел. – В зависимост от това коя легенда следваш, тя е богиня или на любовта, или на кървавата разправа.

– Е, мисля, че с това телосложение я бива и за двете – подхвърли Ковалски.

Телепортът беше безмълвен.

– Искам върху диска да застанат толкова хора, колкото могат да се поберат – рече О'Нийл и пристъпи към статуята на Хнум. – Предполагам, че това е бутонът за надолу. – Полковникът погледна групата върху медната плоча. – И оставете място за мен.

Пристигнаха в помещението в каменната пирамида, свързано с телепорта, само секунди, след като Хатор бе изчезнала.

Ала щом поеха към залата със Старгейт, Даниел дочу мъжки гласове, които се извисиха в спор.

– Онази кучка ни остави да умрем! – извика един. Щом унищожим Старгейт, ще се окажем като в капан тук. Ако не ни убият нашествениците, фелахите ще ни разкъсат на парчета!

– А ако последваме Хатор, също ще е равносилно на самоубийство – отвърна друг. – И може да се окаже по-неприятно от смърт по време на битка.

Хоросите нямаха повече време за спор. Нашествениците се втурнаха в залата и ги взривиха.

Сетне Ковалски обезвреди бомбата, насочена към Старгейт.

– Предполагам, че е трябвало да я взривят щом пристигнем.

Даниел кимна.

– Само че бяха твърде увлечени в спор за собственото си оцеляване.

Полковникът прегледа копието си.

– Джексън, двамата с Шаури застанете тук, за да насочите следващите. Аз, Ковалски и останалите минаваме. Ако пристигнем веднага след негодниците, може би няма да успеят да нанесат много вреди при планината Крийк.

Даниел сграбчи ръката на О'Нийл.

– Ако пристъпите в прохода, няма да се озовете на планината Крийк. Изобщо няма да се озовете на Земята.

Той посочи символите под седемте шеврона във външния пръстен на Старгейт.

– Имайте ми доверие. Зная координатите на Земята. А в момента портата не е насочена натам.

Даниел започна да потупва джобовете си.

– Някой да има химикалка и хартия? – попита той. – Трябва да запишем тази комбинация. После ще насоча портата към къщи. – Той огледа абидосците, които бяха мнозинство. – Имам предвид планетата Земя.

Джек О'Нийл излезе през Старгейт, за да докладва и едва не стана жертва на взвода пехотинци, застанали с пръсти върху спусъците.

От другата страна на бронираната врата в силоза генерал Уест

ръководеше центъра за кризисни ситуации.

– Победихте ли нашествениците? – попита той.

– Вих казал, че не разполагаха с достатъчно войска и машини, за да осъществят успешно нападение отвърна О'Нийл. – Само малък скаутски отряд. Макар че ако не бяхме там, щяха да сравнят Нагада със земята.

– Но ги победихте – повтори У ест.

– С прискърбие трябва да докладвам, че генерал Киоу загина по време на акция – продължи О'Нийл. Претърпяхме тежки загуби – особено оръжия и машини. Но в края на краищата врагът бе принуден да изостави своята позиция и да се оттегли през Старгейт.

– През Старгейт? – намръщи се Уест. – Но те не дойдоха тук.

– Не, сър. – О'Нийл подаде на генерал лист хартия, върху която бе надраскано нещо. – Това е важна информация, сър. Координатите за местонахождението на друга Звездна порта. – Той прикри усмивката си. – Джексън каза да престанем да мислим за Старгейт като за интерком и да запомним, че е свързан с цяла мрежа. Това е нов номер, който може да бъде набран.

– Ако не прекъснем телефона – изръмжа Уест.

О'Нийл огледа помещението И най-сетне забеляза следи от престрелка. В стената имаше дупки от куршуми, таванът бе обгорен от взривовете на копията.

– Но ако го прекъснем сега, сър, ще се лишим от възможността да огледаме космическия кораб, който врагът изостави на Абидос.

Очите на Уест приковаха неговите като двойка противосамолетни оръдия.

– Изправен кораб? – попита Уест.

– Временно е изваден от строя – призна О'Нийл. Един египтолог и един морски пехотинец трудно могат да преценят. Можете да реорганизирате изследователския екип на Старгейт, за да изясни нещата. Вероятно ще бъдат необходими повече физици – и може би няколко души от НАСА.

Той придаде лека възбуда на гласа си.

– Но само помислете какво можем да намерим, сър – технология, надскочила многократно нашите. Има и цяла палуба с антигравитационни самолети – напълно изправни. Невероятни компютри – помислете само какви данни съхраняват. Технологични процеси, информация за други звездни системи...

– Тежко въоръжение – прекъсна го Уест.

О'Нийл кимна. На всеки неговото.

– След колко време ще можем да започнем работа по пренасяне на кораба тук?

– Сър, може би е по-добре първо да огледате мястото и след това да правите планове – отвърна О'Нийл.

Уест се намръщи, ала кимна.

– Може би трябва да направя преценка на място.

Тогава ще видите, че военната плячка не се побира в камион, помисли си О'Ниил.

Проблемът беше в това, че генералът все още мислеше в земни мащаби.

Щом веднъж излезеш през Старгейт, представите ти се променят завинаги. Независимо дали ти харесва, или не, виждаш по-машабно.

КРАЙ

© 1995 Бил Маккей
© 2005 Ирина Димитрова, превод от английски

Bill McCay
Stargate: Rebellion, 1995

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2008

Публикация:
Издаелство „ЖАР – Жанет Аргирова“, 2005

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5442>]